Ludas Matyi

Jubileumi szám

XVI. évfolyam 20. szám

1960. Május 19

Ára: 1.50 forint

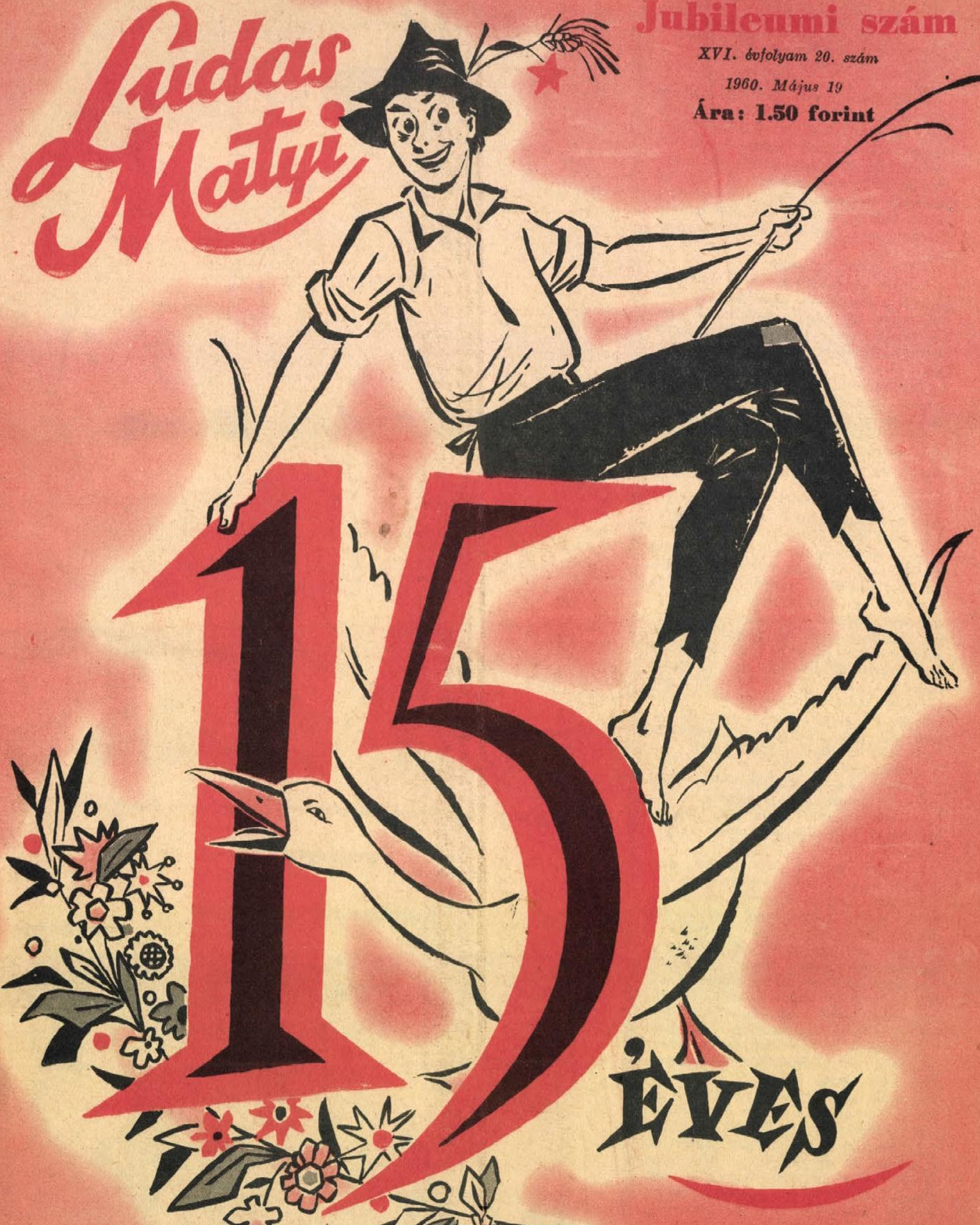

Felvarratta AZ ARCÁT

Külföldi útjaimon gyakran találkoztam feltűnően fiatalos külsejű matrónákkal. Megcsodáltam a legfürgébblábú nagymamát, Marlene Dietrichet, akiről a bámulói azt állítják, közelebb van a hetvenhez, mint a hatvanhoz. A legaprólékosabb vizsgálattal sem lehet az arcán ráncot felfedezni. Róla, valamint sok-sok kortársnőjéről ajkbiggyesztve állapítják meg a nők:

– Felvarratta az arcát.

Félfüllel már Budapesten is hallottam ezekről a kozmetikai operációkról, de a valóságban és nagy tömegben Nyugaton találkoztam velük. Számtalan hirdetést olvastam ilyen vagy hasonló szöveggel:

„Nagymamák figyelmébe! Fájdalommentes kozmetikai operáció után olyan sima lesz az arcbőre, mint az unokájáé."

Egy élelmes kozmetikus ráadásul még azzal is foglalkozik, hogy „grüberlit varázsol" az újjáépített arcra.

Felesleges mondani, hogy ezek a generáljavításból kikerült asszonyságok inkább bakfisnak álcázott múmiának festenek, mint fiatal nőnek.

De a „felvarratás" divatba jött és a divattal nem tanácsos vitatkozni. Szóba sem hoztam volna a hóbortot, ha egy müncheni kávéházban össze nem találkozom egy régi-régi ismerősömmel, a népszerű zeneszerzővel. Már hallottam róla, hogy remekül megy a sora, áttért az úgynevezett „Schulze"-ra, amit magyarul legjobban „limonádéra" lehet fordítani és sokat keres. Meghökkentett fiatalos külseje. Mi történt ezzel az emberrel, hiszen már jóval túlhaladta a hetedik ikszet? Nem titkoltam csodálatomat:

– Remekül nézel ki!

– Még nem pletykálták el?! – kérdezte. – Felvarrattam az arcomat.

– Férfi létedre? Ilyet még nem is hallottam! Kinek akarsz olyan nagyon tetszeni?

– Régen ismersz, azt hiszem nem mondok nagy újságot: szenvedélyes pokerjátékos vagyok. Negyven éve űzöm ezt a sportot, vagy ahogy a moralisták nevezik, átkos szenvedélyt. Jól tudod, a pokerhez teljesen merev arc szükséges, úgynevezett plépofa, hogy az ellenfél meg ne sejtse a belső érzelmeket, ne jöjjön rá, vajon jó lapot tartok a kezemben vagy pedig csak blöffölök. Fiatalabb koromban nagyszerűen uralkodtam arcizmaimon, ez is avatott remek pokerjátékossá. De lassacskán megöregedtem. Már nem vagyok a régi. A belső izgalom kiült az arcomra és elárultam a lapomat. Sok merev arcú, operált nő futkosott körülöttem, az ő példájuk adta a tippet: felvarratom az arcomat. Megtörtént, a műtét jól sikerült és... nézz rám; szfinksz-szerű jelenség vagyok a régi plépofa, akinek az arca gondosan leplez minden érzelmet.

Vidáman tette hozzá:

– A partnereim nem tudják mire vélni nagyszerű fölényemet!

– És persze te titokban mosolyogsz rajtuk.

Szomorú hangon válaszolta:

– Még titokban sem. Nyerni lehet a felvarratott merev arccal, de mosolyogni nem lehet.

Stella Adorján

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

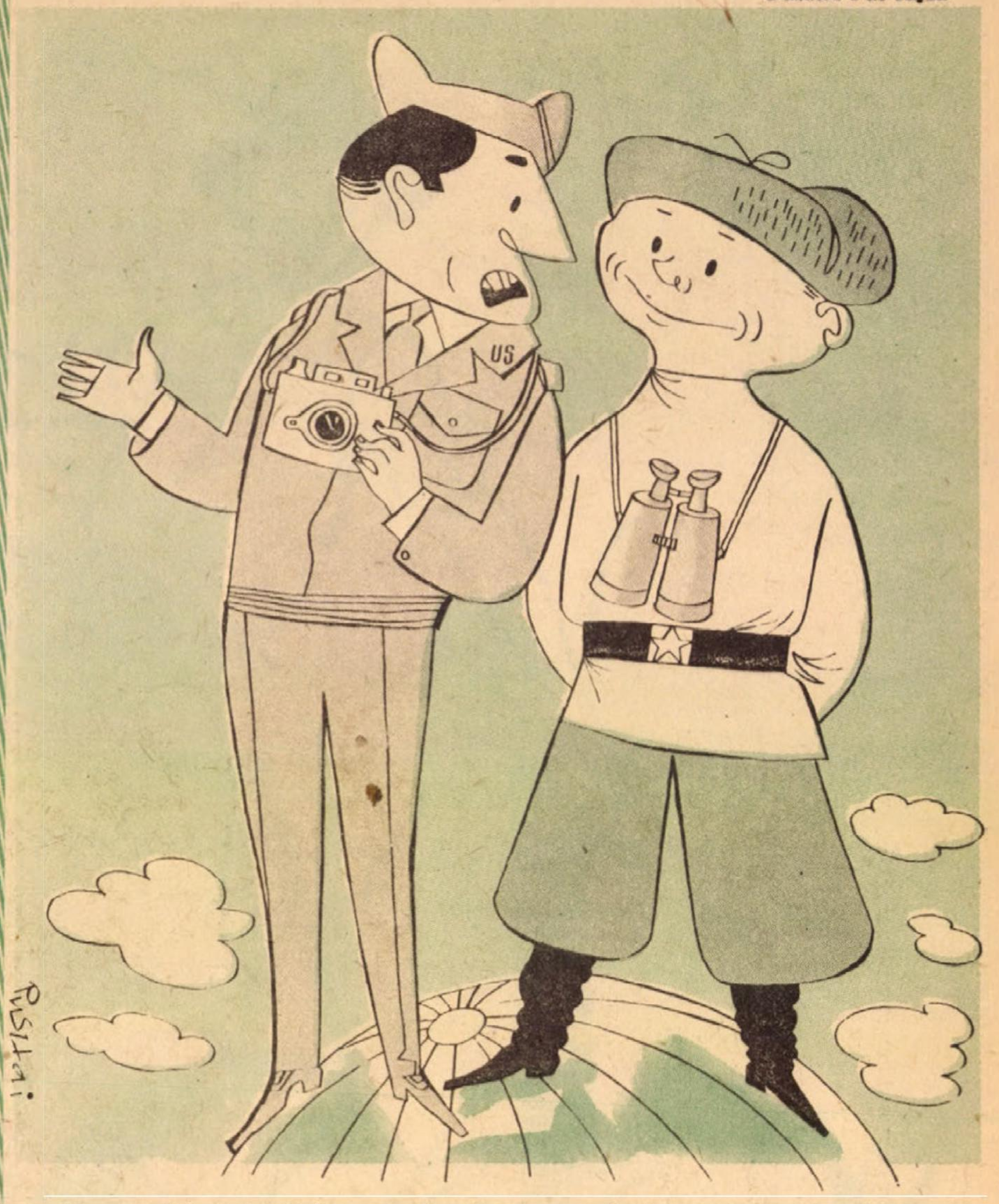

– Nem értelek, Iván! Nekem remek ötleteim vannak, de te mindig lelövöd!...

Kultúrszomj a téeszben

Pusztai Pál rajza

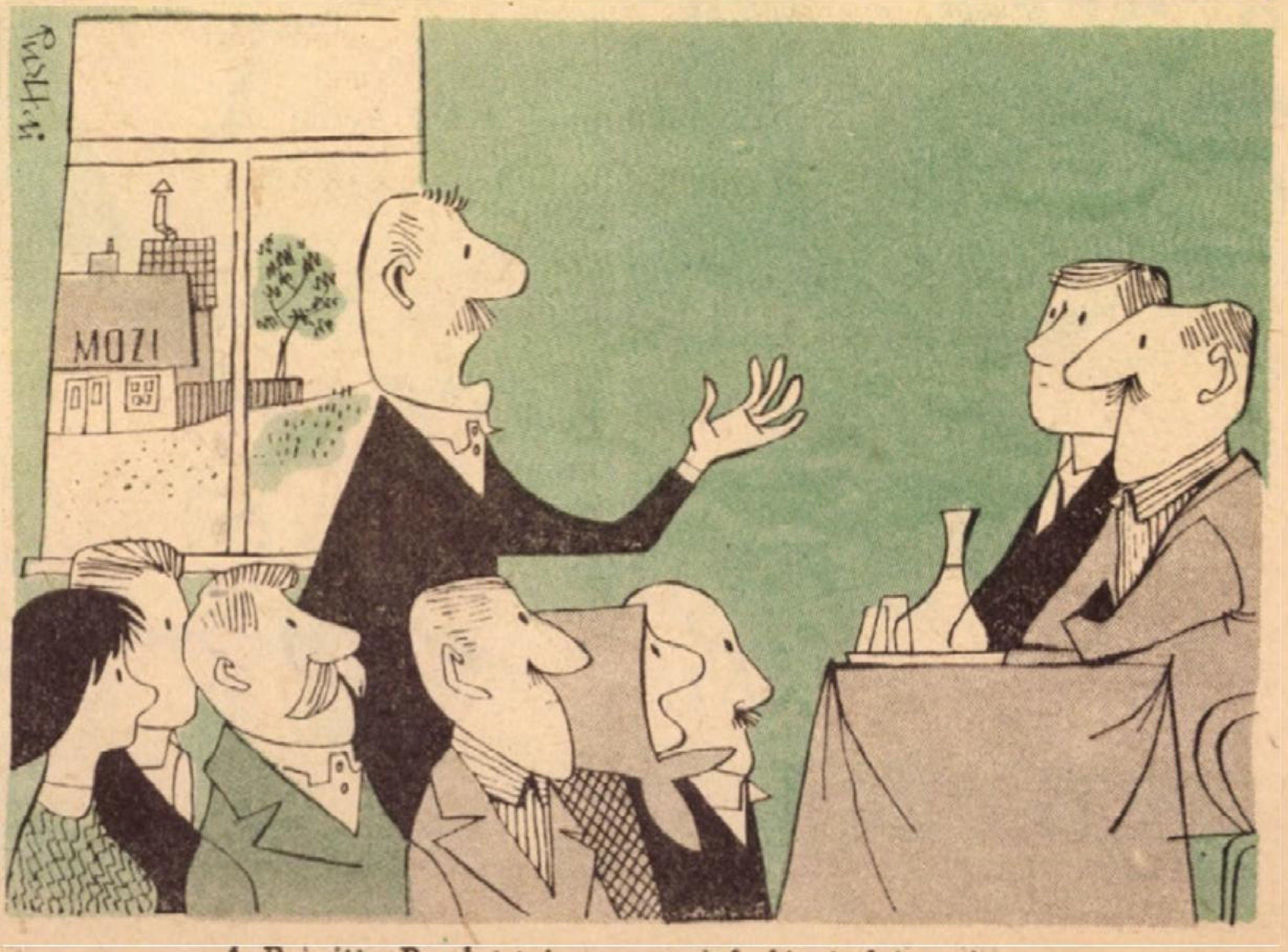

– A Brigitte Bardot-t is szeretnénk látni, kérem!...

Nem hívták meg

Takács Zoltán rajza

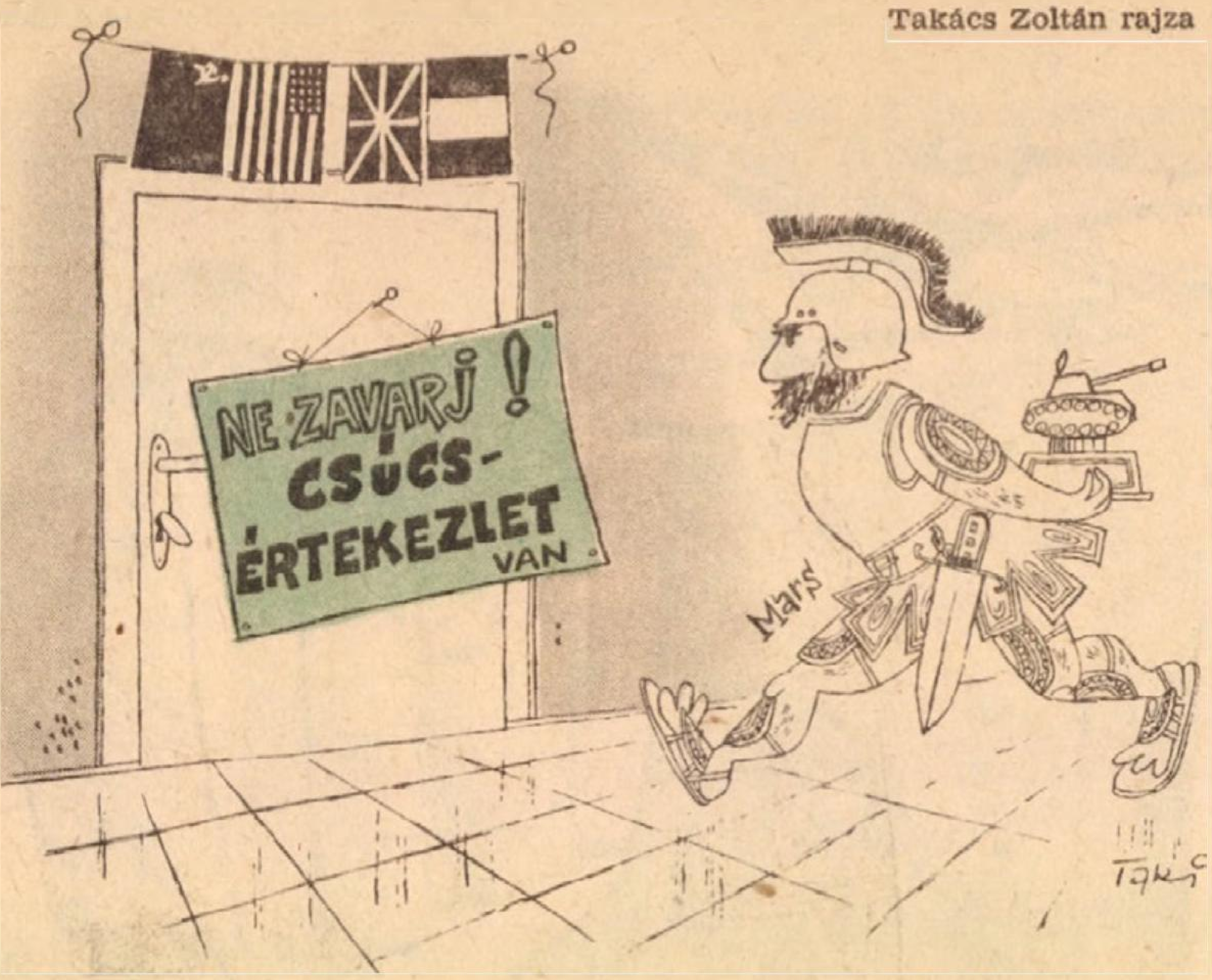

Drámaírónők

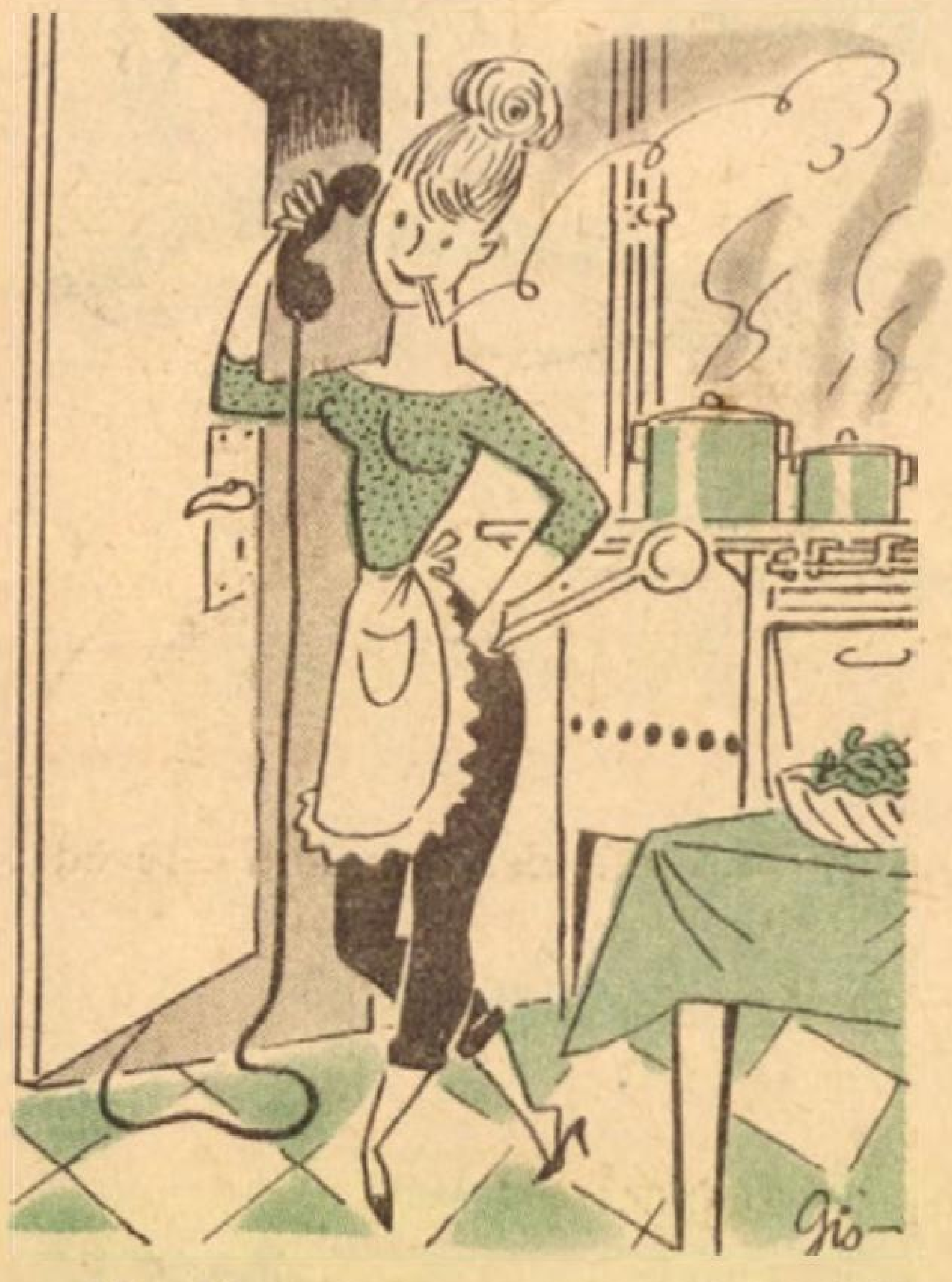

– Mondd, szívem, te mennyi konfliktust szoktál beletenni a második felvonásba?

Romantikus asszonyka

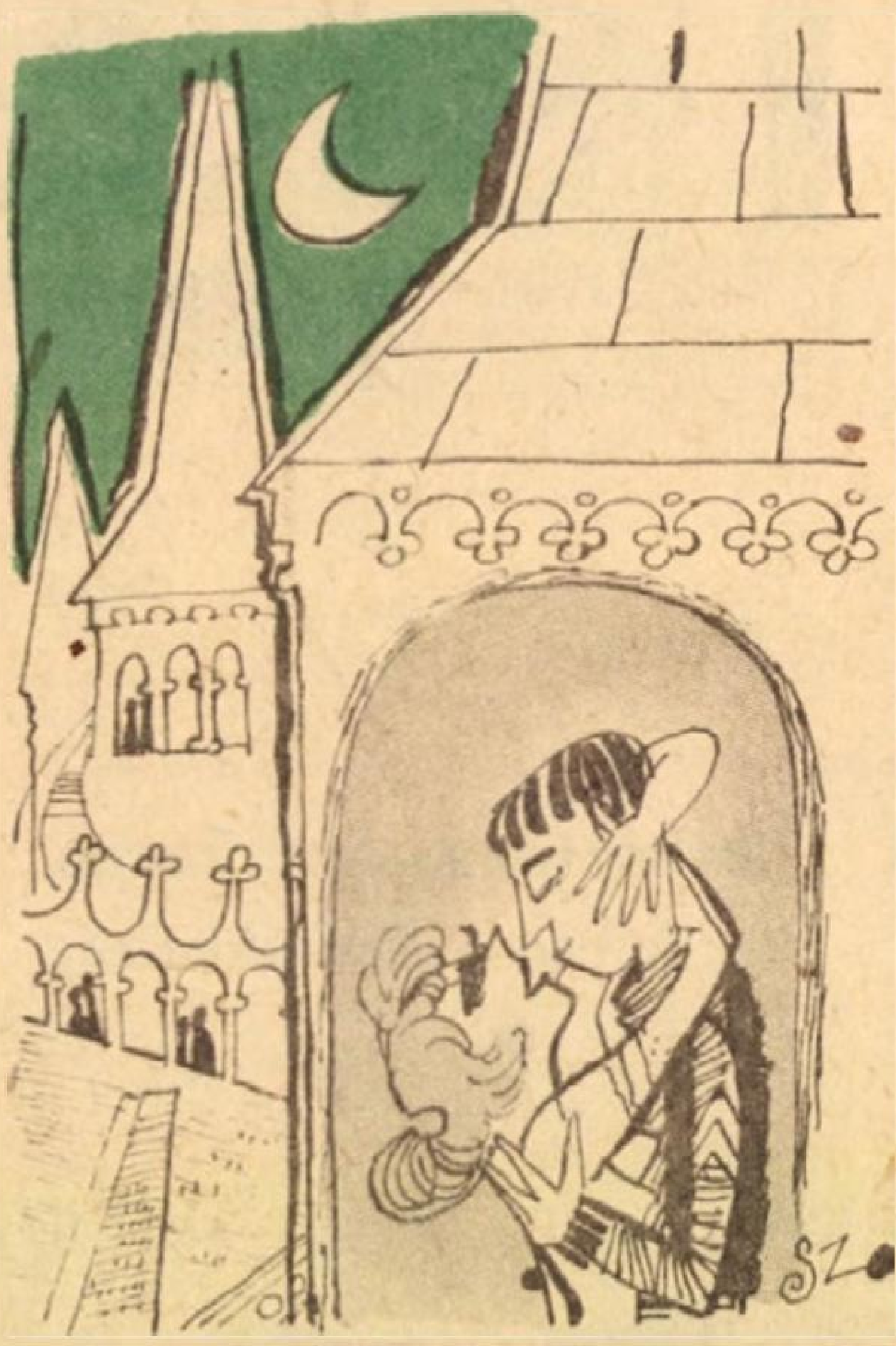

– A mostani férjemmel is itt ismerkedtem meg.

Belépő az angol—magyarra

Szepes Béla rajza

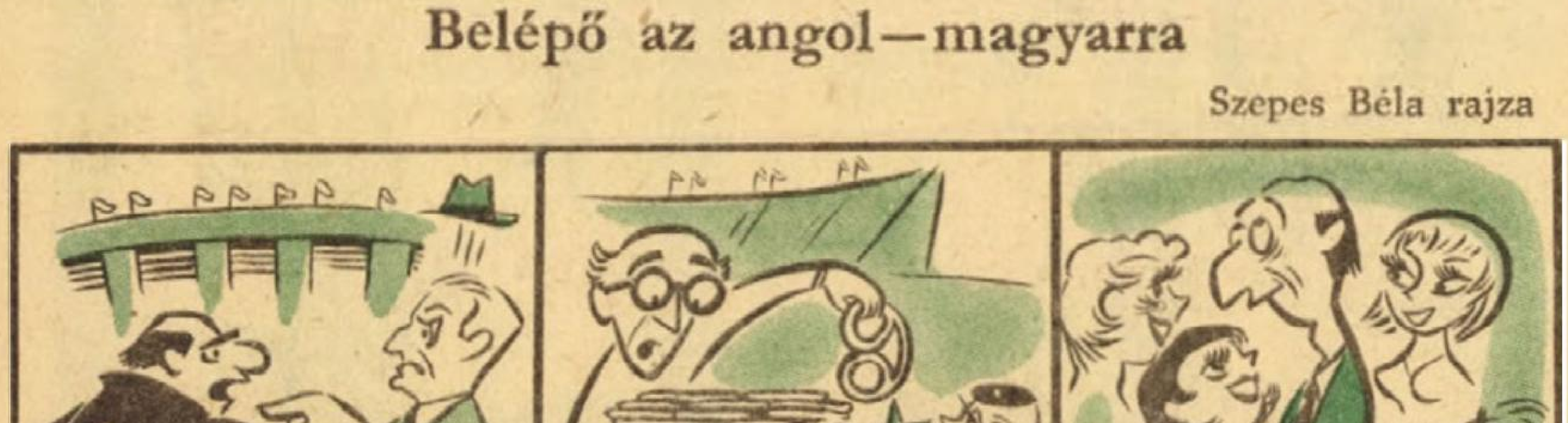

— Tartalékra nincs szükség? A kispadon én is el tudnék üldögélni!

— Professzor úr! Perecet árul?
— Sajnos, csak így tudtam bejutni . . .

A mesebeli álomlovag: a jegytulajdonos.

TEGEZŐDJÜNK VAGY MAGÁZÓDJUNK

— Ez itt a kérdés — mondtam a feleségemnek.

— Ne tereld másra a szót — intett le ingerülten. — Azt mondd meg, mire költöttél el annyi pénzt?

— Mindig csak a pénz, a pénz, a pénz! Inkább azt beszélnénk meg, milyen álláspontot foglaljunk el az Esti Hírlap által felvetett kérdésben? Tegeződjünk vagy magázódjunk? Már alig vannak néhányan, akik nem tették le a garast . . .

— De . . .

— Nincs de. Nincs középút. Vagy tegeződünk vagy magázódunk. Szerinted mi a helyesebb? Vagy nincs véleményed? Az nem lehet, hogy egy felnőtt embernek ne legyen véleménye egy ilyen fontos kérdésről! Mi lesz, ha valaki megkérdi tőled: Mondja, Seregélyiné, magának mi az álláspontja?

— Idefigyelj! . . .

— Választ kell adnunk, édes fiam, a történelem, a történelmi fejlődés által felvetett időszerű kérdésekre. Nem mehetünk el csukott szemmel és csukott fülekkel a probléma mellett, mint Bodóné!

— Nahát ez . . . ez . . .

— Nem lehetünk ebben az érdekes és izgalmas kérdésben opportunisták! El kell döntenünk, édes fiam! Elérkezett a döntés pillanata. Nem halogathatjuk tovább! Miért hagynánk ezt a problémát megoldatlanul a gyerekeinknek? Miért ne könnyítenénk meg az ő életüket?

— Tudod, mi vagy te?

— Gyere, üljünk le és vitatkozzunk. Mindig olyan asszonyról álmodoztam, aki vitaképes, aki szereti a téziseket és az anti-téziseket, aki szereti a nyíltsisakos disputát, az érvek összecsapását, aki bátran elmondja a véleményét, pro vagy kontra, de van véleménye és azt el is mondja. Attól félek, fiam, hogy neked nincs véleményed ebben a kérdésben és azért próbálod kétségbeesetten másra, jelen esetben a pénzre terelni a szót, hogy ne kelljen szint vallanod . . .

— Befejezted?

— Tegeződjünk vagy magázódjunk? Ez itt a kérdés! Gyere, hatoljunk le a probléma gyökeréig! Én mindig olyan feleségről ábrándoztam legénykoromban, aki nemcsak mos, főz, vasal, takarít, gyerekeket nevel, hanem időnként leül a férjével vitatkozni és kéz a kézben, kettecskén kialakítják valamely kérdésben a közös álláspontjukat . . .

Bumm! Kiment a szobából és becsapta maga után az ajtót.

— Na, ezt megúsztam! — sóhajtottam fel.

Rögtön el is határoztam magamban: ha véget ér ez a vita, levelet írok egy napilap szerkesztőségének és felvetem korunk nagy problémáját:

„Szabad-e elvált embernek cilinderben fogat mosnia?"

Mikes György

Falusi udvarok

(Vonatablakból)

Mind egyforma. Ágyásokban
Vetemény már igen sok van;
Ágasfákon köcsög szárad.
Gyümölcsfán ül a madár-had.

Birodalmán kakas az úr,
Hol ide túr, hol oda túr, —
Körötte sok tyúk kodácsol,
Pletykálgatnak megszokásból.

Galambdúcon galambférjek
Suttogják a feleségnek:
— Nem láttam még soha szebbet
Ragyogó a toaletted!...

A tetőn a macska mossa
Pofikáját takarosra,
Oly ártatlan, szinte unott,
Mint ki még nem randevuzott.

De a kutya ott a láncon
Úgy hasal, hogy odalásson
A macskára, s azt morogja:
— Tanú vagyok sok dologra!

Gazdánk hiszi csak, hogy éjjel
Szorgalmasan egerészel.
Itthon se vagy, inkább távol.
Tavasz van, s te nem vagy fából!...

K. Tóth Lenke

A víg özvegyek

A Wochenpost című berlini újság beszámol az elözvegyült nácifeleségek szomorú sorsáról. Heydrichnek, a szabadságharcosok által leterített tömeggyilkosnak az özvegye havi ezer nyugatnémetmárka (240 dollár) nyugdíjat kap. Himmler özvegye megtarthatta a Tegeensee-nél a háború alatt „szerzett" kastélyát és férjének három hatalmas bankszámláját. Ribbentropp neje kiadta férje memoárjait – amely védi Hitlert és a náci-kormányt –, és ezzel annyi pénzt keresett, hogy évekig gondtalanul élhet.

A „Hohe Frau"-nak, azaz „nagyasszony"-nak becézett Emmy Göring visszakapta a férje által harácsolt több millió értékű ékszereket. Perelte az államot, megnyerte a pert, és visszaszerezte a festményeket, valamint a sok milliós bankbetétet.

A hitleri rabló-hadjáratban elesett, elhunyt, vagy netalán kivégzett tábornokok özvegyeinek nyugdíja átlagosan havi ezerkétszáz márka.

De még a magas nyugdíj és fényűző élet mellett is sóhajtoznak szegények elköltözött férjük után.

– Ha a férjemet nem végezték volna ki – mondotta egy tábornok-özvegy –, akkor most kétszer ennyi volna a nyugdíjunk.

Nagy az öröm Iránban

Gerő Sándor rajza

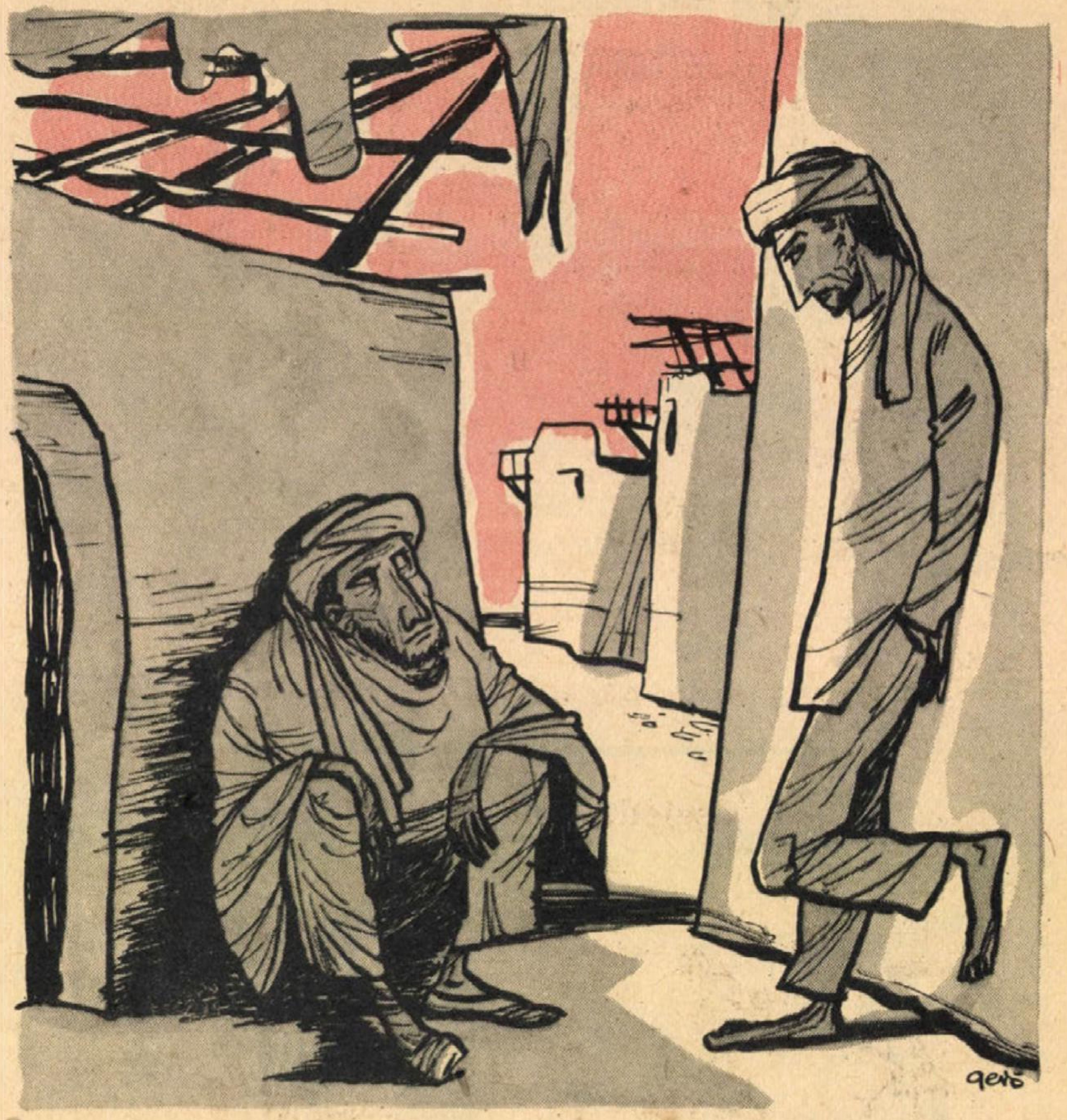

– Na, lesz már trónörökösünk!
– Végre egy gonddal kevesebb . . .

Bábszínészeket keres az Állami Bábszínház

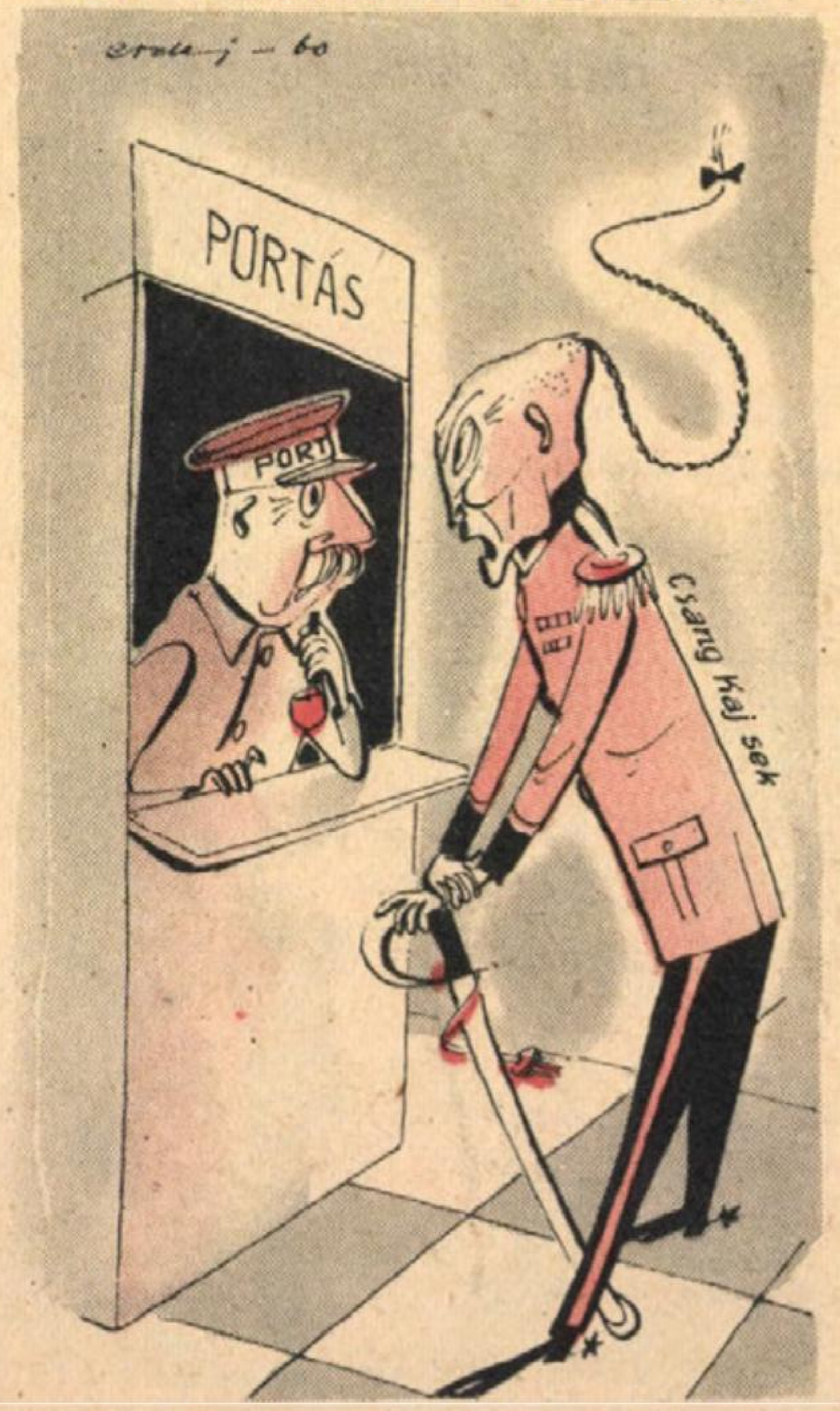

– Tessék mondani, báb-kormányra nincs szükség?

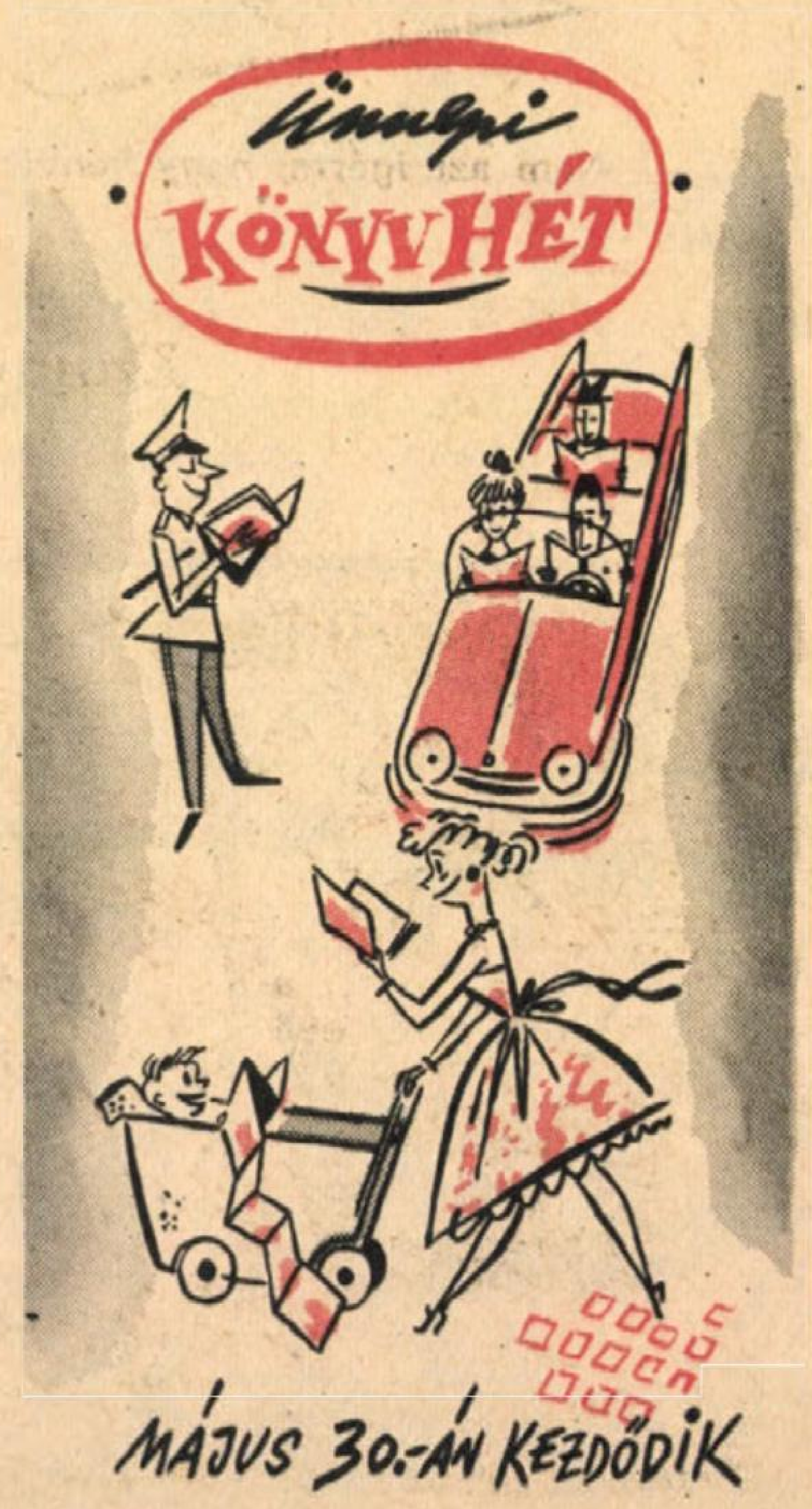

Utazik a férj

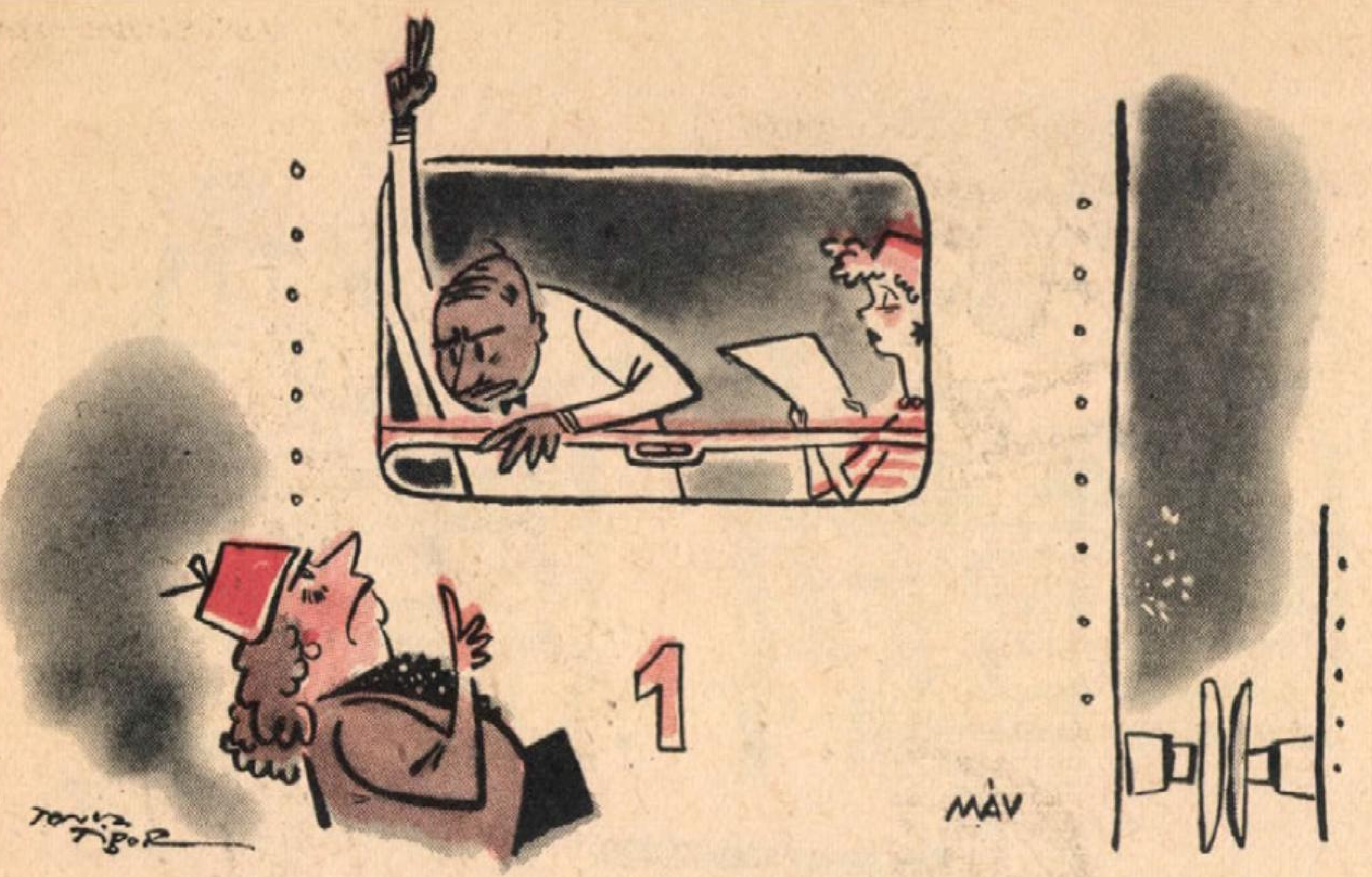

– Esküdj!
– Esküszöm, drágaságom, hogy még csak nem is láttam soha életemben!...

Csalódott menyecske

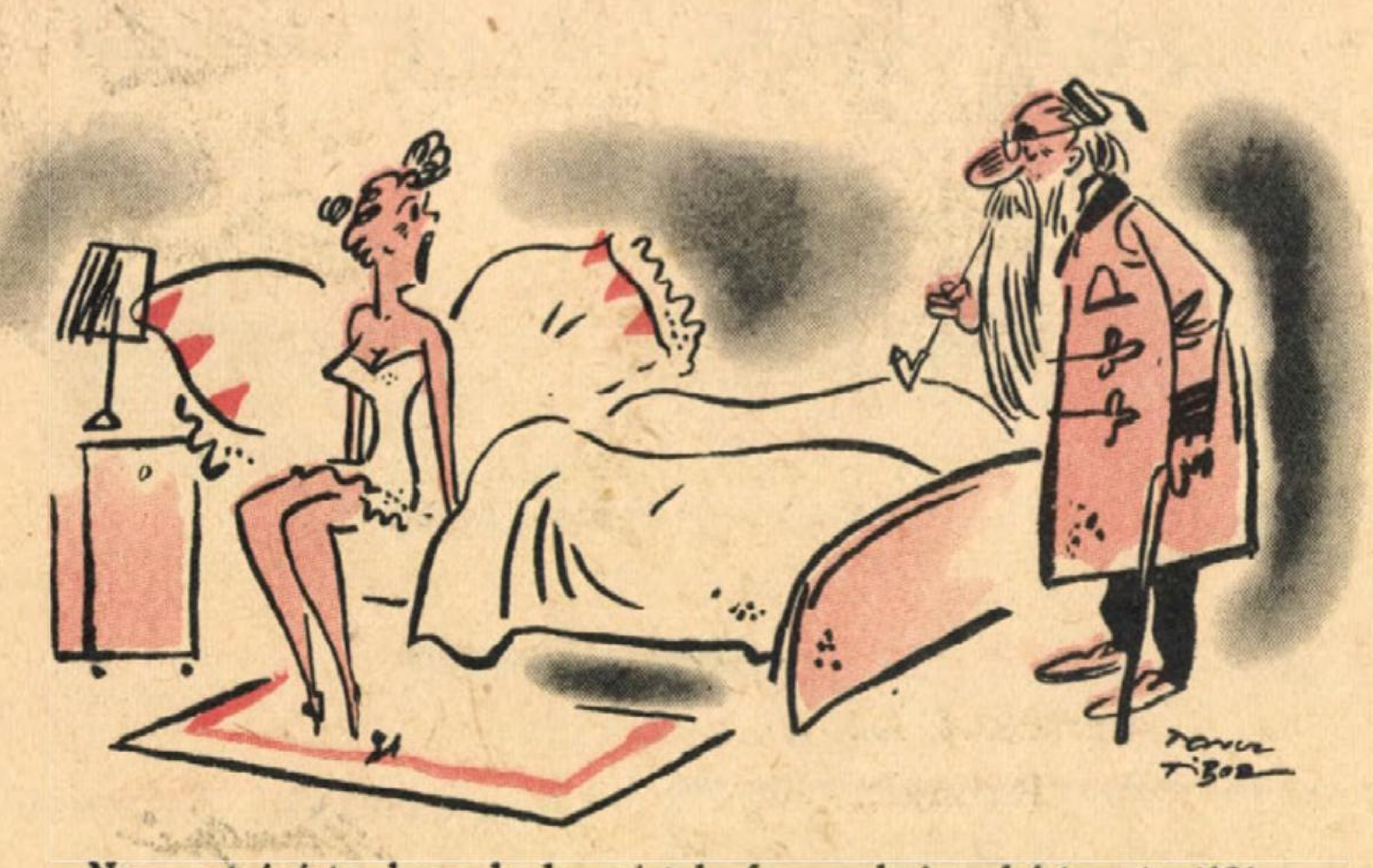

– Nem azt ígérte, hogy kedvemért le fog szokni a dohányzásról?!

Krumplifőzelék

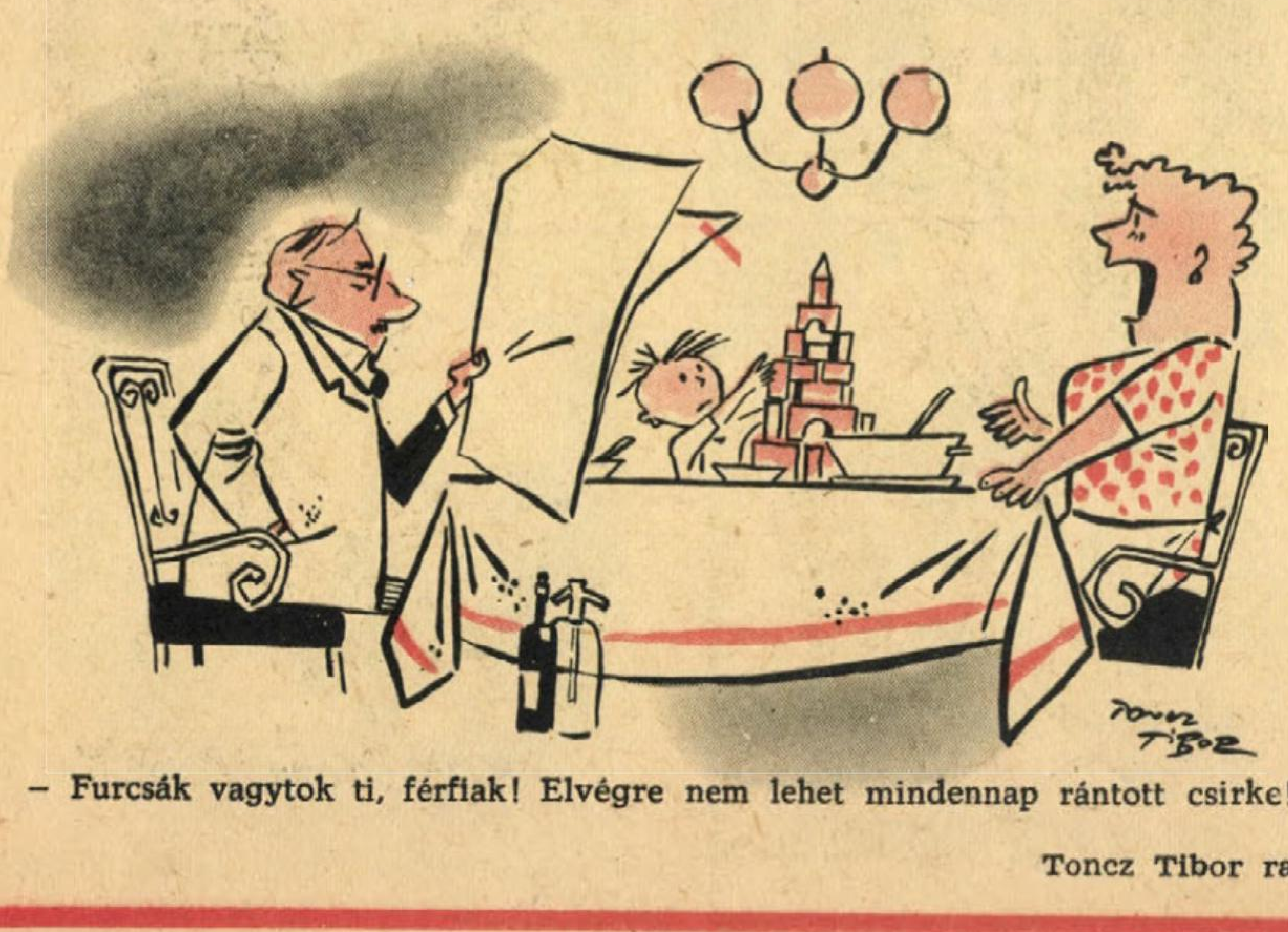

– Furcsák vagytok ti, férfiak! Elvégre nem lehet mindennap rántott csirke!:::

Toncz Tibor rajzai

Naum Labkovszkij

A RÉSZLEGEK összhangja

A mi városunkban megszületett a döntés: kijózanító intézetet kell alapitani. Ha azt hiszik, hogy azért, mert a szesztestvérek száma katasztrófálisan megnövekedett, akkor nagyon tévednek. Szó sincs róla. Csupán a presztizs kedvéért.

Más városokban vannak ilyen intézmények, a miénkben pedig nincsenek. Ki hallott még ilyet? Likőr és vodka gyár van a városban, de kijózanító nincs!

A határozatot elfogadták.

Szergej Szergejicset bízták meg, hogy megfelelő helyiséget keressen a kijózanító számára. Persze, az olvasó nem tudja, hogy ki ez a Szergej Szergejics. Ő a második helyettes első balkeze. Amikor valami kérdésnek nincs fontosabb politikai jelentősége, Szergej Szergejicset terhelik meg az elintézésével.

Először a tűzoltó-laktanyában akarta megszervezni a kijózanítót. Van ott víz dögivel, már pedig a becsiccsentett polgártársak kijózanításának legcélirányosabb eszköze a hideg zuhany.

A tűzoltók felmordultak.

Számszerű adatokkal bizonyították, hogy amennyiben a kijózanító a tervét túlteljesítve fog dolgozni, a tartályokban tárolt víz nem lesz elegendő a tűzoltásra, mely körülmény a város megelőző tűzrendészeti óvintézkedéseivel szöges ellentétben áll.

Ez nagyon komoly érv volt s ezért Szergej Szergejicsnek engednie kellett.

Ámde új eszme született a kobakjában. Van a mi városunkban egy nevezetes kutyatenyészde. Már régóta tenyésztenek ottan fajkutyákat vadászatra és egyéb célokra. A kutyusok ott pajkoskodnak a kerítés mögött a szabad ég alatt és a pompás helyiségek közben a kutyának sem kellenek, konganak az ürességtől. Hát kérem, ezt az épületet vette célba Szergej Szergejics.

Az eszme elfogadhatónak tetszett. Csakhogy nem tudták megtárgyalni, mert névtelen levél érkezett. Ennek a szerzője kifejtette, hogy a kutyák – akár fajebekről, akár korcsokról légyen szó –, esküdt ellenségei a beszeszelt polgároknak.

A kijózanítót nem sikerült elhelyezni az ebtenyészdében.

Szergej Szergejics, amint a városban lótott-futott megfelelő helyiség után, elvetődött egy üres raktárhelyiségbe is. Ez a likőr és vodka gyár mellett volt. A gyár termékei igen gyorsan keltek el, nem volt idejük arra, hogy a raktárban megfenekedjenek, s így a helyiség mindig üresen tátongott.

Szergej Szergejics úgy kapott utána, mint a vízbefúló a szalmaszál után.

A gyár igazgatósága először tiltakozott, de amikor komolyabban megfontolta a dolgot, támogatta az ötletet.

A kijózanítót a borraktárban rendezték be. Ezen idő óta mindkét együttműködő intézmény kölcsönösen segíteni kezdte egymást a tervteljesítésben, sőt a túlteljesítésben. A likőr és vodka gyár szállítja a pácienseket a kijózanítónak, a kijózanító pedig kikezeli, és újra fogyasztókként állítja őket csatasorba, amivel a gyár is jól jár. A szesztermelés, továbbá következményeinek likvidálása futószalagon történik ugyanazon fedél alatt.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

FURCSA FOGLALKOZÁS

Holnap lapzárta, mégis csak meg kellene írnom azt a krokit... Valami jó kis kacagtató dolgot kellene írni, tanulsággal, amelyből nem látszik ki a lóláb. Talán meg lehetne írni azt a tűzoltót, aki a borbélynál onduláltatta a haját. Minek egy tűzoltónak vízhullám? A végén azt mondom neki: „Én nem vagyok maradi ember, kedves barátom, de az biztos, hogy ha nálam tűz lesz, nem magát fogom hívni oltani..."

Marhaság. Nem tipikus, megsértődnek a tűzoltók. Nézzük a noteszemet: „Végállomás, aktatáska, én se vagyok több, hidegvíz..." Mi lehet ez? Fene tudja.

Kinn csodálatos idő van. Végre itt a nyár. (Nem téma.) A nap gyengéden süt, nem szúr, nem öl, simogat. Délben esett, ajtón, ablakon árad a kertből a jószag. A madarak úgy sivalkodnak, mintha megőrültek volna. Miről írjak?

Végigvágom magam a díványon. Az ablakon át látom a diófát, rászállt egy feketerigó. Két közeli kutya ugat, egy pók mászik a fejemen: a pók szerencsét hoz. De témát nem hoz. Pedig a témák az utcán hevernek, csak le kell hajolni értük. Úgy látszik, kiírtam magam, mert már hajolni se tudok. Tegnap is láttam a Lenin körúton egy témát a földön heverni, de le sem hajoltam érte. Mire visszafelé jöttem, már elvitte a Darvas.

Miről írjak?

Notesz: „Mr. Walter Howdley amerikai üzletember nyilatkozott, hogy a hidrogénbomba elősegítheti a gazdasági fellendülést, mert sok emberben olyan életszemléletet ébreszt, hogy életük úgysem sokáig tart." Óriási perspektíva. Lelki szemeim látják a hirdetést a New York Timesben: „Vegyen King-kalapot, amíg még van feje, amire rátegye." Vagy: „Atomtámadás előtt használjon Evening-lábsót, szokjon hozzá idejében a mennyei élvezethez."

Az ajtóban megjelenik a szomszédom, ásóval a kezében. Azt mondja:

– Most felásnám azt az ágyást, amiben a borsó volt.

– Jól van, szomszéd kartárs – mondom –, és befordulok a fal felé, hogy jobban tudjak koncentrálni. De nem megy az istennek se. Kimegyek a kertbe, nézem a szomszédot, aki mélyen benyomja az ásót a földbe, és ütemes mozdulatokkal borítja vissza a jószagú, barna rögöt.

– Hadd ássak egy kicsit – mondom, és már meg is fogom a szerszám izzadt nyelét. Gyorsan és nagyon rosszul ások, de élvezem a mozgást, az izmaim feszülését. Ezalatt a szomszéd leül a fűbe, és komótosan cigarettát peder magának.

A konyhából kijön a feleségem, és csodálkozó arccal kérdi:

– Mi az, te nem dolgozol?

– De igen – motyogom bűntudatosan –, csak abbahagytam egy kicsit, kell egy kis pihenés... Megtörlöm izzadt homlokom, sóhajtva bevágom az ásót a földbe, és indulok vissza a szobába. Lefekszem dolgozni. Kinn a diófán csúfondárosan fütyöl a feketerigó.

Gádor Béla

Emlékeztető asztaldísz egyes kisipari szövetkezeti elnököknek

Szűr-Szabó József rajza

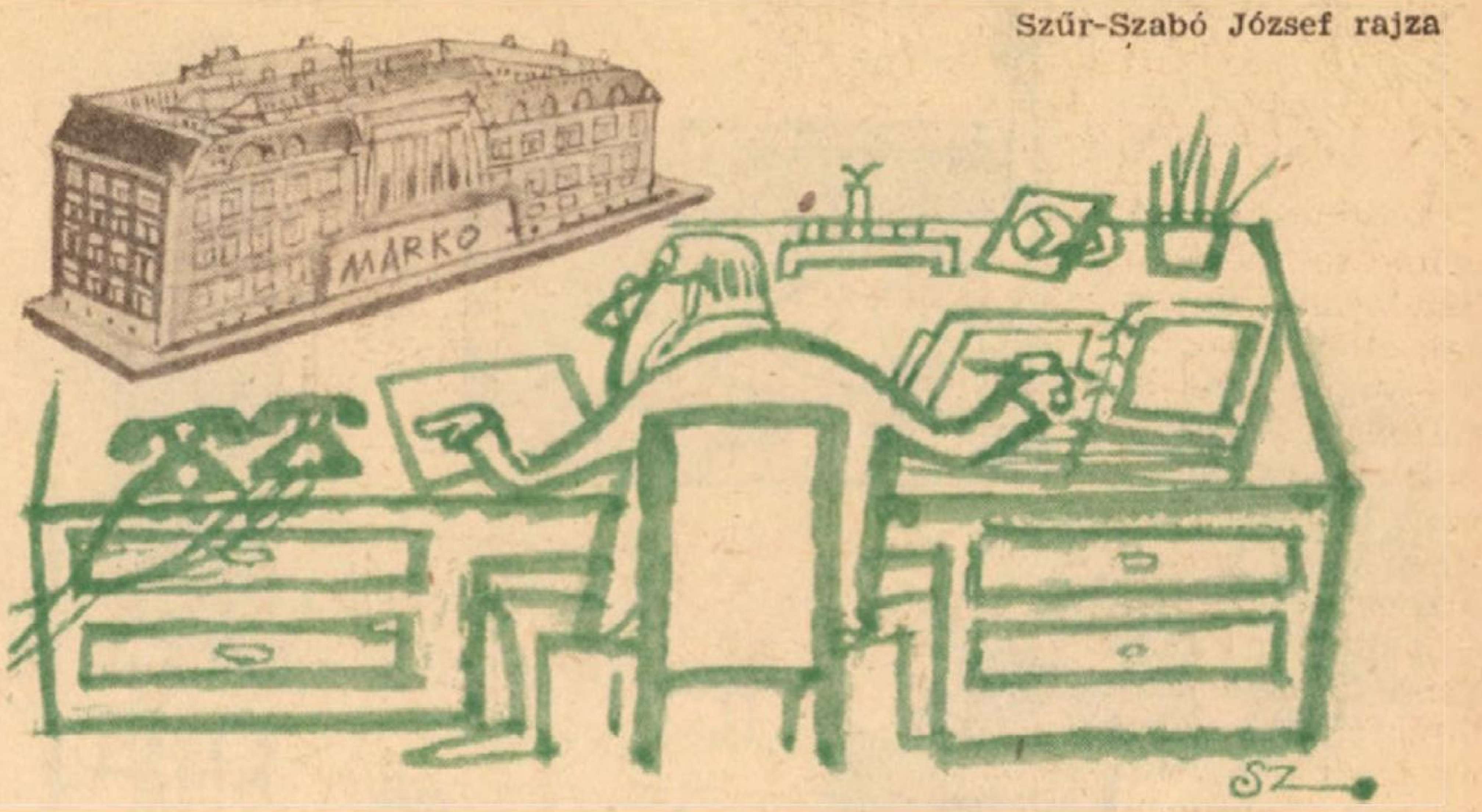

A háztartás tökéletes gépesítése

Mészáros András rajza

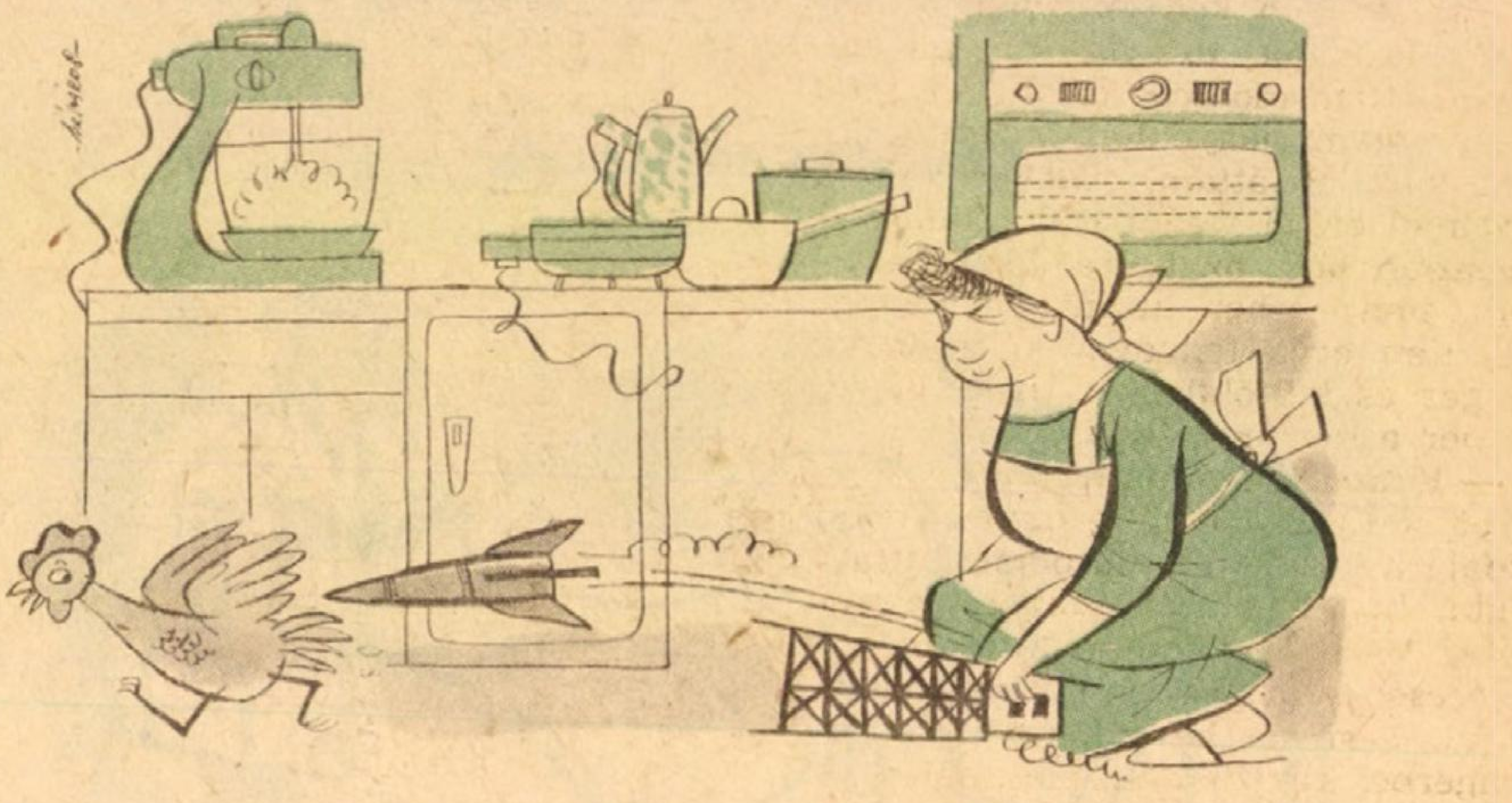

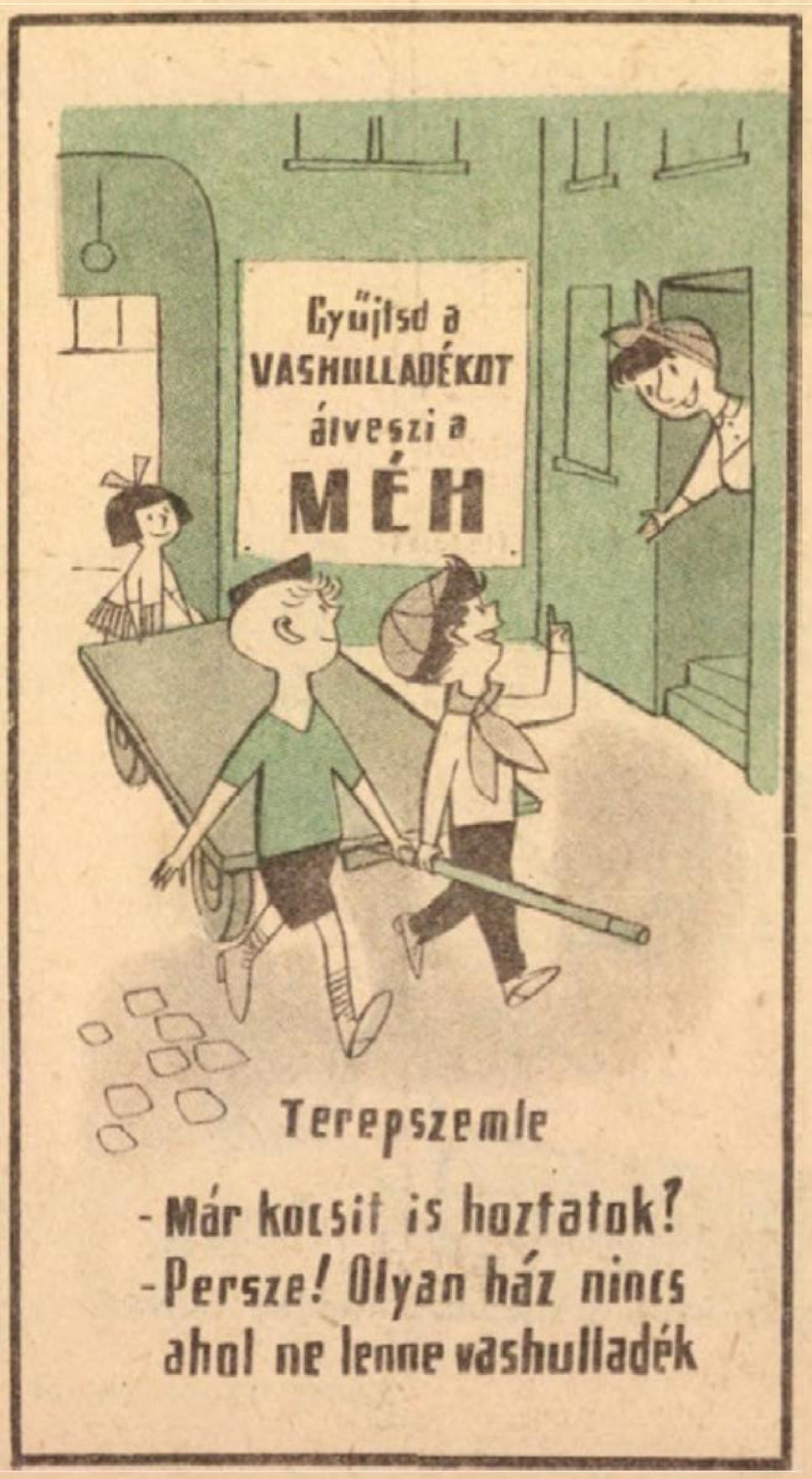

Terepszemle

- Már kocsit is hoztatok?
- Persze! Olyan ház nincs ahol ne lenne vashulladék

Nagyvonalú óvodások

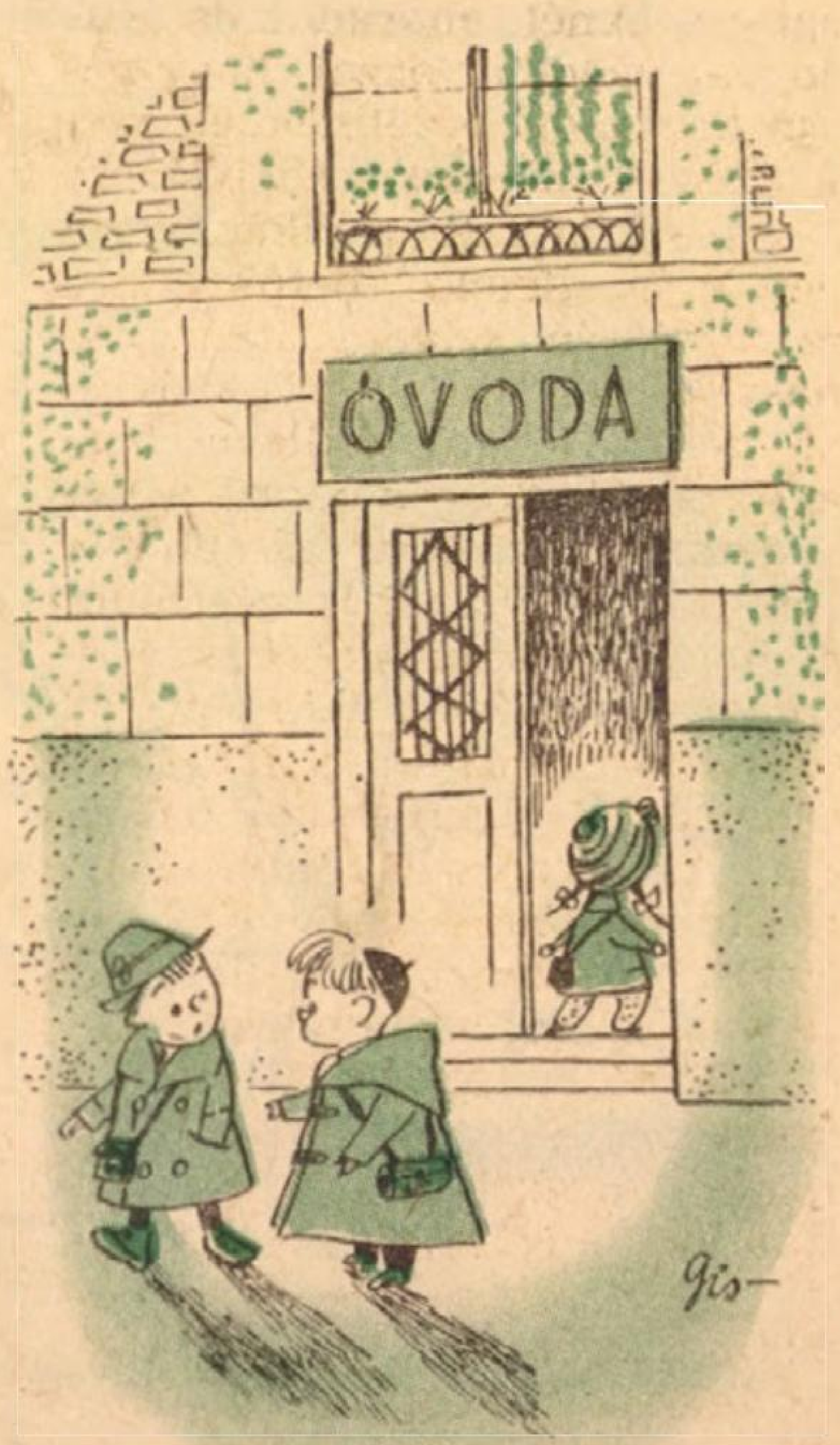

– Nincs kölcsön egy százasod holnapig? Én még nem kaptam zsebpénzt...

SZERETLEK ÁGNES!

Amikor találkoztam a Nagy Szerelmessel, akit különben Mordvinecz Sándornak hívtak, átszellemült arccal, elhaló hangon rebegte:

— Ágnes a neve, s éjszakánként ezt suttogom a párnámba: szeretlek, Ágnes! De engem nem elégít ki az a vers, amelyet Heine erről írni tudott. Igen, én is leírtam a tengerparton a homokba, hogy „Szeretlek, Ágnes!" — s amikor a hullámok elsöpörték a könnyű náddal írt szavakat, én is kitéptem Norvégia legmagasabb fenyőfáját, én is belemártottam az Etna tűzörvényébe, s e lángbamerített óriás tollal a sötét menny boltozatára írtam: „Szeretlek, Ágnes!" Amikor megmutattam Áginak az eget, tetszett is neki a dolog, köszönte is: „milyen kedves magától, Sanyi", de aztán másról kezdett beszélni. Nem mondta ki, de éreztem, hogy valami nagyobbat, valami szebbet várt. Beláttam, valóban többet érdemel ennél, végül is ha valaki a legszebb lány az egész Józsefvárosban, nem lehet kiszúrni a szemét egyetlen árva fenyővel, még ha az magas és külföldi is, s még ha az ember a mennyboltra ír is vele.

— Ekkor kirántottam az Eiffel-tornyot a földből és a Mount Everest oldalára írtam vallomásomat. Láttam Ágin, hogy ez már jobban tetszik neki. Vérszemet kaptam, érzelmei kifejezésében az ember ne legyen kisszerű. Festéket kevertem a Földközi-tengerbe, kihúztam az olasz félszigetet és a Szahara sivatag homokjába írtam, hogy „Szeretlek, Ágnes!" Aztán mivel még maradt egy csomó festékem, az Egyenlítő mentén írtam le a két csodás szót, de magam is éreztem, hogy ha csak a mi szerény kis égitestünknél maradok, a kislány joggal vádolhat azzal, hogy nagyon sárbaragadt érzelmekkel szeretem, szerény kis szenvedélyke ez. Ekkor gyorsjáratú szputnyikokra erősítettem a megfelelő betűket, s a Holdra szögeztem szívem titkát. Aztán másféle ajándékokkal is kedveskedtem neki. Néhány csillagot hoztam le az égről, először persze a Vénuszt, aztán a Jupitert, később néhány távoli állócsillagot is, ne mondja azt, hogy érzelmeim a Nap-rendszer szegényes határait nem lépik át. Kozmikus port szórtam a lábai elé. Szupernóvákkal világítottam be kis szobáját. Aztán megragadtam a leghatalmasabb üstököst, csóváját belemártottam a legnagyobb ködhalmazba, s így írtam fel a végtelen világtérbe: „SZERETLEK, ÁGNES!"

Lenyűgözve e roppant szerelem méreteitől, megkérdeztem Mordvinecz Sándort, hogy mikor lesz az esküvő.

— Feleségül azért nem veszem — rázta a fejét. — Nem kötöm le magamat.

(f. l.)

SAKKROVAT

Kaján Tibor rajzai

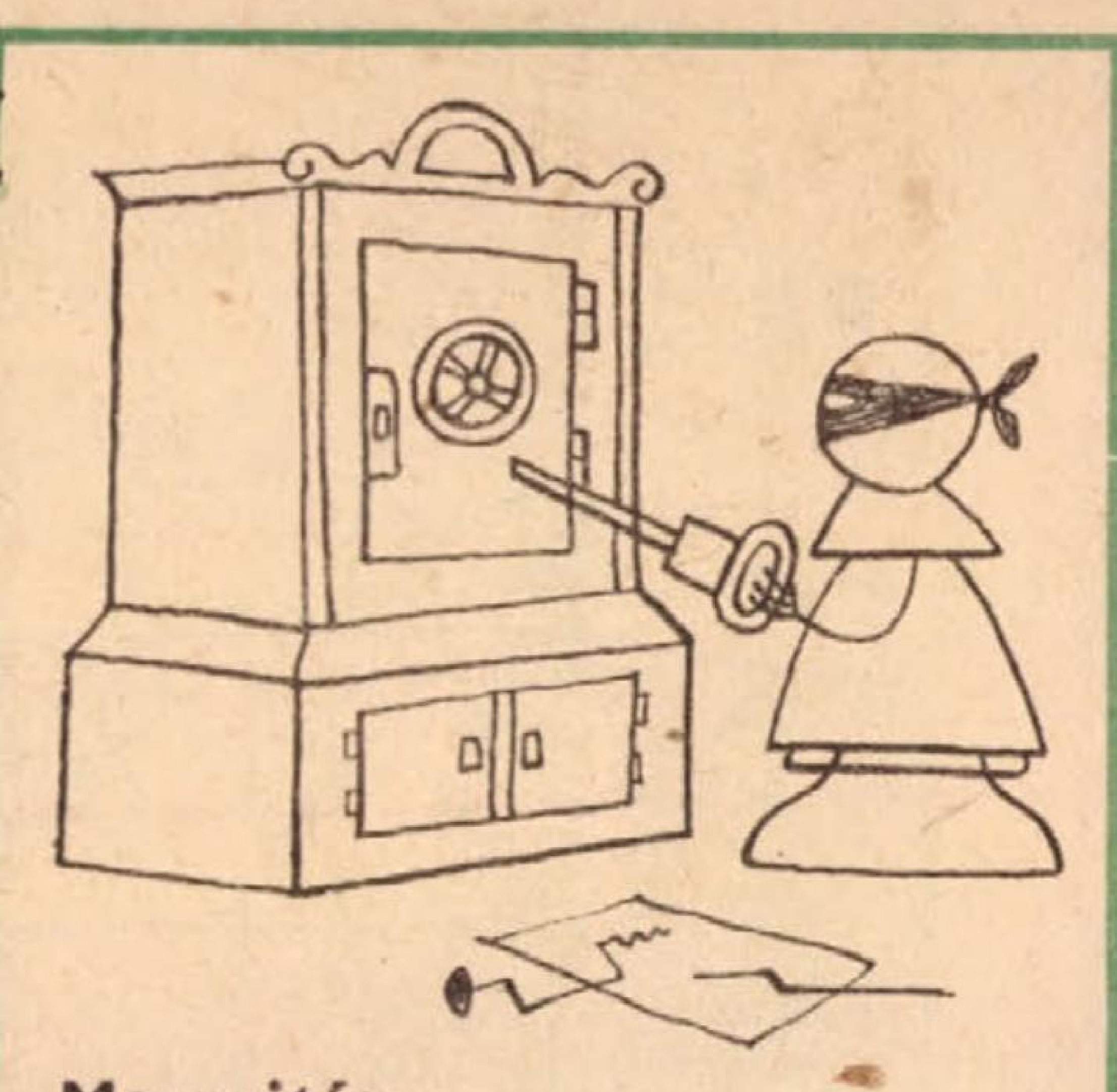
Megnyitás

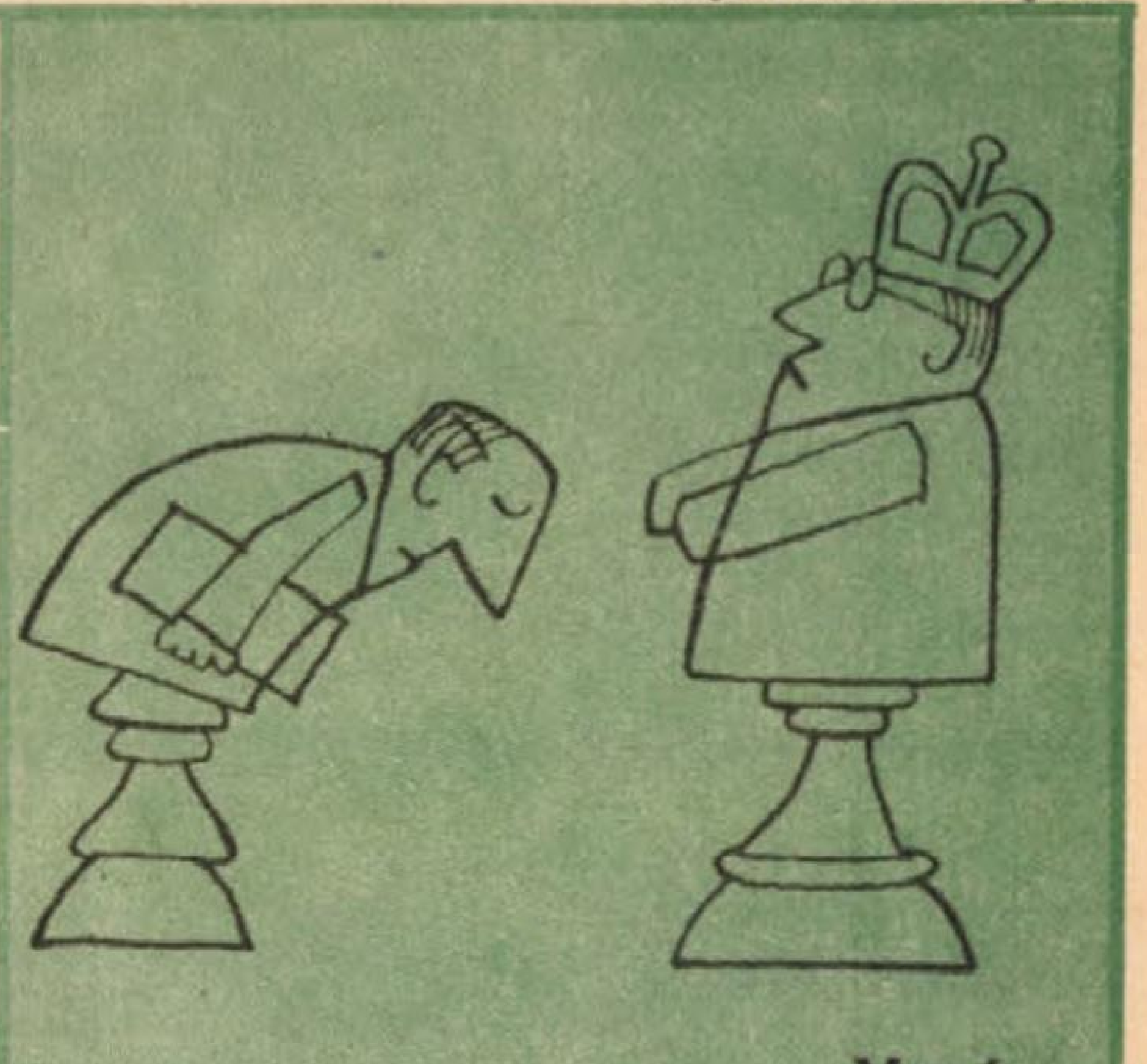
Vezér

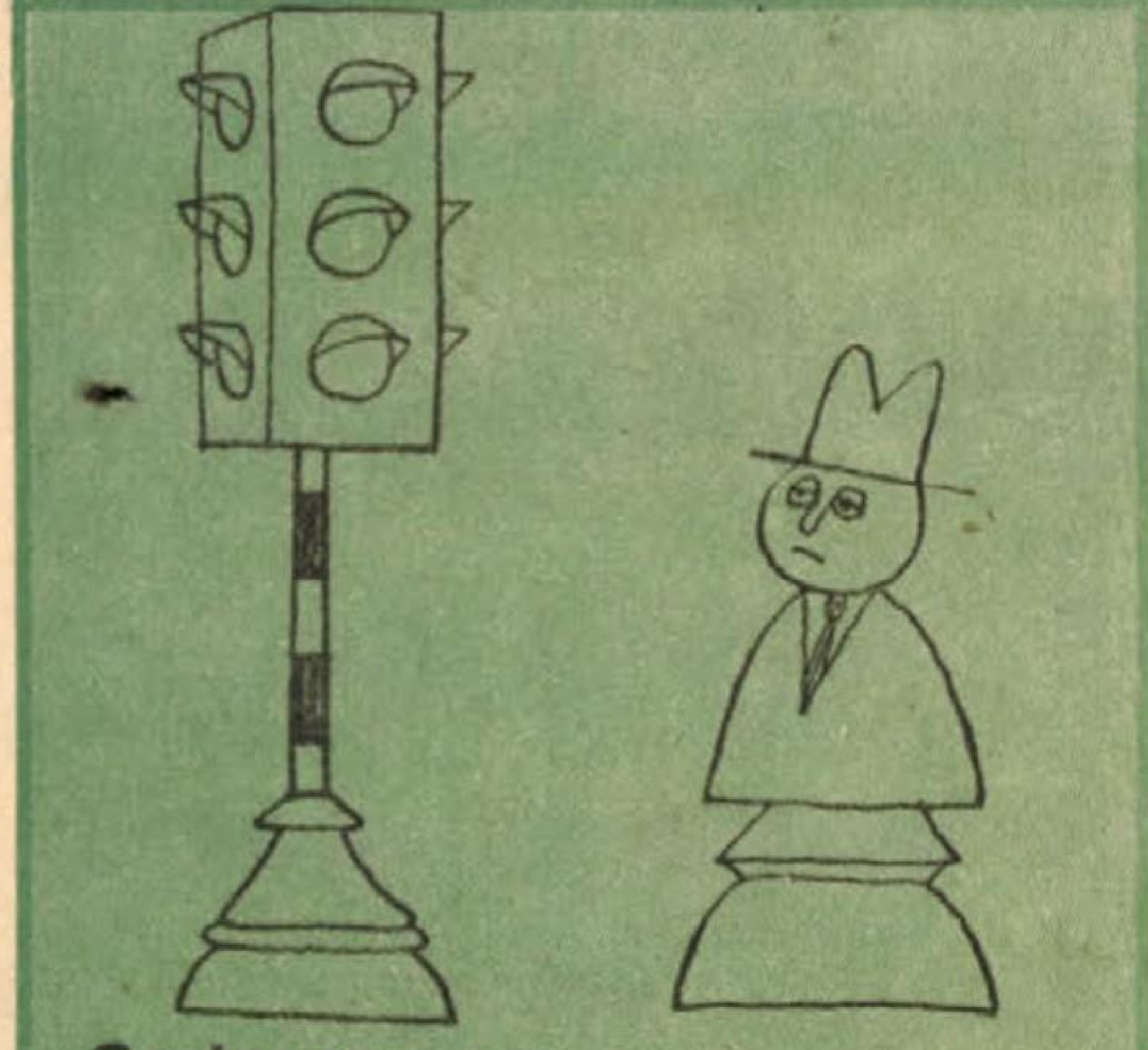
Gyalogos

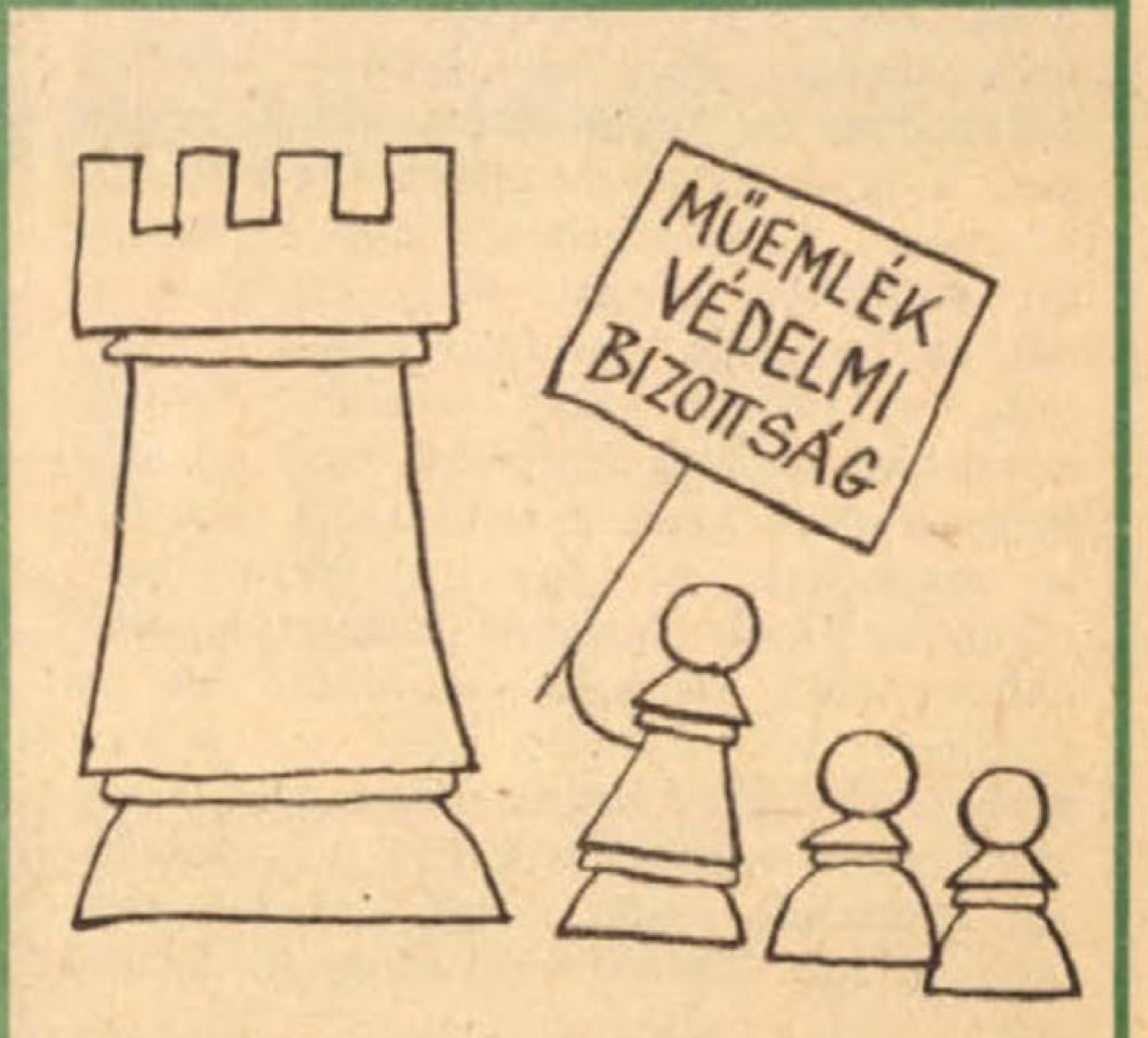

Felvonulás

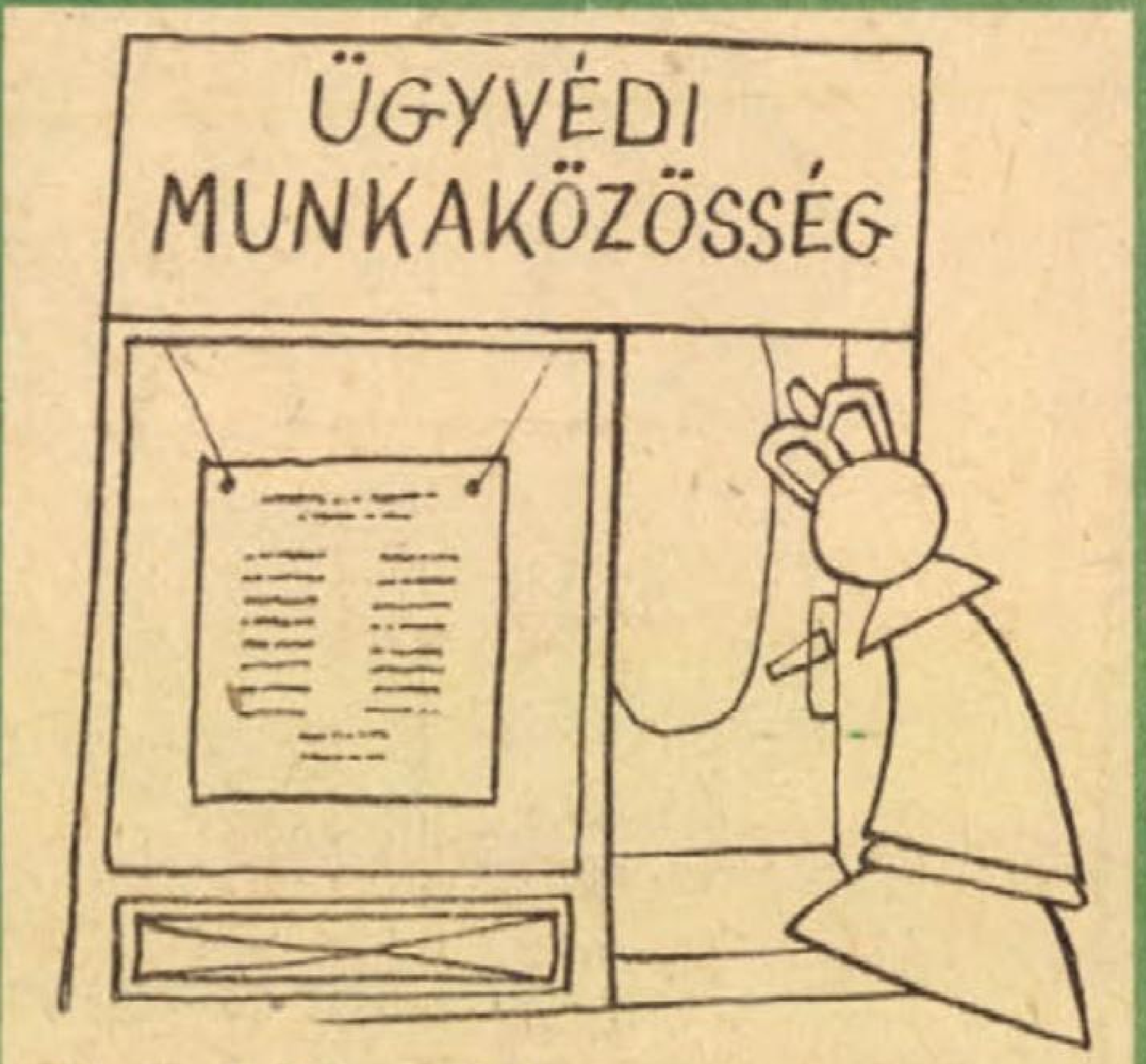

Grünfeld-védelem

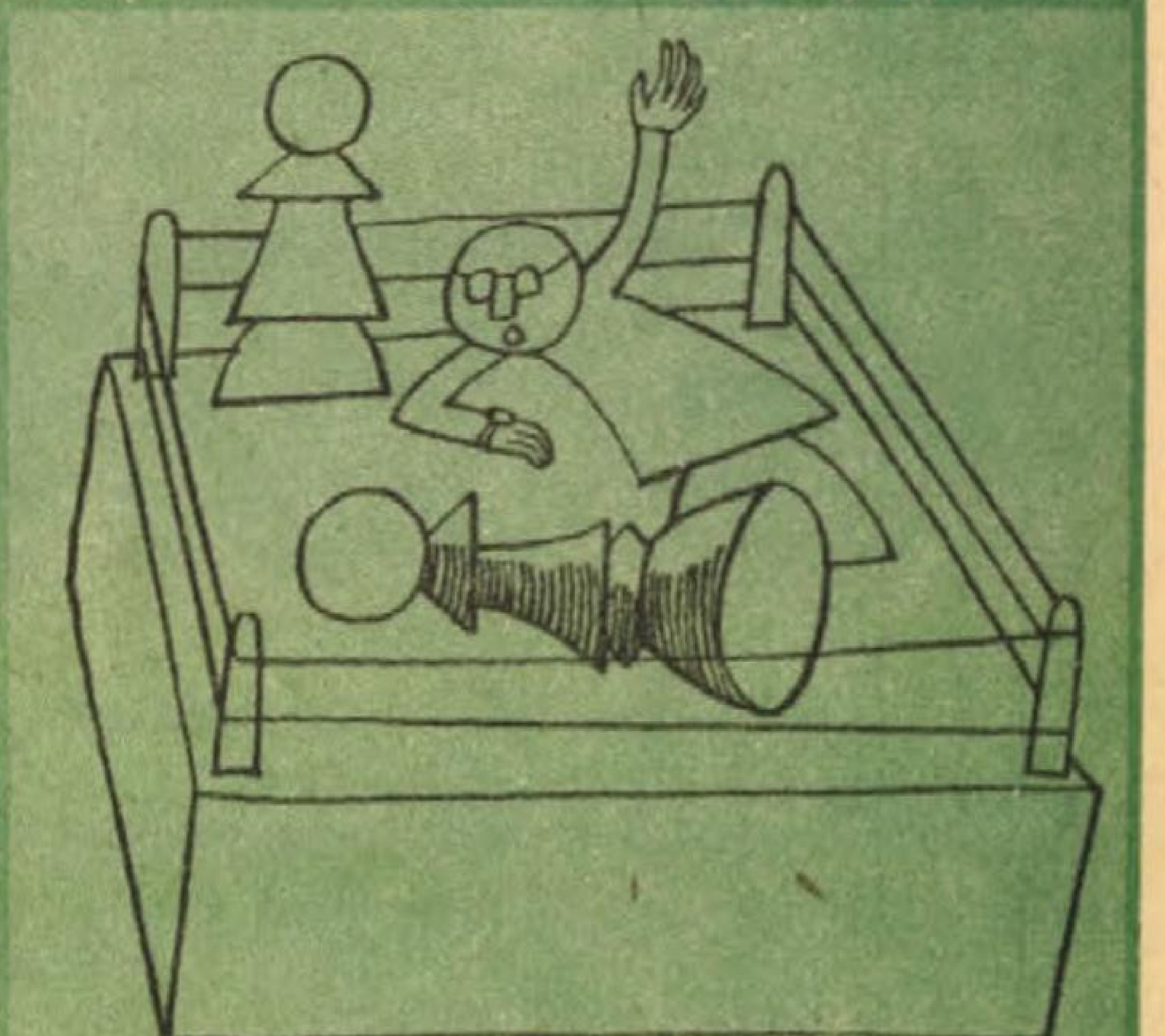
Kiütéses győzelem

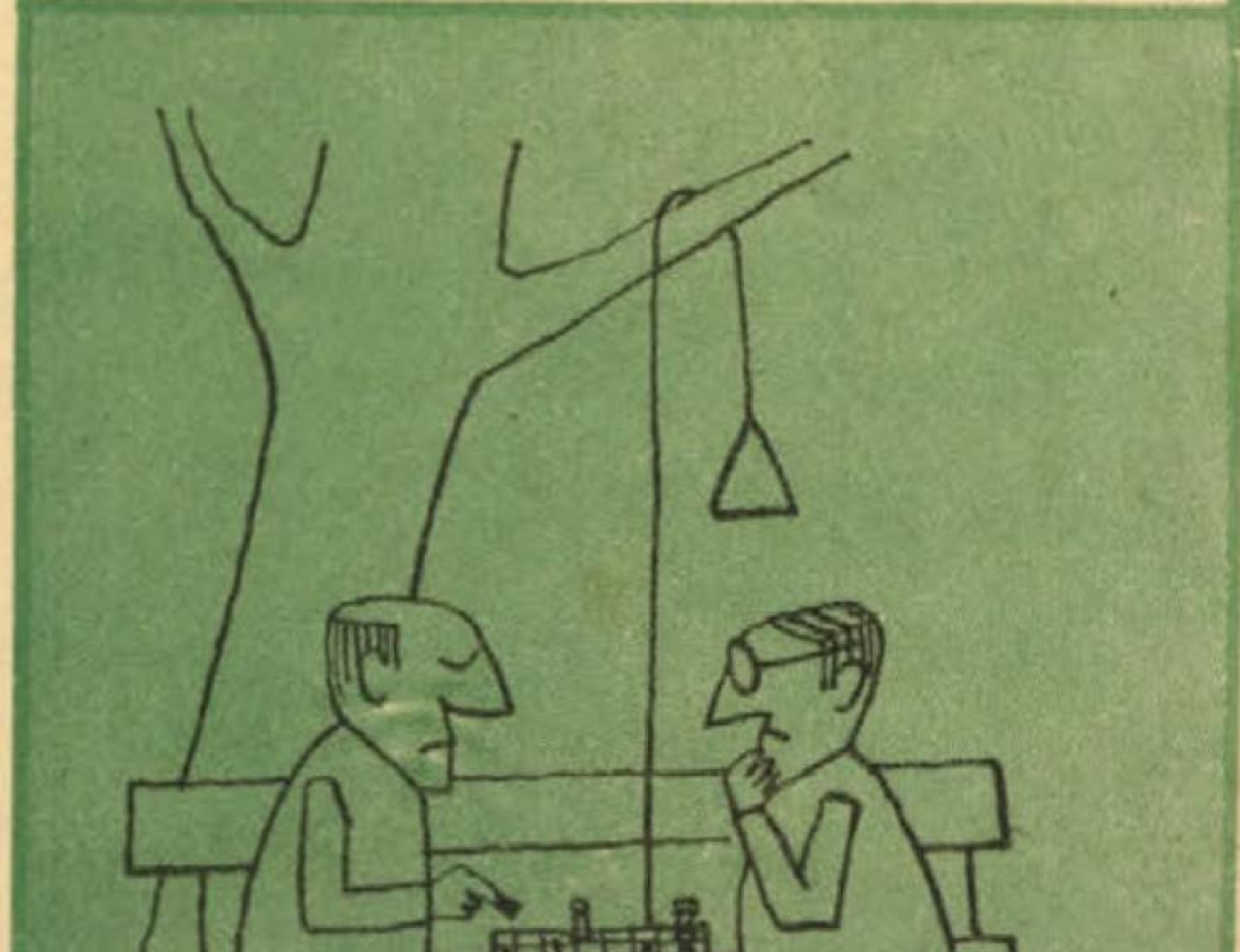
Vész

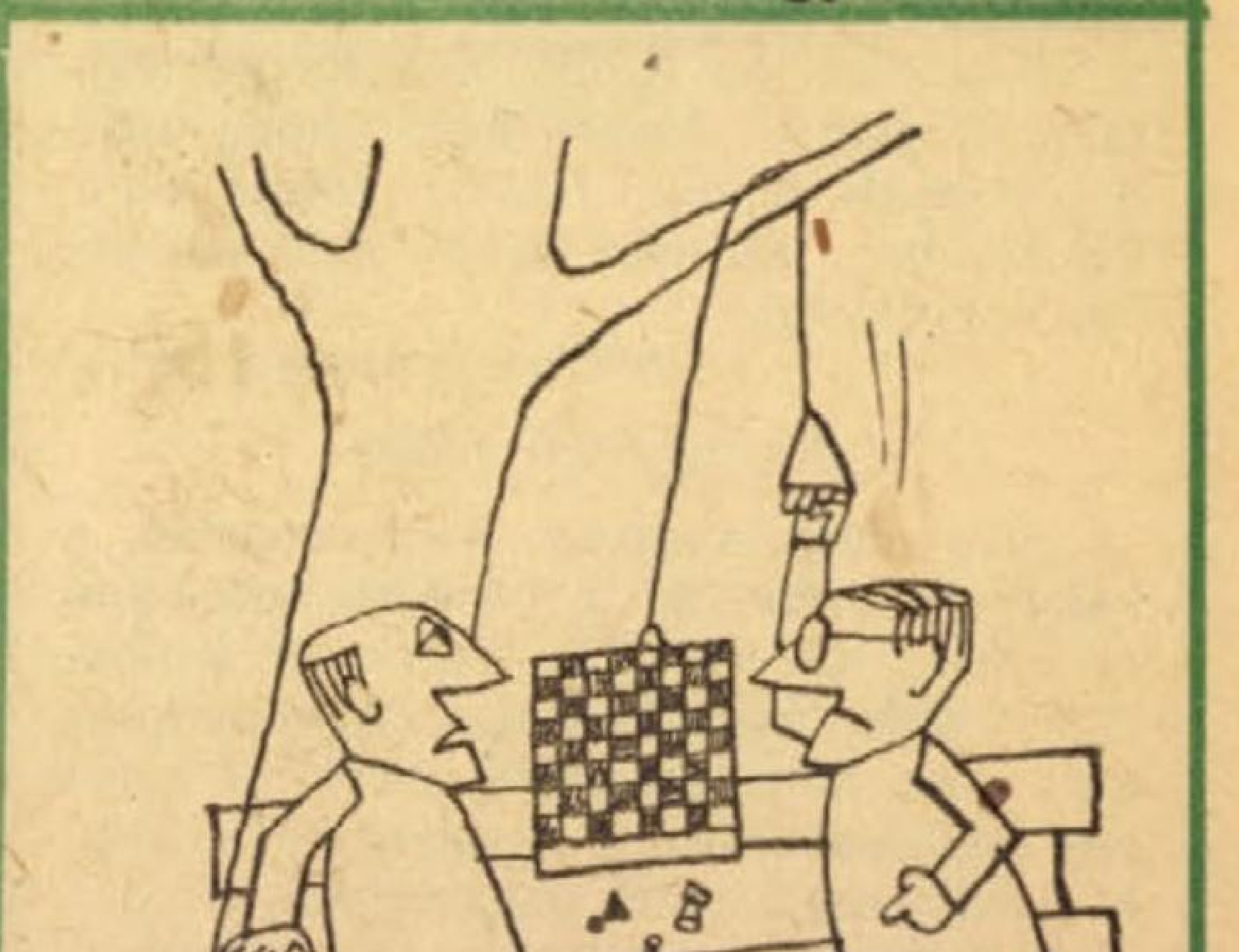
fék

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Biztos vagyok abban, hogy minden színésznő garmadával kapott és kap szerelmesleveleket. Hiába, a színpad varázsa... Én sem vagyok kivétel és az én postámban is sok a házassági ajánlat. Megfigyeltem, hogy rendszerint azok kérik meg a kezemet, akiknek olyan foglalkozásuk van, amilyen az én szerepbeli foglalkozásom. Amikor a Tanítónőben pedagógus voltam, két vidéki tanító is élettársam szeretett volna lenni. A Teremtés koronája című darabban vasútépítő mérnököt alakítok és már nem is csodálkoztam azon, hogy egy vasútépítő mérnök ígért örök hűséget. Még az Olympia előadása alkalmával is foglalkozási okból kérték meg a kezemet, csak éppen fordított értelemben. Levelet kaptam egy kisiparostól, amelyben közölte, hogy belémszeretett és hajlandó feleségül venni. Ismertette családfáját, mely szerint ükapjáig mindenki kétkezi kisiparos volt. Levele befejezésénél azzal érvelt, hogy többször is megnézett és úgy gondolja, hogy olyan átéléssel, ahogy én játszottam, csak akkor lehet szerepet alakítani, ha az illetőnek származásilag köze van a szerephez. Ő biztos benne, hogy apai, vagy anyai ágon arisztokrata vér is csörgedezik ereimben, ezért előnyös lenne számomra egy kisiparossal kötendő házasság.

Nem mentem hozzá feleségül... Ezzel is dokumentálni akartam, hogy nincsenek feudális őseim.

Bánki Zsuzsa

KÉSZ VICC

Csikk-jótékonyság

Szerkesztőségünkbe N. N. aláírással két doboz szivarvég érkezett a honvédmenedékház lakói számára.

(Budapesti Hírlap, 1901.)

Ez aztán nagy segítség!

Újabban nagy mozgalom indult meg a szűkölködő munkátalanok megsegítésére. A fővédnökséget Klotild főhercegnő vállalta. Egyelőre „Mentő kéz" címen újságot fognak kiadni, Hevesi József szerkesztésében. Az első szám már januárban megjelenik.

(Budapesti Hírlap, 1901.)

Álomszerű állás

„1929 augusztusában megszereztem a kalauzi minősítést a felvételi osztályon és azóta, féléve, hiába várom a szolgálatra való behívásomat. Számíthatok-e még arra, hogy sor kerül rám?" – kérdi egy munkanélküli a Beszkárttól a Színházi Élet szerkesztői üzeneteiben.

A Beszkárt vezértitkára így válaszolt:

– Önnel együtt még nyolcszázan várják a behívót. Lehet, hogy még sokáig kell várnia.

(Színházi Élet, 1930.)

ATOMKORSZAK

Vasvári Anna rajzai

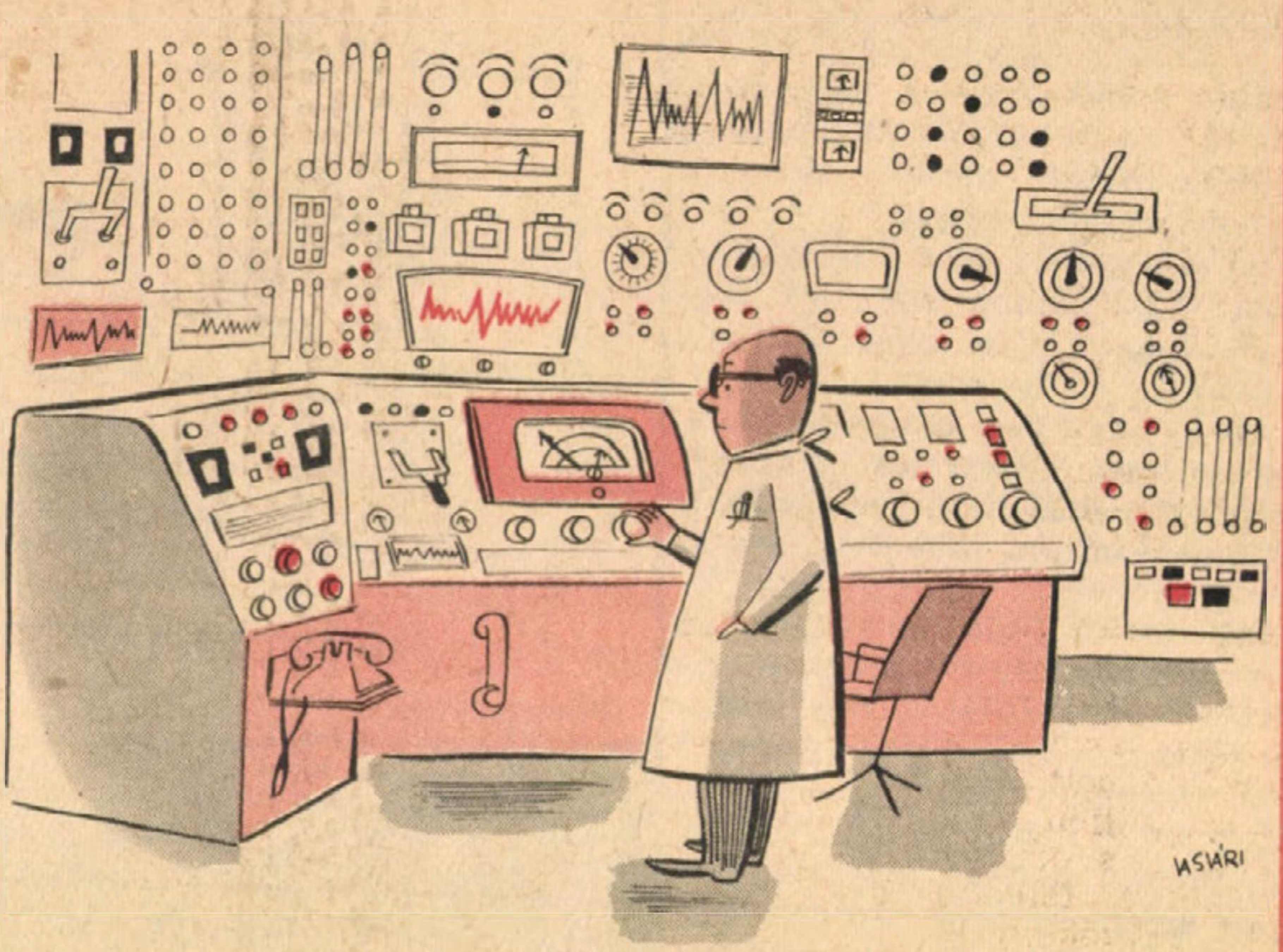

A segédmunkás

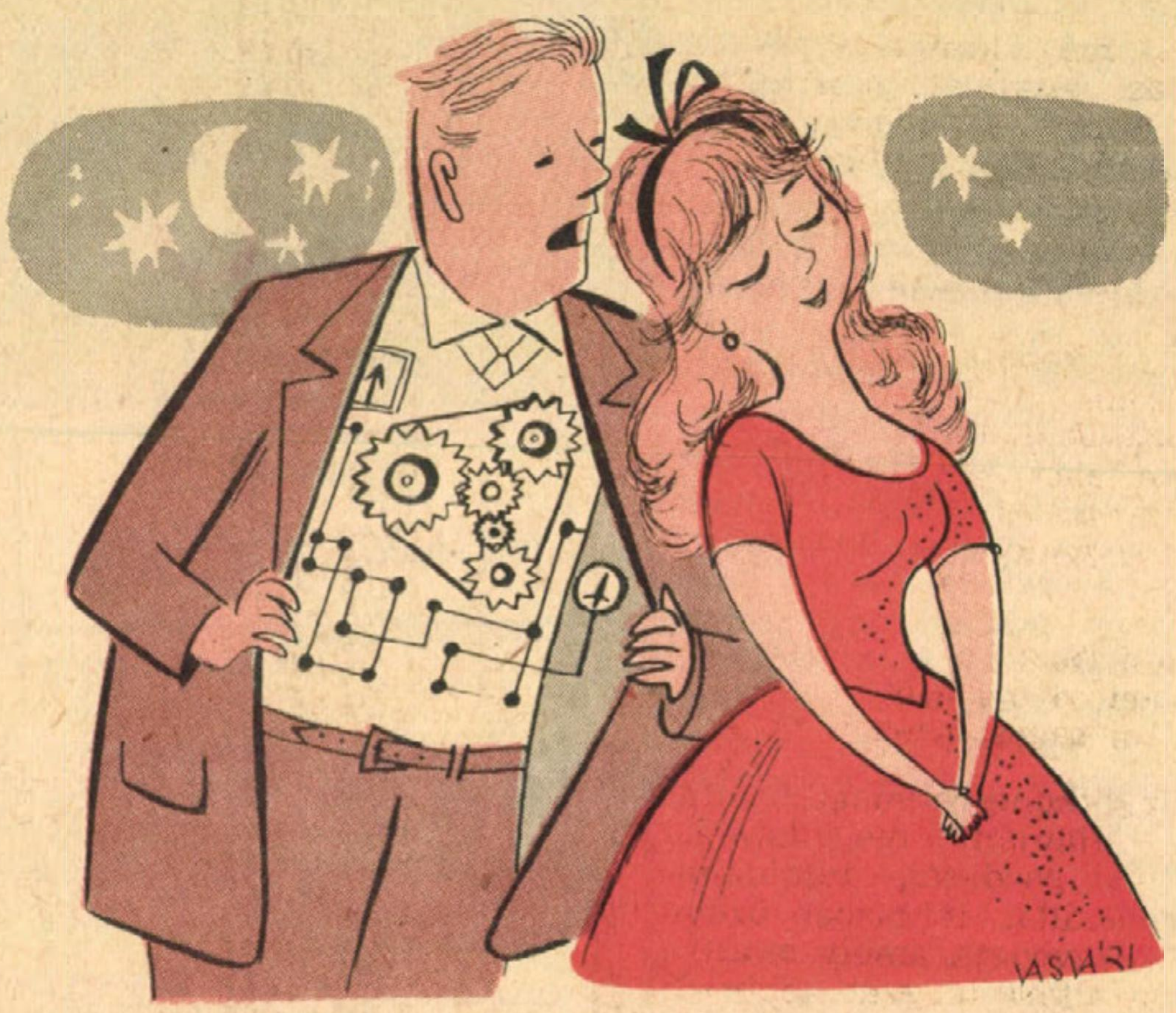

— Egy titkot kell elárulnom... Gépember vagyok...

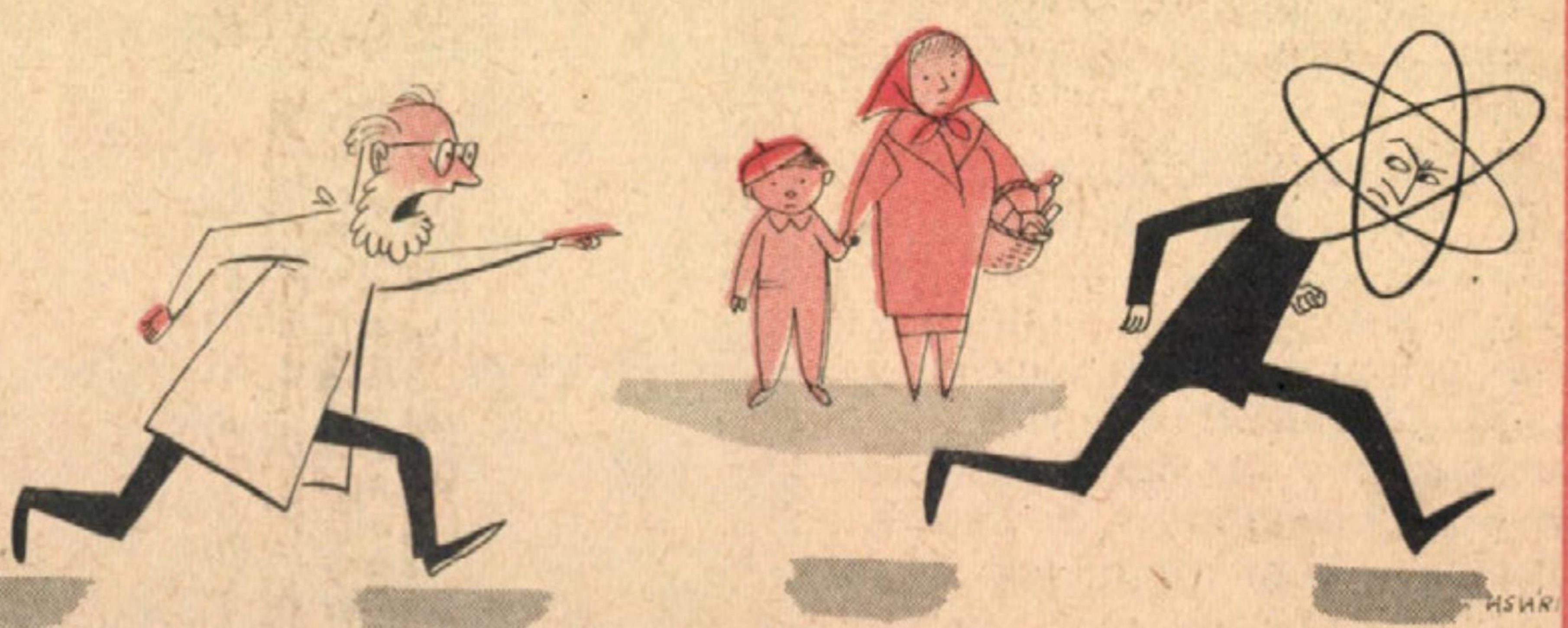

— Fogják meg! Gyilkos!

Diplomácia

Kaján Tibor rajza

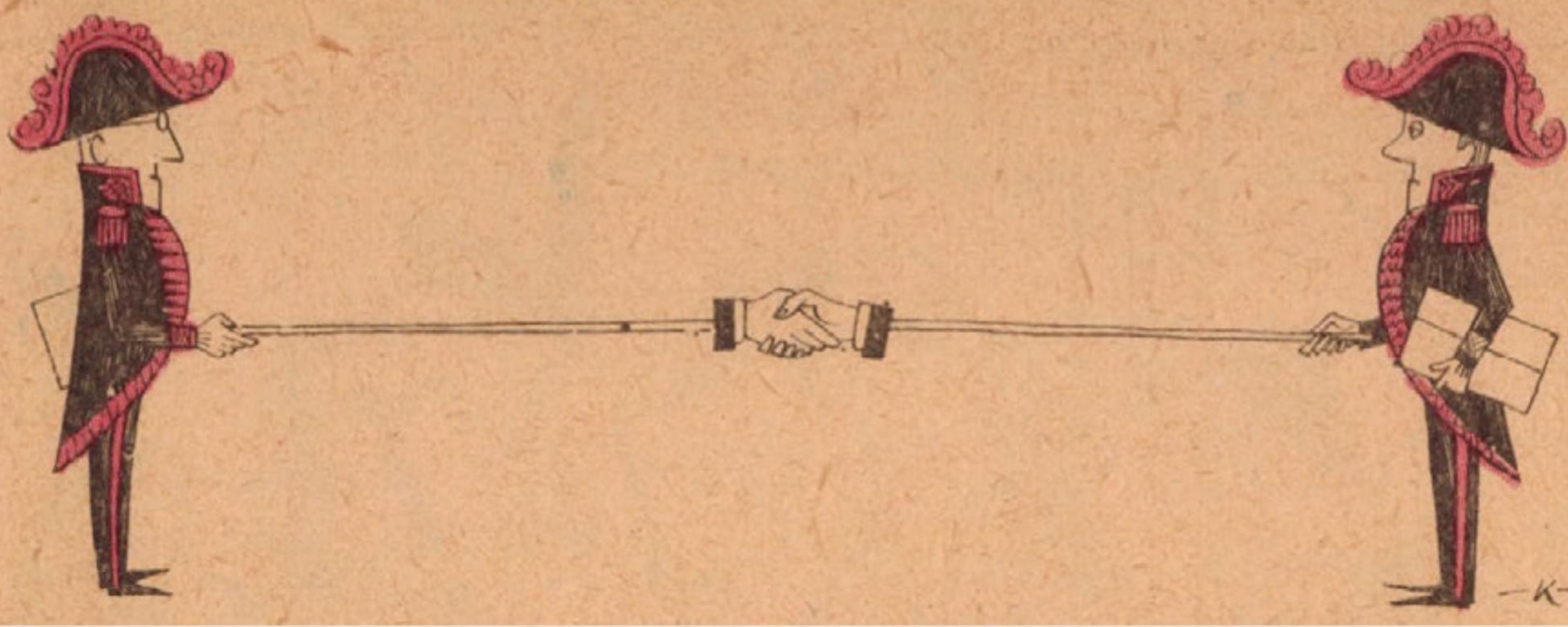

Ki megy le a Közértbe?

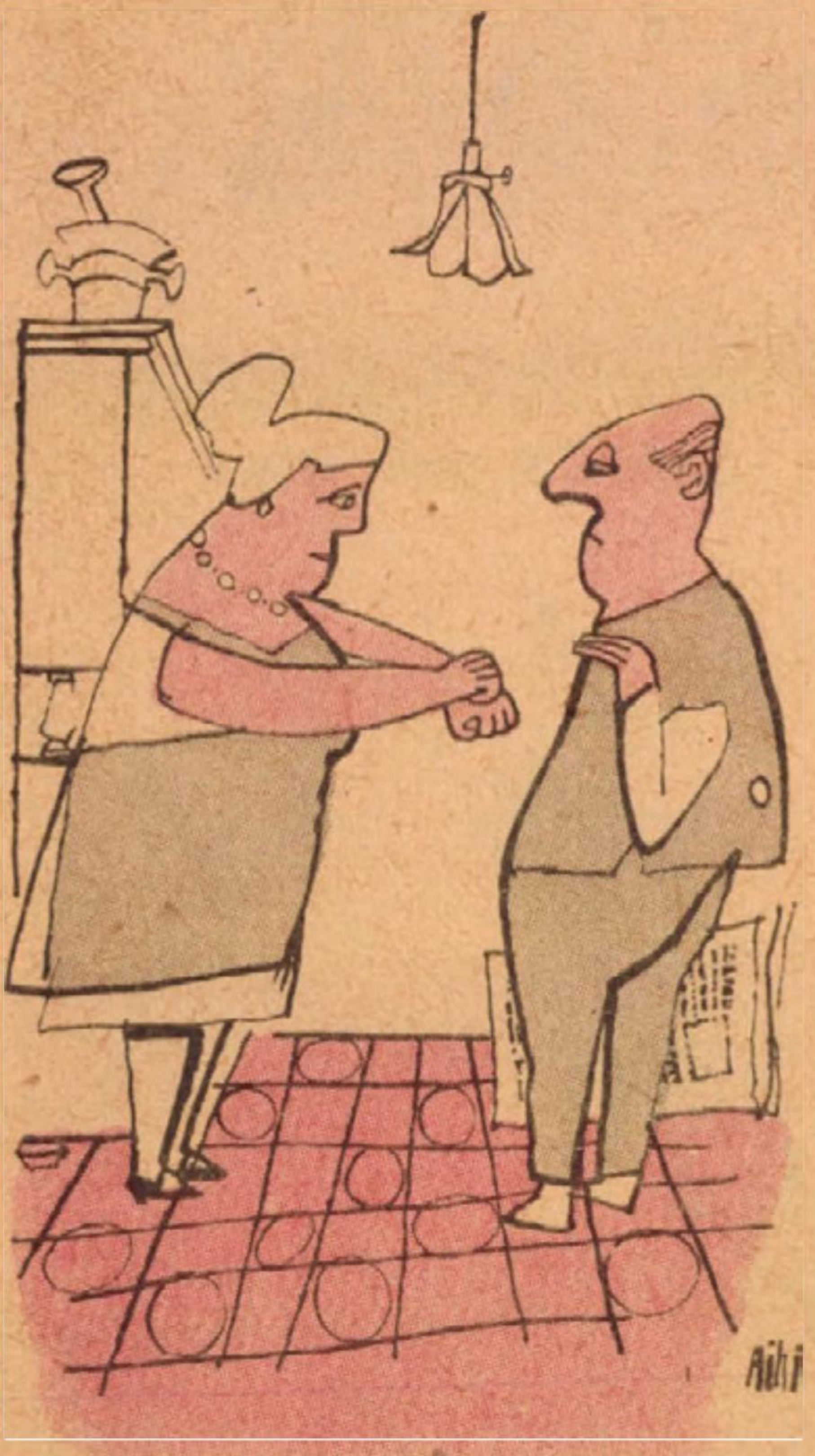

Kép a jövőből

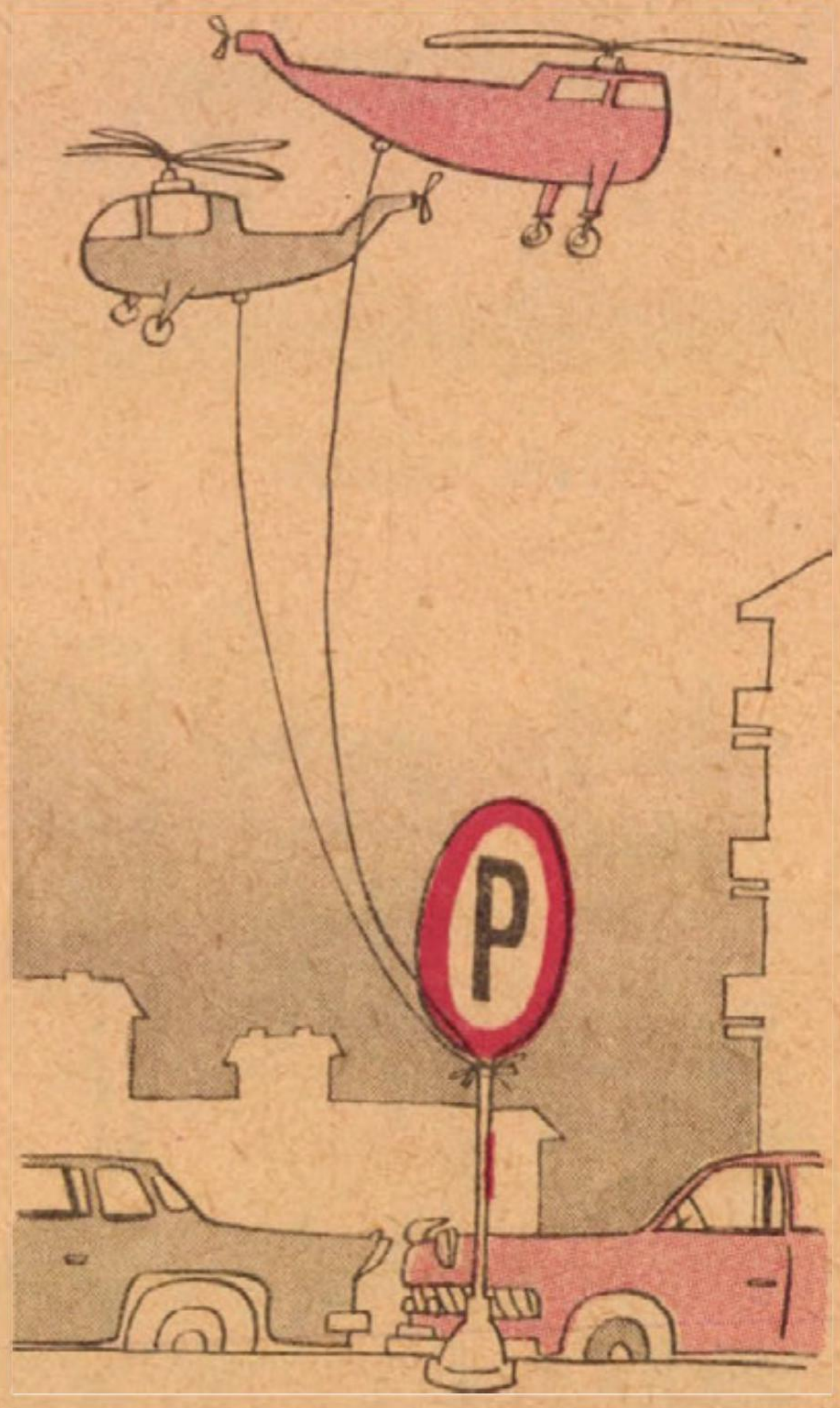

Újítás

Toncz Tibor rajza

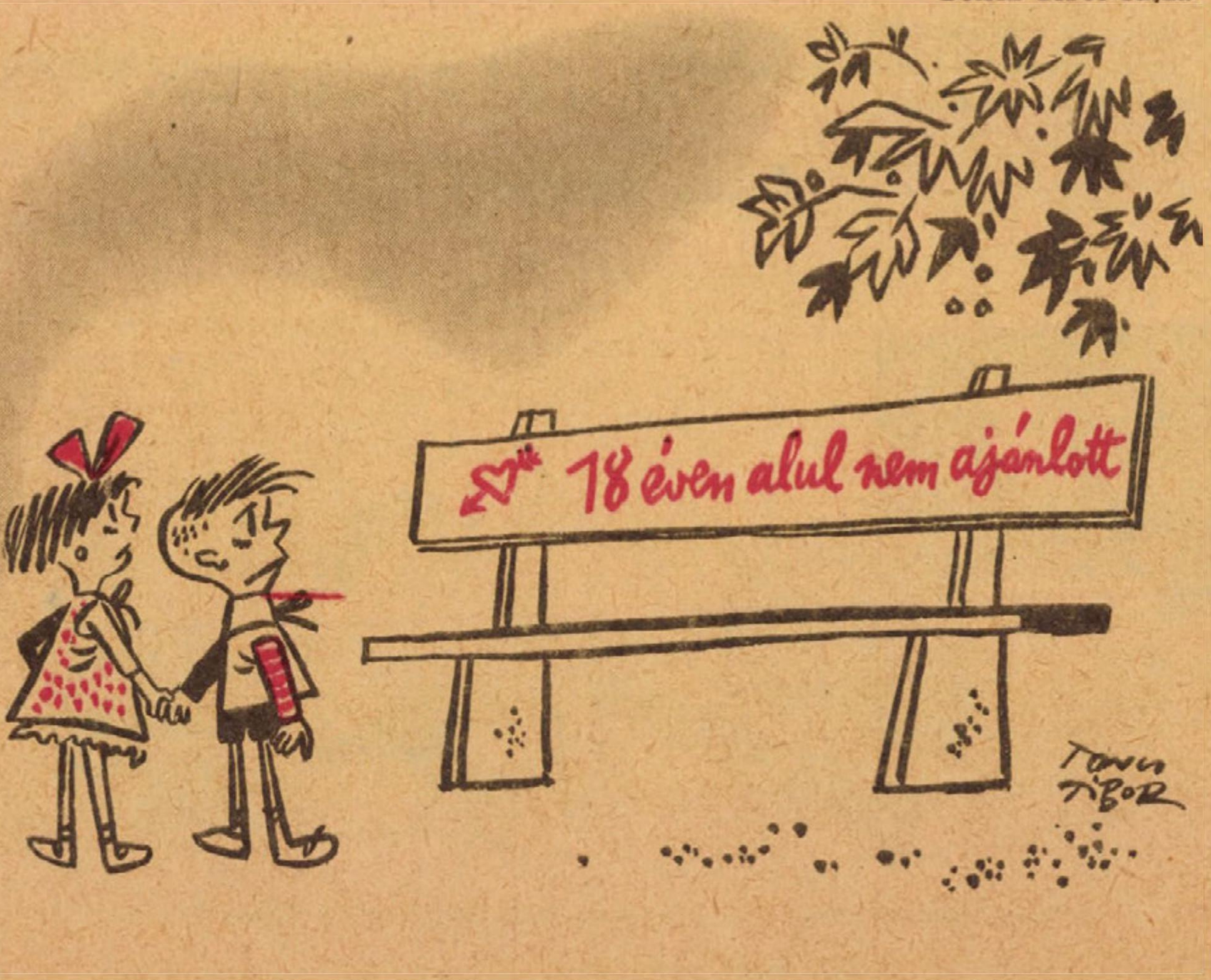

BONTÓPER

Nemrég olvastam egy különös válókeresetről, amelyet egy dallasi karmester nyújtott be a bírósághoz a felesége ellen. A karmester azzal érvelt, hogy felesége minden éjszaka felébreszti és azt követeli, hogy meséljen neki vicceket. A bíróság helyt adott a keresetnek, szétválasztotta a házaspárt, mondván, hogy a férj nem köteles éjszaka viccet mesélni, de ha erre kötelezhető is lenne, előbb-utóbb kifogyna a témából és az úgyis a házasság megromlásához vezetne.

Hogy manapság már nem kell az ilyen furcsaságokat külföldről importálnunk, arról volt hivatali kollégám, Balajti Kálmán főkönyvelőnek és feleségének, született Fügedy Mancikának a története győzött meg. Tíz évvel ezelőtt szolidan, szerényen és fiatalon kötöttek házasságot, de alighogy eltelt néhány esztendő, Mancika — mint barátnői mondották — „elkezdett öltözködni”, Mancika „felvágós” lett. (Ezt is a barátnői mondották!) Vagyis: amikor még Balajti havi kétezret keresett, Mancika máris úgy öltözködött, mintha Balajti négyezret keresett volna, amikor pedig Balajti főkönyvelő lett és háromezret keresett, Mancika hatezret költött magára.

Hogy mégsem borult fel a kis háztartás egyensúlya, az annak a kitűnő kettős könyvelésnek köszönhető, amelyet a Balajti-házaspár vezetett. Amit Balajti Kálmán ugyanis a bevételi rovatba elmulasztott a vállalatnál bekönyvelni, azt bekönyvelte Balajtiné otthon, az ő saját külön kiadási rovatába. Az egyenleg tehát mindig stímmelt. Mancika rendszeresen beszámoltatta férjét, milyen ügyben, milyen hamis bizonylatokkal, milyen külön üzletkötésekkel, vétellel-eladással, mikor, mennyit „keresett”. Mancika minden fillért nyilvántartott. De nem vett részt semmiben, csak a tippeket adta. Ez okból — ki tudja miért —, éjjelenként éppen úgy felkeltette a férjét, mint a fentebb említett dallasi karmester felesége. Meg kell jegyeznem azonban, hogy Balajtiék esete csak ennyiben hasonlít a dallasi bontóperhez. Mert Mancika nem vicceket akart hallani, hanem ígéreteket néhány új ruháról, tavaszi kosztümről, kabátról, bundáról, kis és nagy estélyiről, sőt végül már egy Wartburgról is, amihez — érvelt Mancika — csak egy kis jóindulat kellene Kálmán részéről.

A Wartburg hallatára hajnali háromkor Kálmán magára kapta a ruháit és elrohant hazulról. Mancika hiába könyörgött, Balajti nem tért vissza hozzá. Beadta a válókeresetet.

Mancika viszontkeresetet nyújtott be: nem hajlandó tovább együttélni olyan emberrel, aki hamisan könyvel, jogtalan előnyökhöz jut, vesz-elad, megkárosította a vállalatot...

Így lett Mancikából a társadalmi tulajdon szenvedélyes védelmezője.

Földes György

Jót zokogtam

Az újságárusnak mélytüzű tekintete volt. Amikor rámnézett, úgy éreztem, hogy a vesémbe lát. Arcvonásai ködösen mélyedtek belém, mintha látomása lett volna. Ludas Matyit kértem tőle, azonnal adott, s már ebben is volt valami különös. Aztán villogó tekintetét rám emelte, s kissé hunyorogva kérdezte:

— Nevetni akar? Miért?

Választ sem várva beszélt tovább:

— A nevetés nem mindig egészséges. Igaz, hogy élénkíti a rekeszizom mozgását, de összerázhatja a gyomrot. Ha cserepes a szája, egyenesen fájdalmas a nevetés. Frissen operált betegek számára veszélyes következménye lehet a nevetésnek. Amellett nem is esztétikus látvány a röhögő ember. Lélektanilag sem kifogástalan tevékenység a nevetés. Léhává, cinikussá teheti az embert.

Megcsóválta a fejét, majd így folytatta:

— Milyen különös, hogy a vicclapok mellett sokáig senki sem gondolt gyászlapokra. Olyan újságokra, amelyeken sírni lehet és nem nevetni. Pedig az emberek nemcsak nevetni akarnak, hanem sírni is. Miért tódulnak az olyan filmekhez, színdarabokhoz, operákhoz, amelyeken jól kibőghetik magukat? Aki sír, az komoly, érző ember. Csak a jószívű ember tud szívből sírni. Könnyeinken keresztül felemelkedünk, megtisztulunk. Amellett a sírás sokkal egészségesebb, mint a nevetés. A sírás megnyugtatja az embert. A könny kitűnő fertőtlenítő szer.

Körülnézett, majd közelebb hajolva hozzám, suttogta:

— Elárulhatom, hogy megjelent a „Könnycsepp" első száma. Nem akarom dicsérni, de minden sora valóságos sírógörcs. Tessék, van még egy példányom.

Megvettem. Rövidesen szipogni kezdtem, majd valósággal ronggyákönnyeztem a lapot. A „Könnycsepp" egyik közleménye meghatóbb volt, mint a másik. Léha viccek helyett például így kezdődött az egyik kis cikk: „Két elhagyott anya utazik a vonaton..." Igen megható a lap kórházi, temetői és hóhér rovata. Van benne még megfagyott gyermek, Pillangókisasszony, Kaméliás hölgy, megtért bűnös, szerelmében megtisztult züllött leány. Régi szentimentális, megríkató történetek „Hátha valaki nem ismeri" címmel szerepelnek. Köztudomású ugyanis, hogy régi giccs nincs, csak öreg emberek vannak. Az újszülött még a *Molnár és gyermekét* sem ismeri, csak vaktában sír. Bőséges nemzetközi rovata is van a lapnak „A külföld szomorúsága" címmel. Ezenkívül számos gyászhír, leverő közlemény, tangószöveg és szomoreszk élénkíti a lapot.

Amikor sírva felébredtem, éreztem, hogy megtisztultam és a náthám is elmúlt. Mindezt a „Könnycsepp"-nek köszönhettem. Jó lenne előfizetni rá.

Feleki László

Olvasó ifjúság

Szűr-Szabó József rajza

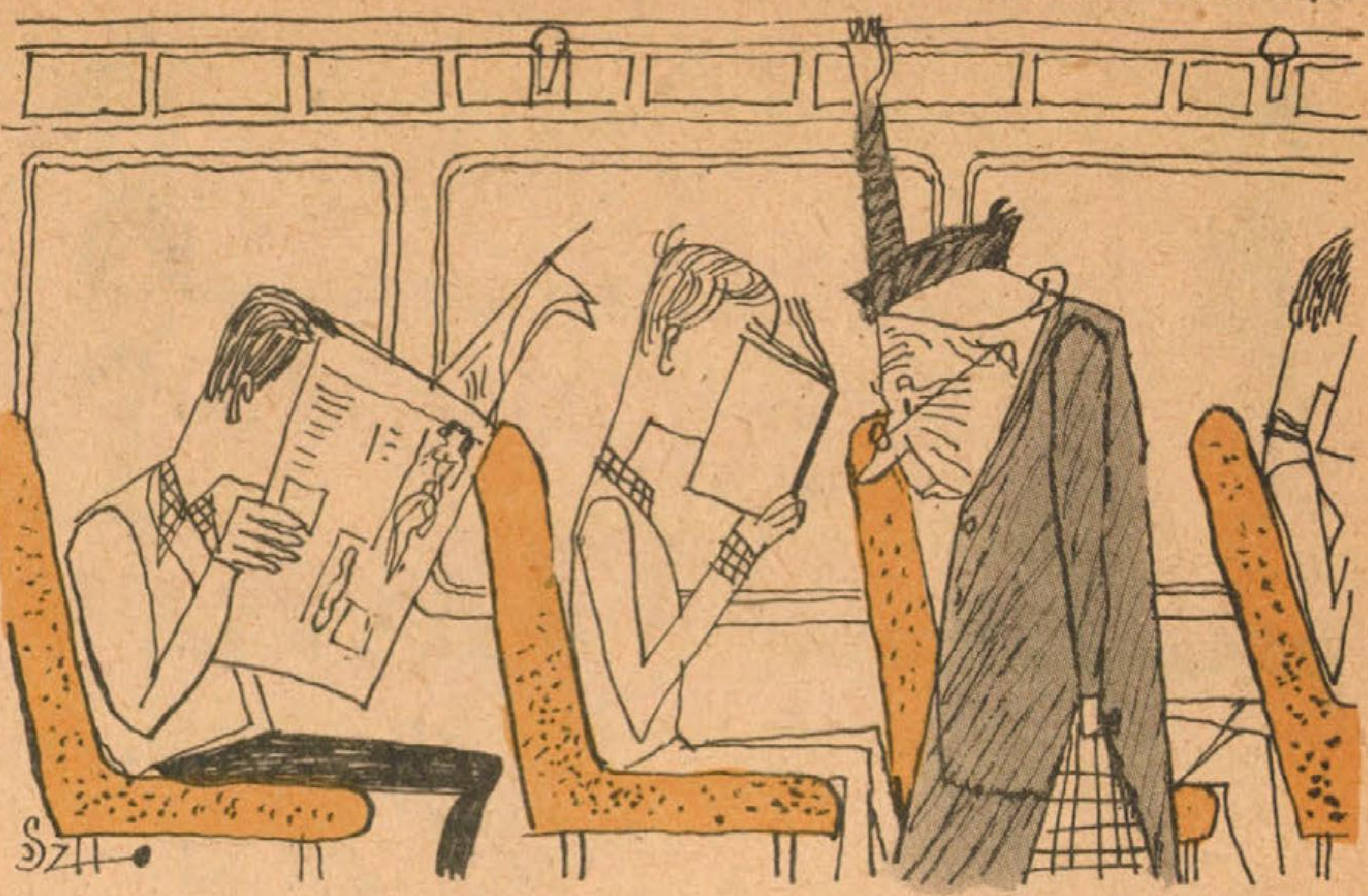

Este hétkor

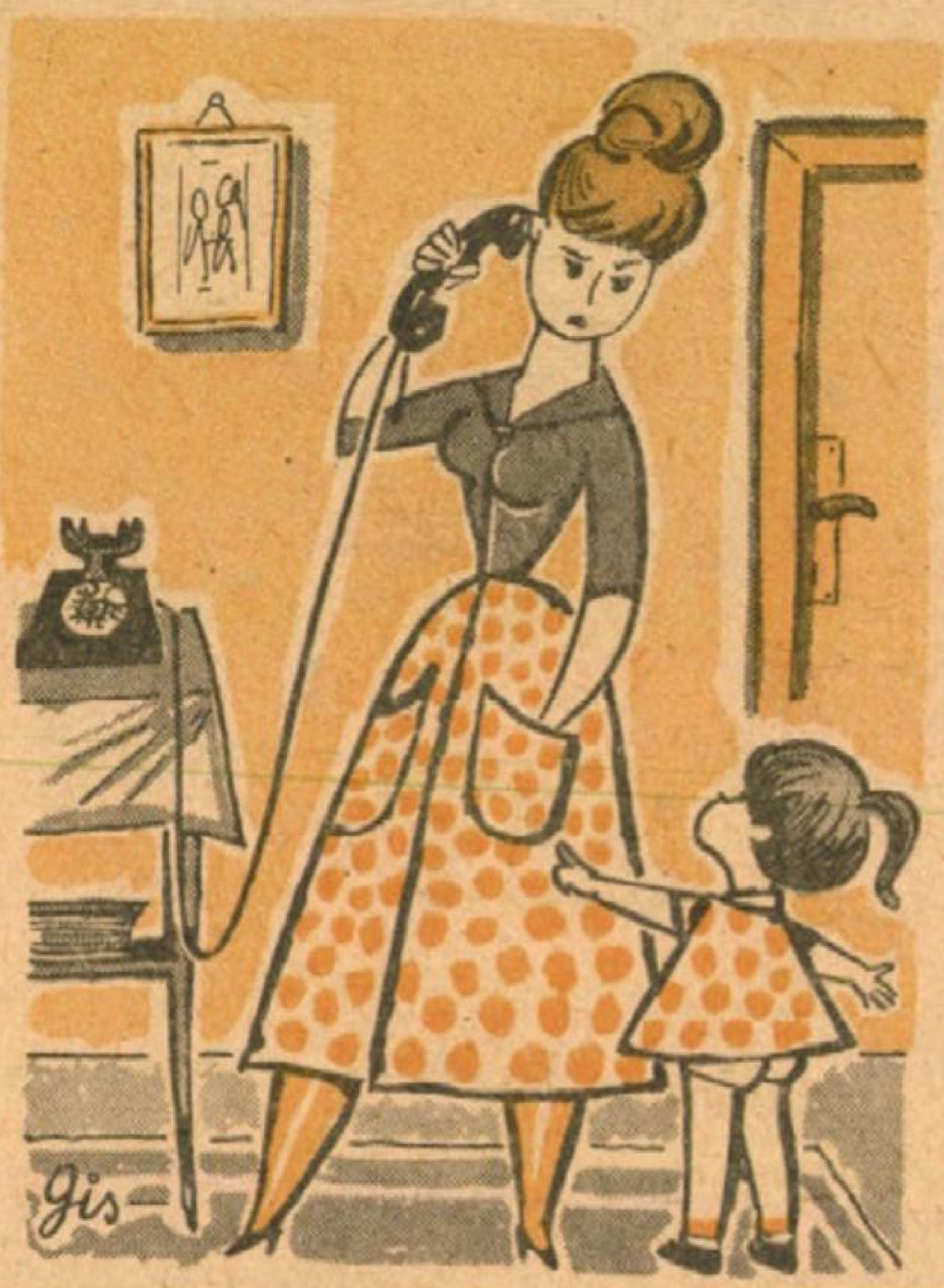

– Anyu, a mesemondót hallgatod?
– Igen, Apuka telefonál, hogy soká fog tartani még az értekezlet...

Szórakozott utas

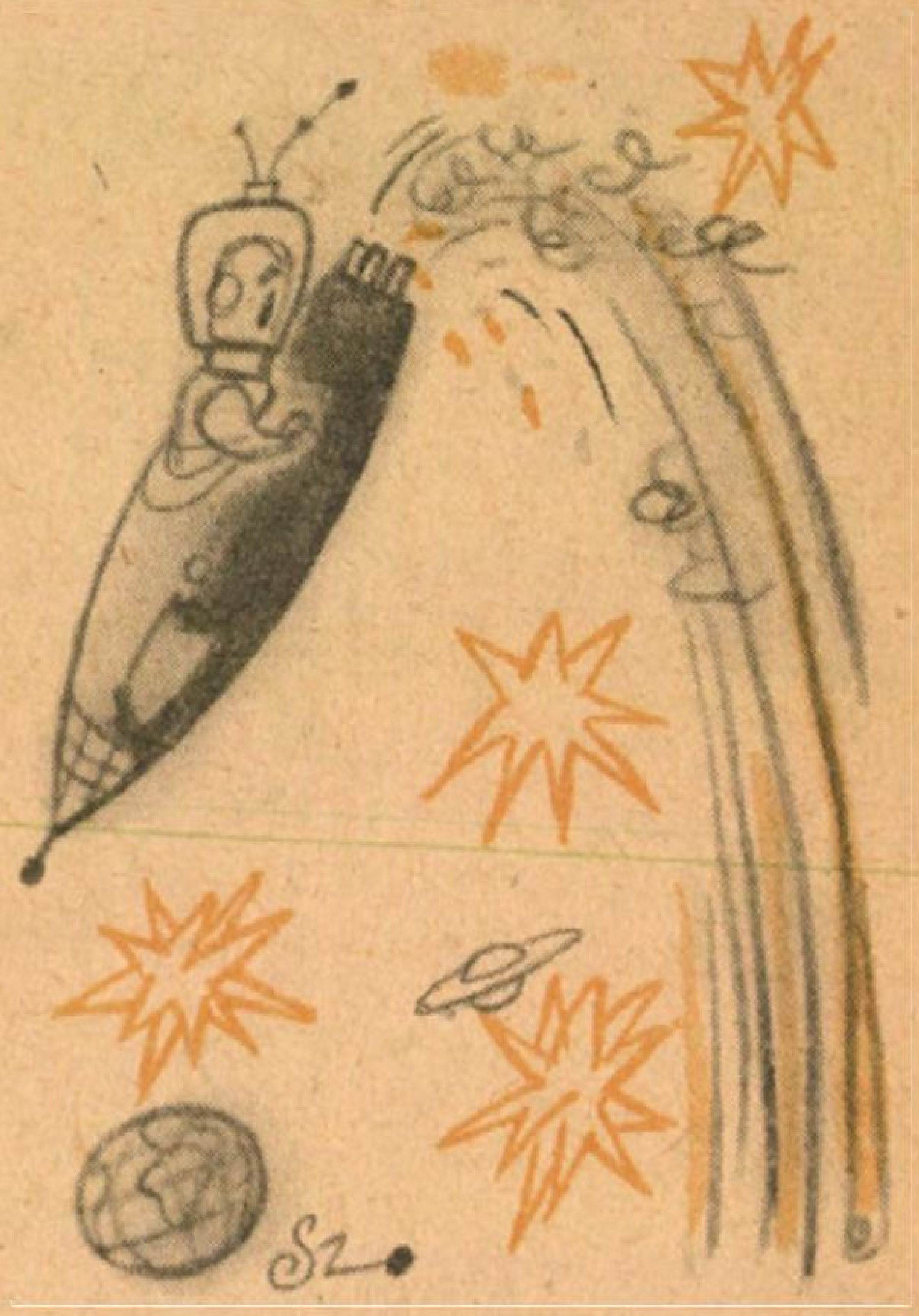

– Hát nem otthon hagytam a harmadik lépcsőt!? Most mehetek vissza!

Szülői értekezlet

Vasvári Anna rajza

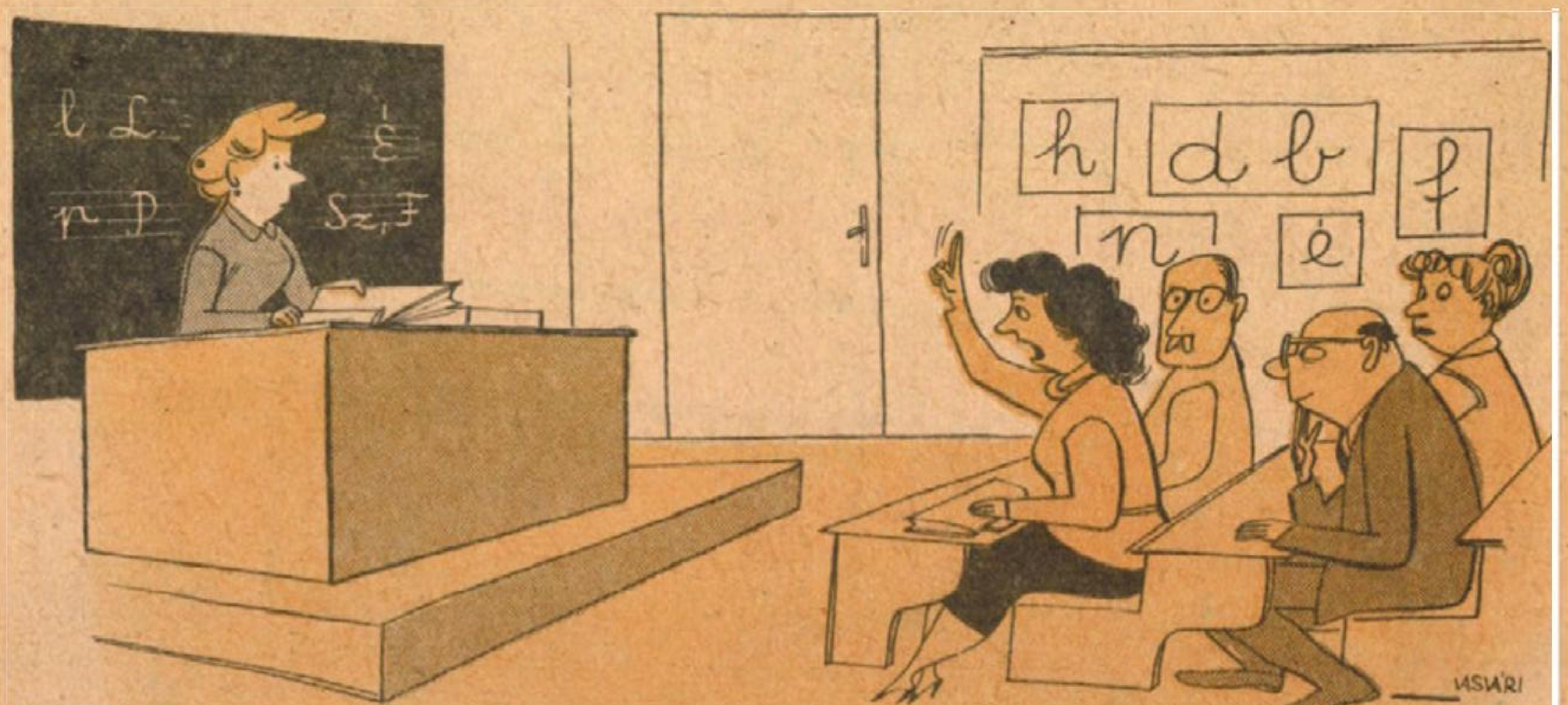

– Tanítónéni, kérem, a Szabó-apuka mindig húzza a hajamat!...

Korszerű megoldás

Toncz Tibor rajza

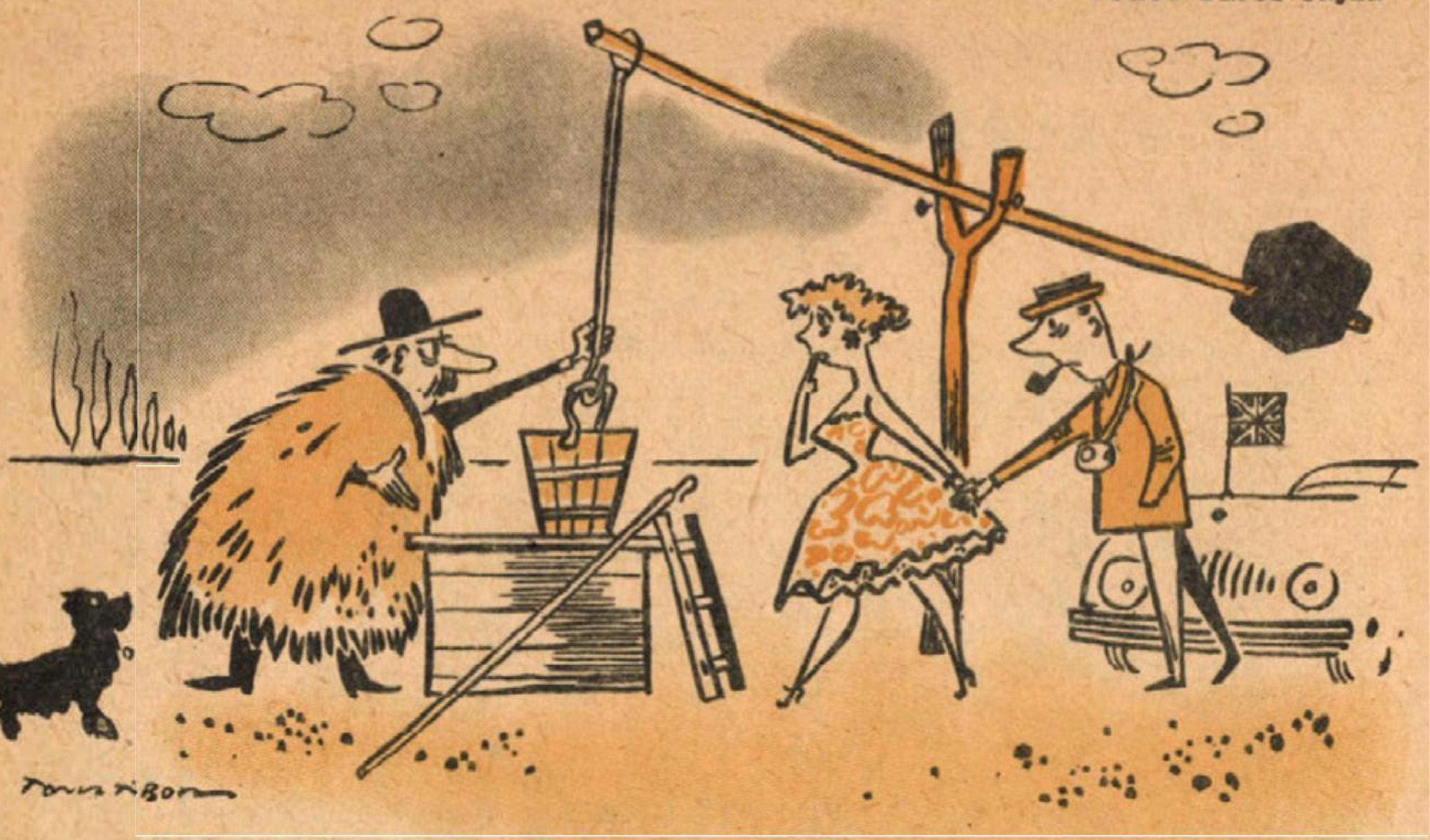

– Tessenek csak beszállni, odalenn van a bár meg az eszpresszó! . . .

Milyen praktikus

Kaján Tibor rajza

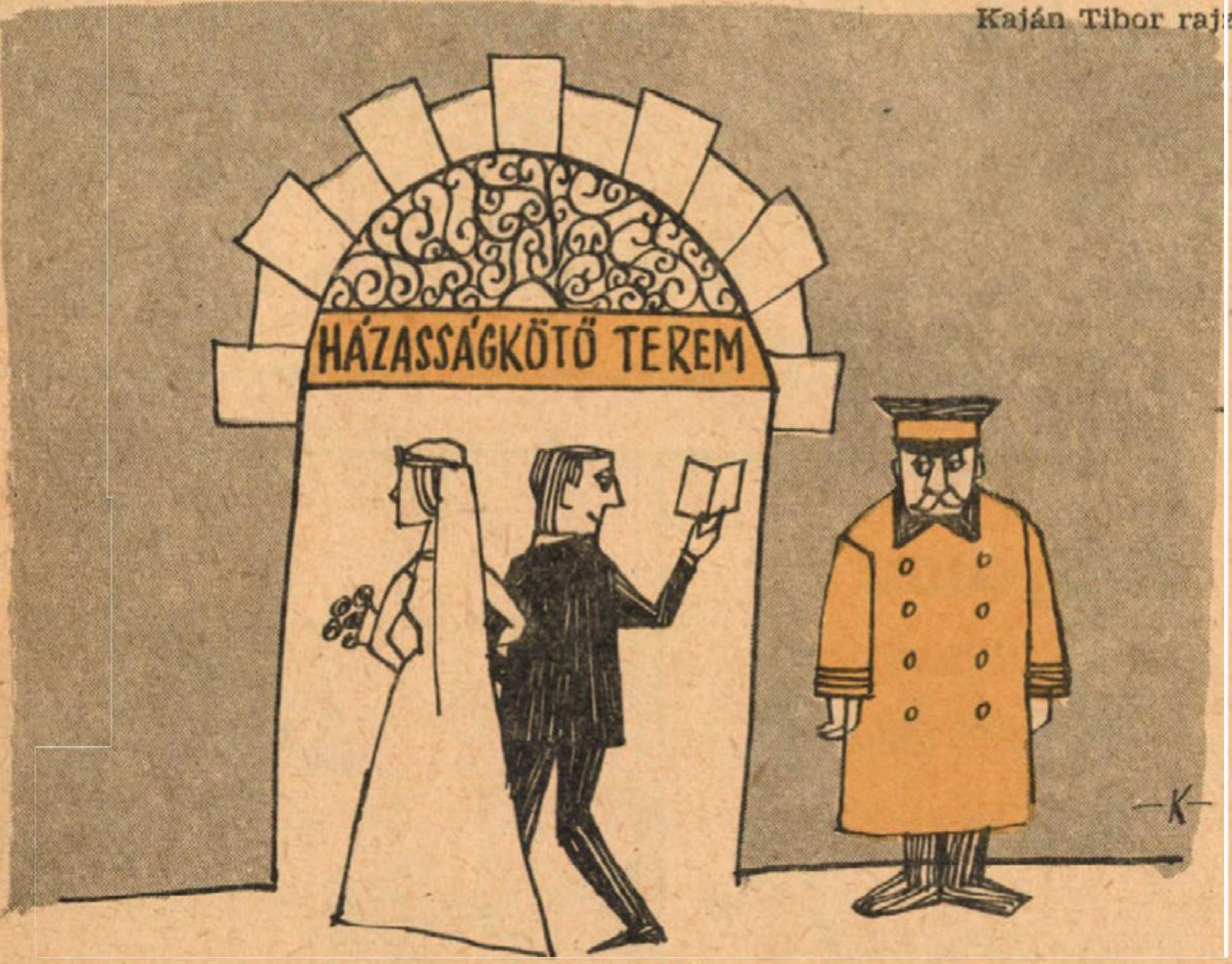

– Bérlet!

„Megfelelő" ruhát a megfelelő helyre!

Várnai György rajza

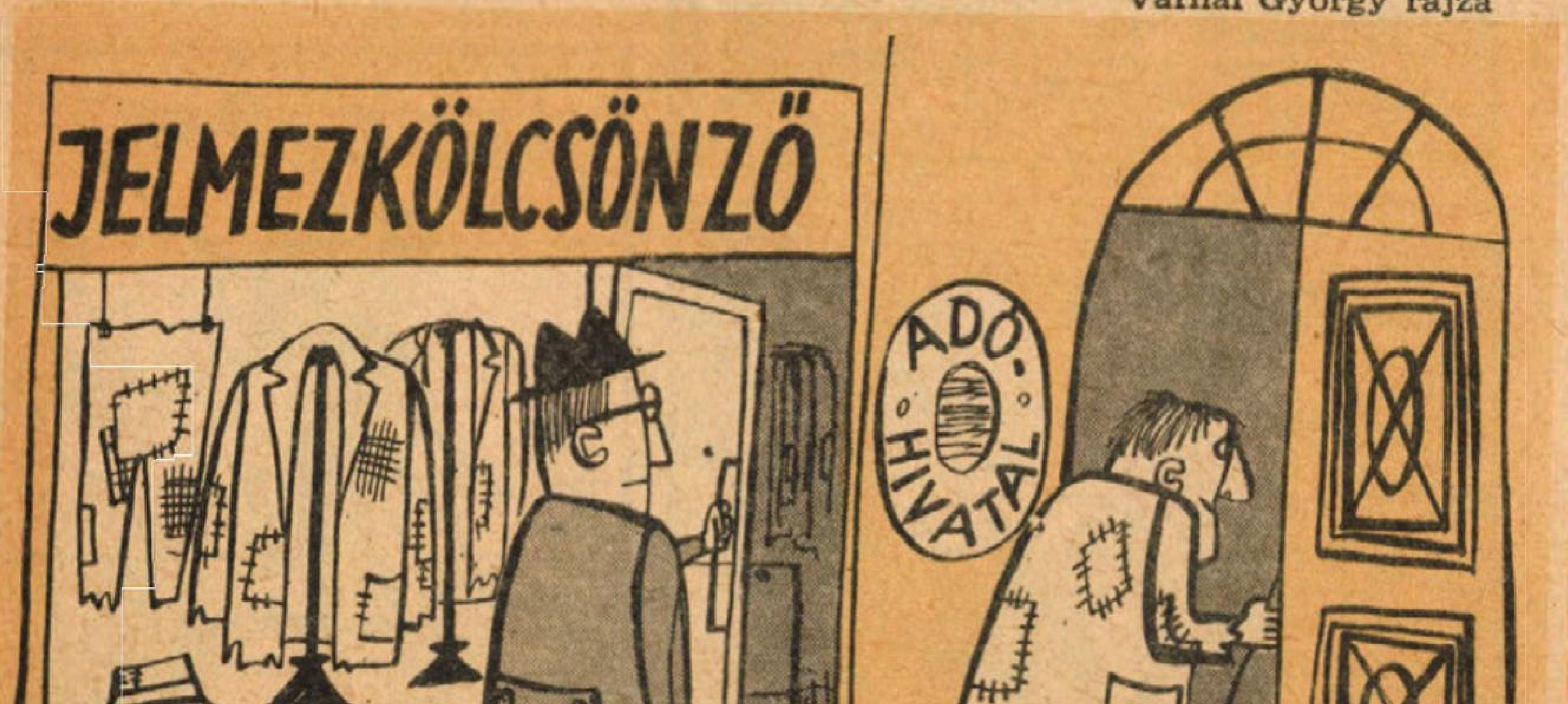

Mosdó az autóbuszon

Barátom, akivel együtt nyűttük az iskola padjait, derült ábrázattal dőlt nekem a zsúfolt autóbuszon és örömtől repeső hangon közölte velem:

— Mit szólsz hozzá, az Ikarusz olyan autóbuszokat készít, amelyekben az utasok elhelyezhetik felső ruháikat!

Miközben ezt mondta, a tumultusban egészen összegabalyodtunk és én leszakítottam kabátjának két gombját.

— Ez a jövőben nem fordulhat elő — szólt elégedetten — mert az új autóbuszt a technika minden vívmányával felszerelik.

Én fulladoztam az emberprésben és egy tolóablakot igyekeztem arrább nyomni. Nem sikerült, be volt ragadva sínjébe.

— Sebaj — újságolta nehezen szedve a levegőt a barátom —, olvastam, hogy az új Ikaruszon melegvizes hűtő- és fűtőberendezés lesz, amely az utastéren nyáron friss levegőhöz juttatja az utasokat.

Egy utas a lábamra lépett, egy másik leszakított egy darabot barátom nadrágjából és még volt merszük ránkförmedni, mondván, mit terpeszkedünk, miért nem húzzuk be a hasunkat.

Én meg akartam mondani véleményemet, amely lesújtó lett volna, de volt iskolatársam legyintett:

— Oda se neki! A legújabb típusú buszon magnetofon, rádió és televízió is lesz. A magnetofon megörökítheti a gorombaságokat és beperelhetjük a szidalmazókat.

Ebben a pillanatban kiütötték barátom kezéből süteményes csomagját, amelyet rögtön el is taposott a tömeg.

De ő csak mosolygott:

— Benne volt a cikkben az is, hogy az autóbusz farrészében nagyméretű élelmiszerszekrény és hűtőpult lesz. Ha ez a busz a pesti utcán is közlekedik majd, akkor remek süteményeket vásárolhatunk közvetlenül a leszállás előtt, amikor már nem kell félni, hogy kiütik a kezünkből.

Verejtékeztünk, izzadtunk, amikor leszálláshoz készülődtünk.

— Persze mosdó is lesz — vigasztalt —, mégpedig ízléses függönnyel eltakarva, írta a tudósító.

Barátom lelkesedése engem is elragadott. Lelki szemeimmel már láttam magam, amint egy ilyen autóbuszon jegyet kérek és a kalauz megkérdi:

— Csak átszálló tetszik? Masszírozás és pedikür nem lesz?

Palásti László

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike rossz fát tett a tűzre. Amikor az apja megtudja, így kiált rá:

– Megállj, te haszontalan kölyök, most kiporolom a nadrágodat!

– Ugyan, papa! Ne légy már ilyen régimódi. Ma már minden jobb családban porszívót használnak.

15

esztendeje, 1945 május 20-án jelent meg először a Ludas Matyi, s bár ez a 15 nem túlságosan nagy és nem is valami kerek szám, mégsem olyan kicsi és nem is olyan szögletes, hogy szó nélkül mehetnénk el mellette. Nem kenyerünk a dicsekvés, de az valami óriási, az valami szenzációs, az valami ájulatos, hogy mit produkáltunk másfél évtized alatt.

Csak egy számot, csak egyetlenegy háromjegyű számot említünk előljáróban, amely szám egymagában tiszteletet parancsol és megilletődésre fogja késztetni az ünneplő nagyközönséget: 770. Igen, 770-szer jelentünk meg e 15 év alatt, körülbelül 220,000.000 Ludast nyomtunk ki, lám milyen nagy szám! Igaz, vannak laptársaink, melyek ugyanez idő alatt ugyanennyiszer jelentek meg. De azokat nem mi írtuk és rajzoltuk tele, s különben sem ünnepelhetünk mindenkit, amikor főleg magunkkal vagyunk megelégedve. De meg lehetünk-e elégedve vajon? Meg. Persze, hogy meg!

Egy pillanatra sem szűntünk meg harcolni például a bürokrácia ellen. S van bürokrácia? De még mekkora! Most elképzelheti az olvasó, hogy mekkora bürokrácia lenne, ha mi *nem* harcoltunk volna ellene. De éppen így megvan az eredménye szatirikus tevékenységünknek az élet minden más területén is, akármerre nézünk is. Vessünk csak egy pillantást például a közlekedés helyzetére. Ugyebár nincsenek éppen rózsás viszonyok ezen a téren. S most tessék elképzelni, hogy menynyire rózsátlanok lennének ugyane viszonyok, ha mi 15 éven át nem oktattuk volna a közönséget udvariasságra, türelemre. Találkozunk még társadalmunkban kispolgári csökevényekkel? Hajaj! Ám milyen sokkal találkoznánk, ha mi nem folytatnánk harcot ellenük olyan szívósan! Hogyan állunk vendéglátóiparunk színvonalával, melyet oly sokszor tűztünk napirendre? Nem állunk valami jól, legalábbis dicsekednivalónk nincs. Hát még mennyire nem volna dicsekednivalónk áldásos tevékenységünk nélkül! S folytathatnók a diadalmas felsorolást, de — minek? Ennyiből is láthatja az olvasó, hogy szerkesztőségünk pompásan dolgozott, nyomdánk pompásan nyomott, kiadónk pompásan adott ki. Soványan és sűrű hajjal fogtunk munkához 15 esztendővel ezelőtt, s most kövéren és félig-meddig kopaszon, de ugyanazzal a kedvvel és becsvággyal látunk a 771-ik Ludashoz, büszkén sok mindenre, de leginkább talán arra, hogy az önelégültség káros jelenségét teljesen sikerült felszámolnunk. Elévülhetetlen érdemünk ez!

E gondolatok jegyében köszöntjük olvasóinkat, elsősorban azokat, akik megindulásunk óta olvasóink. Mert azért az ő teljesítményüket sem volna helyes lebecsülnünk. Jó szívvel elolvasni azt a 770 Ludast, amit mi csináltunk... — le a kalapot előttük!

Ludas Matyi I. évfolyam, 1. szám

Vigyázz, telvétel!

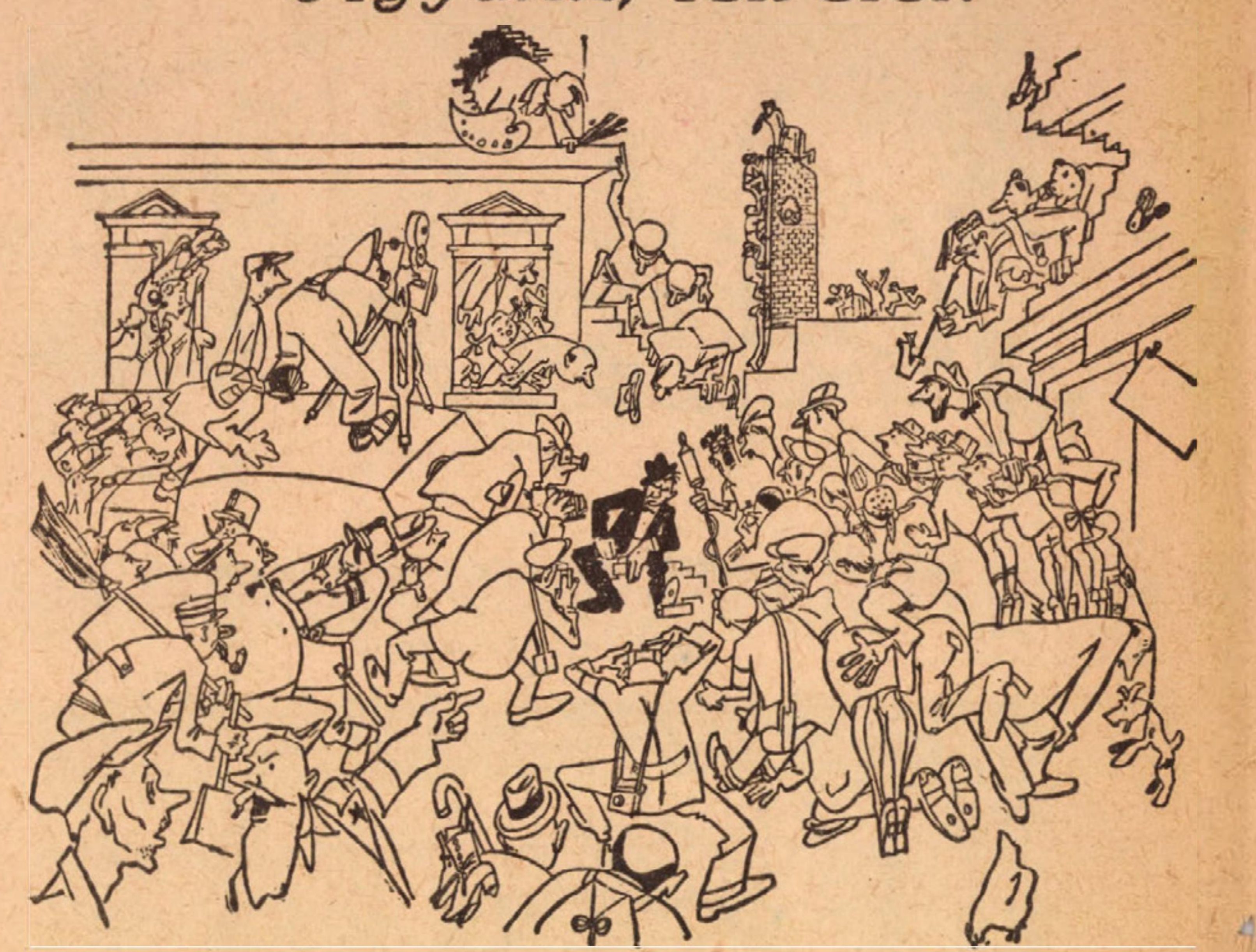

— Mi az? Kit fényképeznek?

— Egy embert, aki nem mondja magáról, hogy részt vett az ellenállási mozgalomban...

Nem kell villany!

Éjfélig világos lesz, ha három órával előretoljuk az órákat!

LEKVÁRT

nagyobb tételben vennék. 10—20 dekáról is szó lehet.

„Dárius” jeligére a kiadóba.

ELVESZETT HATÉVES

háborúm a Duna és a Volga között. Ki nem tud róla?

GÖBBELS

BERLIN VÉGNAPJAIBÓL

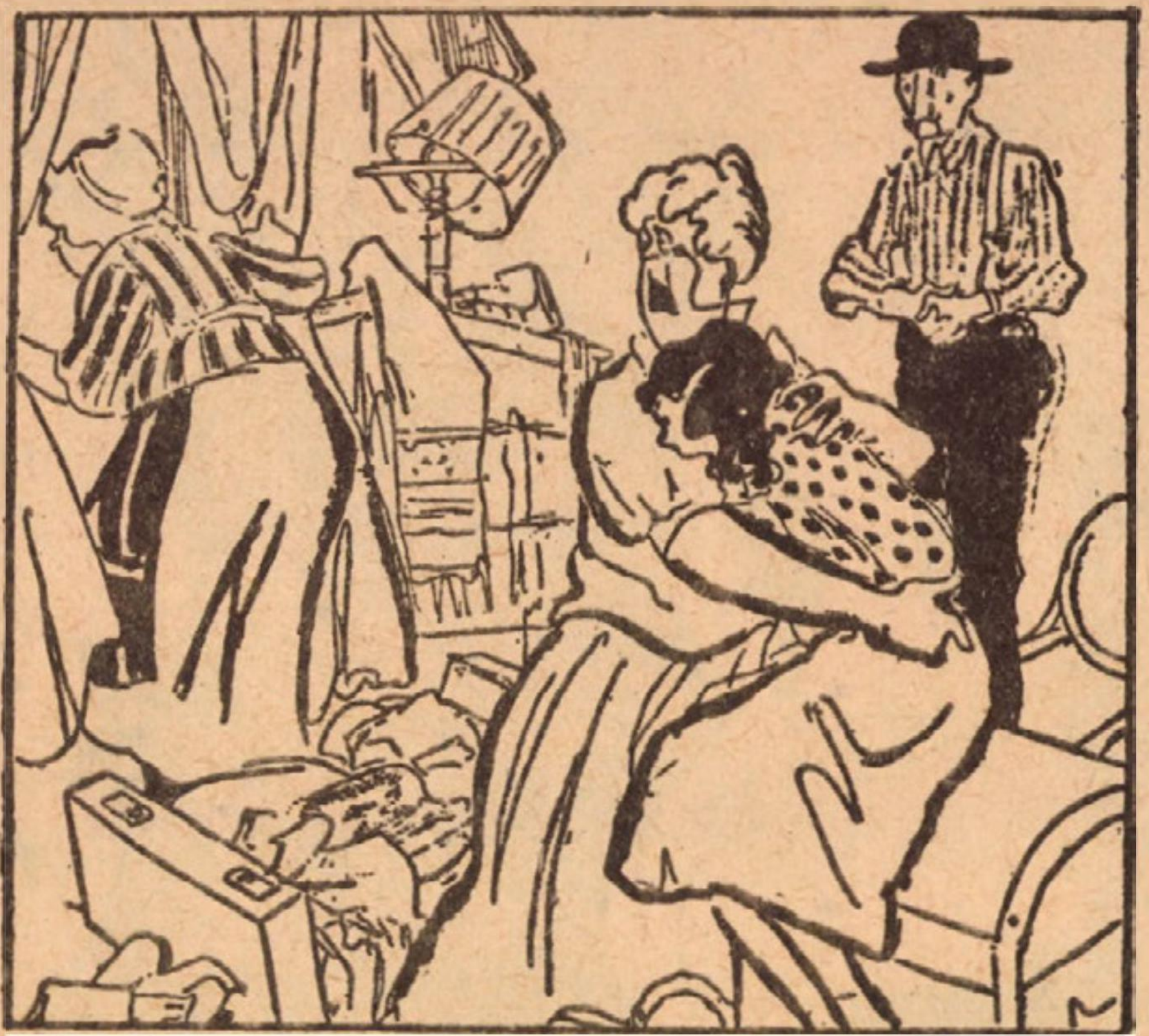

— Tégy ki egy fehér lepedőt, Paula!

— Nem lehet! Egy minszki szálloda pecsétje van rajta!

— Hát akkor gyorsan egy törülközőt akassz ki!

— Nem lehet! ukrán himzés díszíti!

— Akkor tegyük ki Leó bácsit, ő úgyis falfehér!

(Krokodil, Moszkva)

A

Világ-mozi

műsora:

Kár volt hazudni

HITLER ELLÉPTÉVEL

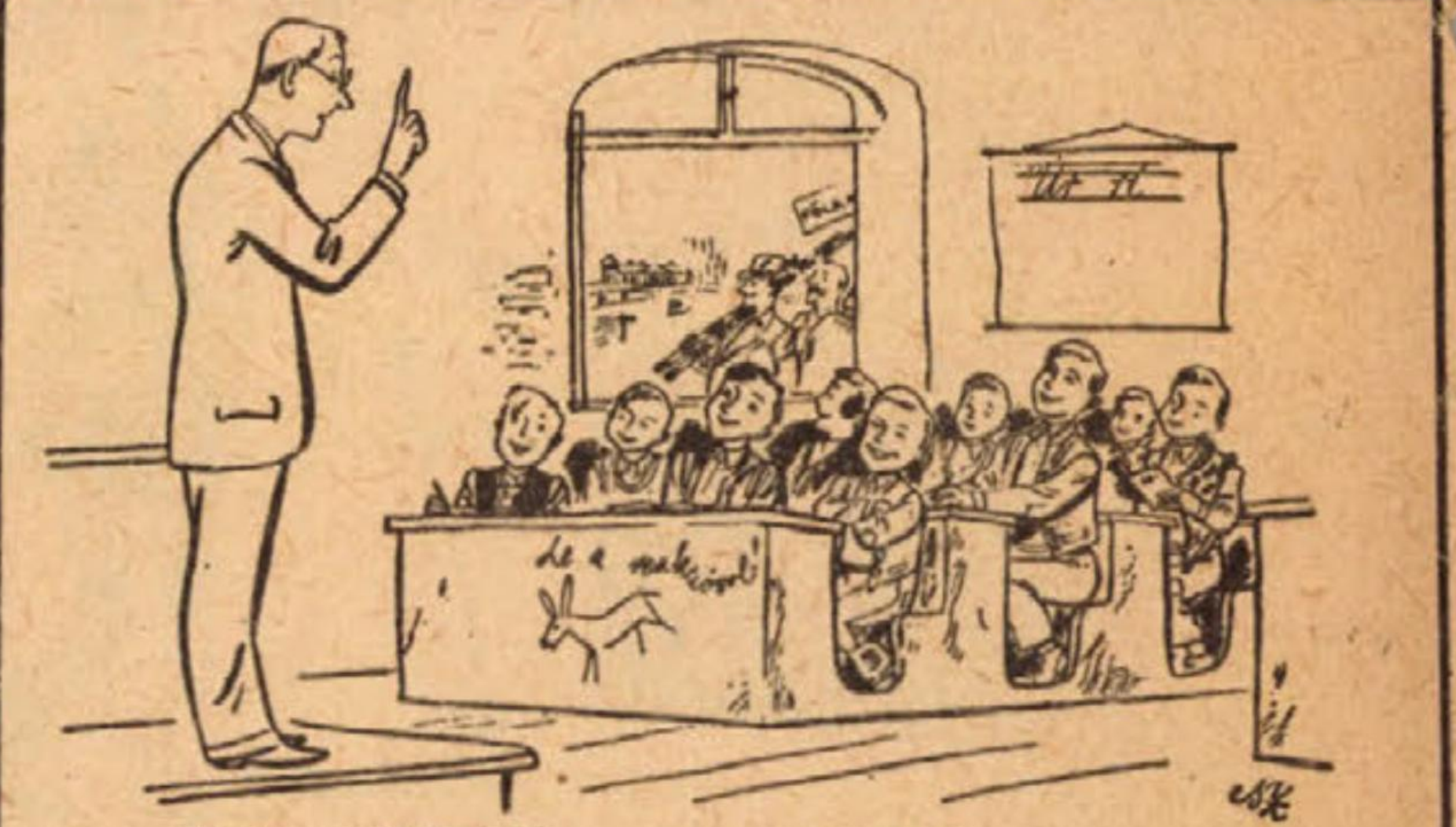

— Fiaim, javítsátok ki a magyar nyelvtant! Ezentúl nem lesz többé „egy birtokos, több birtok”.

Csak kényelmesen!

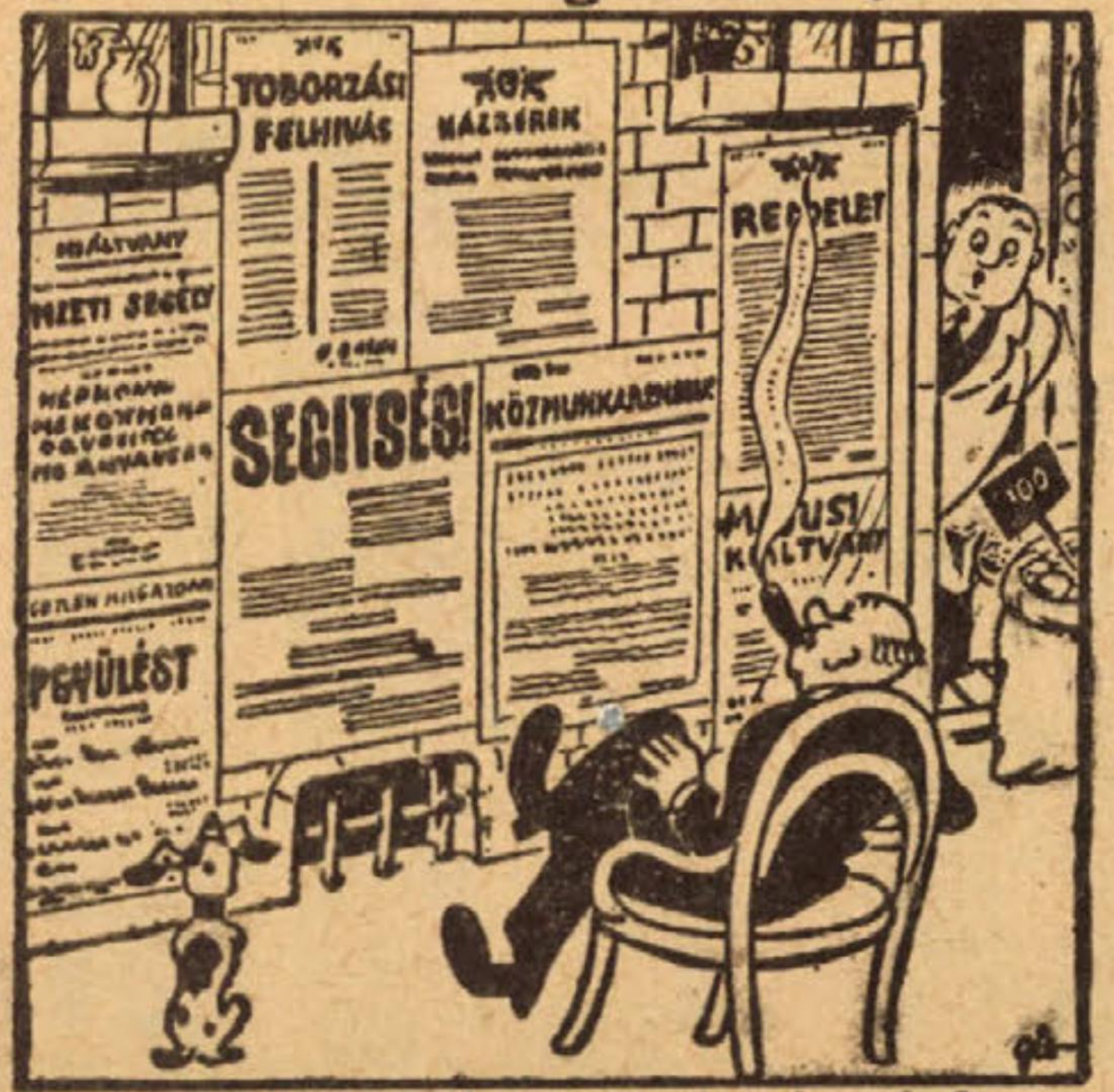

— Mit csinál itt, Kerkovács úr?

— Ebéd után lejöttem egy kicsit plakátot olvasni...

Vicc cím nélkül

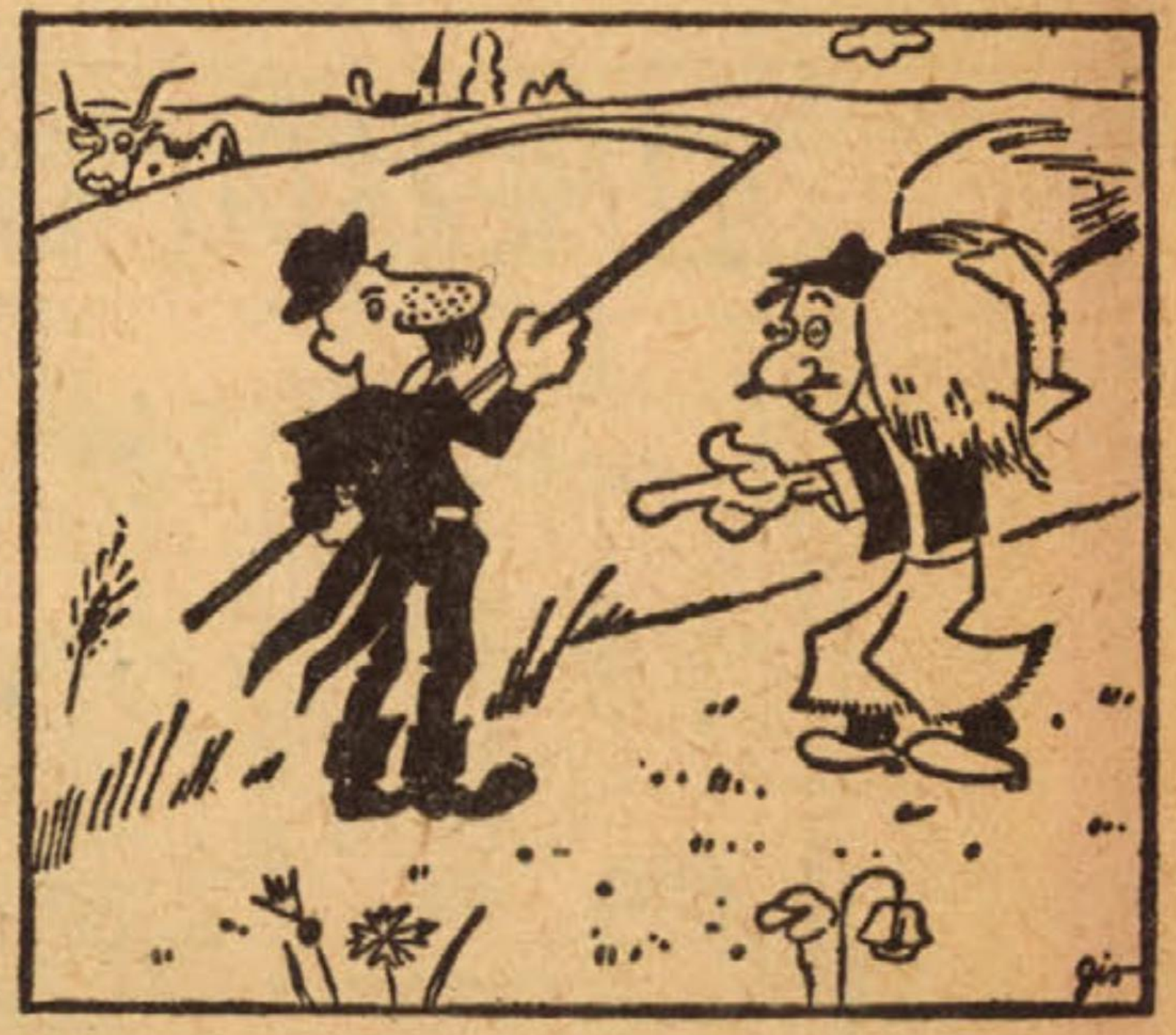

— Hát kend miféle gúnyát vett föl?

— Pesten volt az asszony libát cserélni...

Korszerű közlekedés a köruton

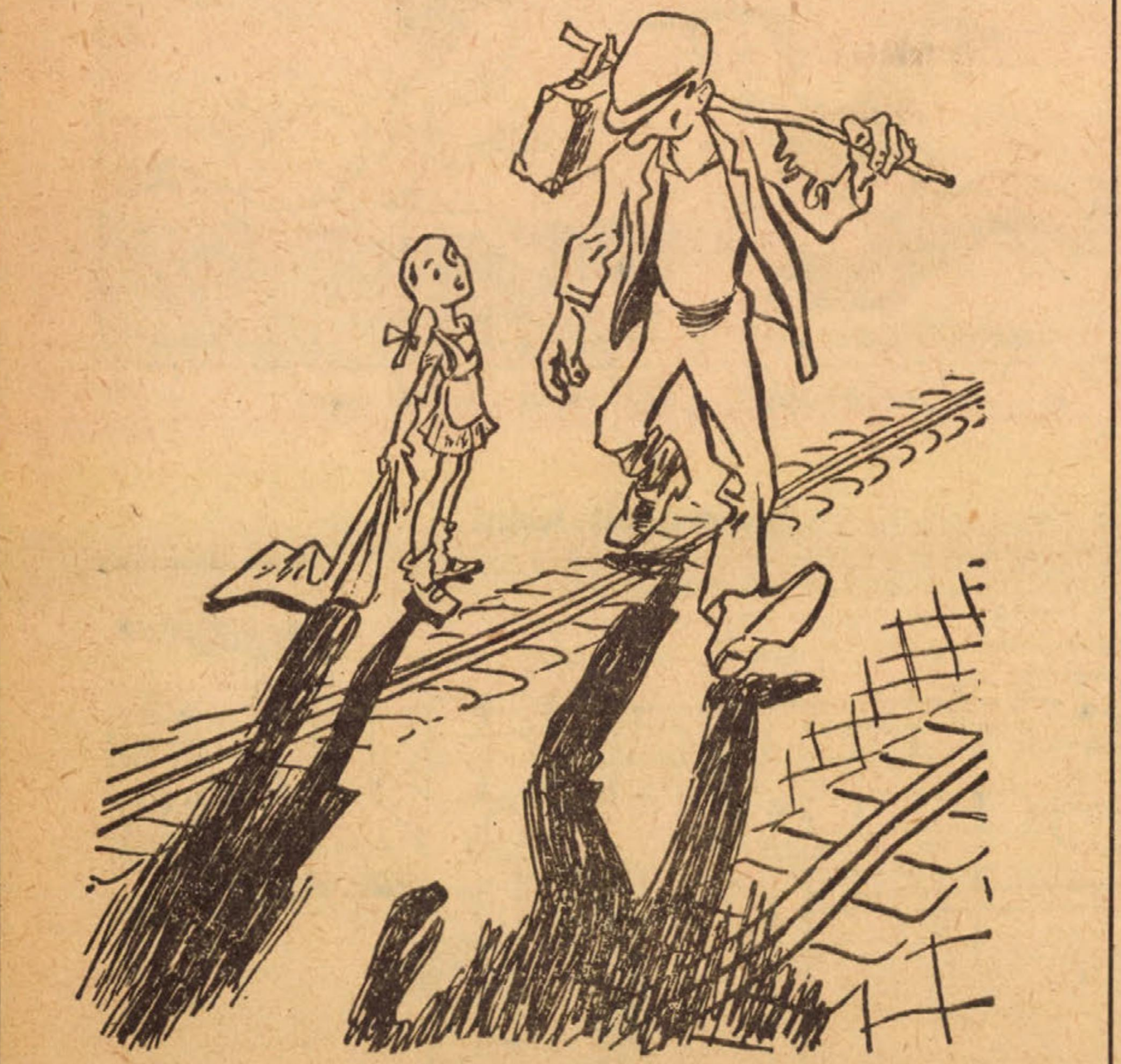

— Tessék mondani, megáll itt a krumpli?

Miért Ludas Matyi?

Nem messze Budapesttől még dörögtek az ágyúk, amikor a párttól kapott megbízás alapján néhányan összeültünk az akkor még meglevő Fészek-kávéházban, hogy javaslatot tegyünk a demokratikus Magyarország szatirikus hetilapjának címére. Gábor Andor, felejthetetlen Bandibácsink ekkor már megérkezett volt Moszkvából, de csak néhány napja. Tudtuk, hogy ő lesz a lap főszerkesztője, de személyesen még nem találkoztunk vele. Öten-hatan ültünk a kávéházban, előttünk papír és ceruza. Tanácskozásainkat Gál György, a lap első — azóta elhunyt lelkes és tehetséges szerkesztője vezette. Reggeltől estig gyűjtöttük az ötleteket.

Kár, hogy nem maradt meg az a lista, melyet összeállítottunk. Több, mint száz lapcímet írtunk össze. Csak néhányra emlékszem, mint különösen sikerültekre: „Petárda”, „Csalán”, „Csipicsóka”, „Vitriol”, „Fullánk”, „Pellengér”, „Pacsipuszi”, „Görbetükör”, „Vese velővel”. Amikor leszállt az alkony és már semmi sem jutott eszünkbe, felkerestük Gábor Andort, hogy egyrészt bemutatkozzunk neki, mint a leendő szerkesztőség alapítótagjai, másrészt eléje terjesszük a lapcímek végtelen listáját. Március eleje volt. Hideg, fűtetlen szobában találtuk Bandi bácsit, kabátban és zöld puhakalappal a fején üldögélt íróasztala mellett. Átesvén a bemutatkozás formaságain, megkérdezte, találtunk-e megfelelő címet a rövidesen meginduló lapnak? Büszkén tettük le asztalára a papírlapot, a címjavaslatok orgiájával. Egyelőre bele sem nézett, helyette Gál Gyurira függesztette a tekintetét és azt kérdezte, miközben ujjával a papírlapra mutatott:

— Az, hogy „Ludas Matyi” benne van?

— Az nincs benne.

— Az lesz.

Még jó, hogy egész nap tanácskoztunk.

t. l.

Ludas Matyi levele*

A mélyből, a népből, a hosszú száműzetésből hipp-hopp az idők szárnyán megérkeztem és tisztelettel jelentem, hogy a magyar nép nevében a földesuraknak háromszorosan adtam vissza az évszázadok óta szegény atyámfiaira mért keserű botütéseket.

---

* Ludas Matyi bemutatkozó cikkének első sorai.

Szomszédom, a bajnok

Öreg fiú vagyok, régen megszokott életmódot folytatok. Korán kelek, kényelmesen öltözködöm. Nem tartozom az úgynevezett csendes alvók közé. Éjszaka forgolódom, köhécselek, krákogok, sőt hortyogok.

Így fest az én harmonikus életmódom. Illetve így festett. A napokban új szomszédot kaptam. Beköltözése után néhány nappal az esti órákban udvariasan becsengetett. Gondoltam, vidékről jött, hódolója a régi szép szokásnak: bemutatikozó látogatást tesz. Körülszimatolt a lakásban, majd hálószobámba lépett. Rövid terepszemle után így szólt:

– A rekamiét át kell helyeznie a másik falhoz.

Ámultam, bámultam.

– Igenis, sürgősen át kell helyeznie – folytatta. – Ön egész éjszaka forgolódik, tüsszög, köhécsel, kattogtatja a lámpát, sőt hortyog és néha beszélget álmában. A fiam, aki a fal túlsó oldalán alszik, panaszkodik az állandó lármára. Zavarja az álmát. Már pedig országos érdek, hogy a fiam jól aludjon, mert a virrasztás rontja a kondícióját. A fiam bokszbajnok és az olimpiára készül.

Nyomatékosan tette hozzá:

– Magam is országos bajnok voltam 1935-ben és még ma is nagyszerű erőnlétben vagyok. A rekamié közérdekből költözzön a másik oldalra!

Ránéztem széles vállára, hatalmas mellkasára. Ilyenekkel nem ereszkedem vitába.

– Segítsen – szóltam és átcipeltük a rekamiét.

Azt hittem, ezután nyugtom lesz és tetszésem szerint hortyoghatok. Nem így történt. Két nap múlva újból meglátogatott.

– Mit szokott vacsorázni? – kérdezte váratlanul.

Megbűvölten feleltem a furcsa kérdésre:

– Szalámit vagy paprikás szalonnát.

Helytelenítve rázta a fejét.

– Most már értem! A fiam panaszkodik, hogy még mindig áthallatszik az ön éjszakai szöszmötölése. Ilyen öreg embernek nem szabad nehéz dolgokat vacsorázni. Előírom a diétáját: pohár tej, lágytojás, esetleg párolt alma.

Másnap sugárzó arccal állított be.

– Brávó – gratulált lelkesen –; ön példásan viselkedett és a fiam zavartalanul végigaludta az éjszakát. Fiam reggeli tréningjén meglátszott a teljes nyugalom hatása. Csak így tovább! Könnyű ételek fogyasztása, semmi alkohol, a cigarettától eltiltom. A nikotin elősegíti a krákogási hajlamot. Lefekvés előtt másfélórás séta; mielőtt ágyba tér, tizenöt perc könnyű torna.

Sportolókkal okos ember nem ellenkezik. Minden utasítását betartottam. Egyre jobb és jobb lett a kondícióm, egyre jobban és jobban éreztem izmaim erősödését. Titokban bokszleckéket is veszek. Trénerem szerint rendkívül tehetséges vagyok és előrehaladott korom ellenére is szép sikerekre számíthatok. Horogütéseim már kifogástalanok. Esti tréningemet sajnos zavarja a szomszédból érkező zörej és lábdobbanás. Még szorgalmasan képezem magam egy hétig és akkor átmegyek rendet teremteni. Ha nem lesz csend odaát, hát én majd megmutatom, ki a bajnok ebben a házban!

Németh Jenő

Sanzon-est a Bartók-teremben

Erdei Sándor rajza

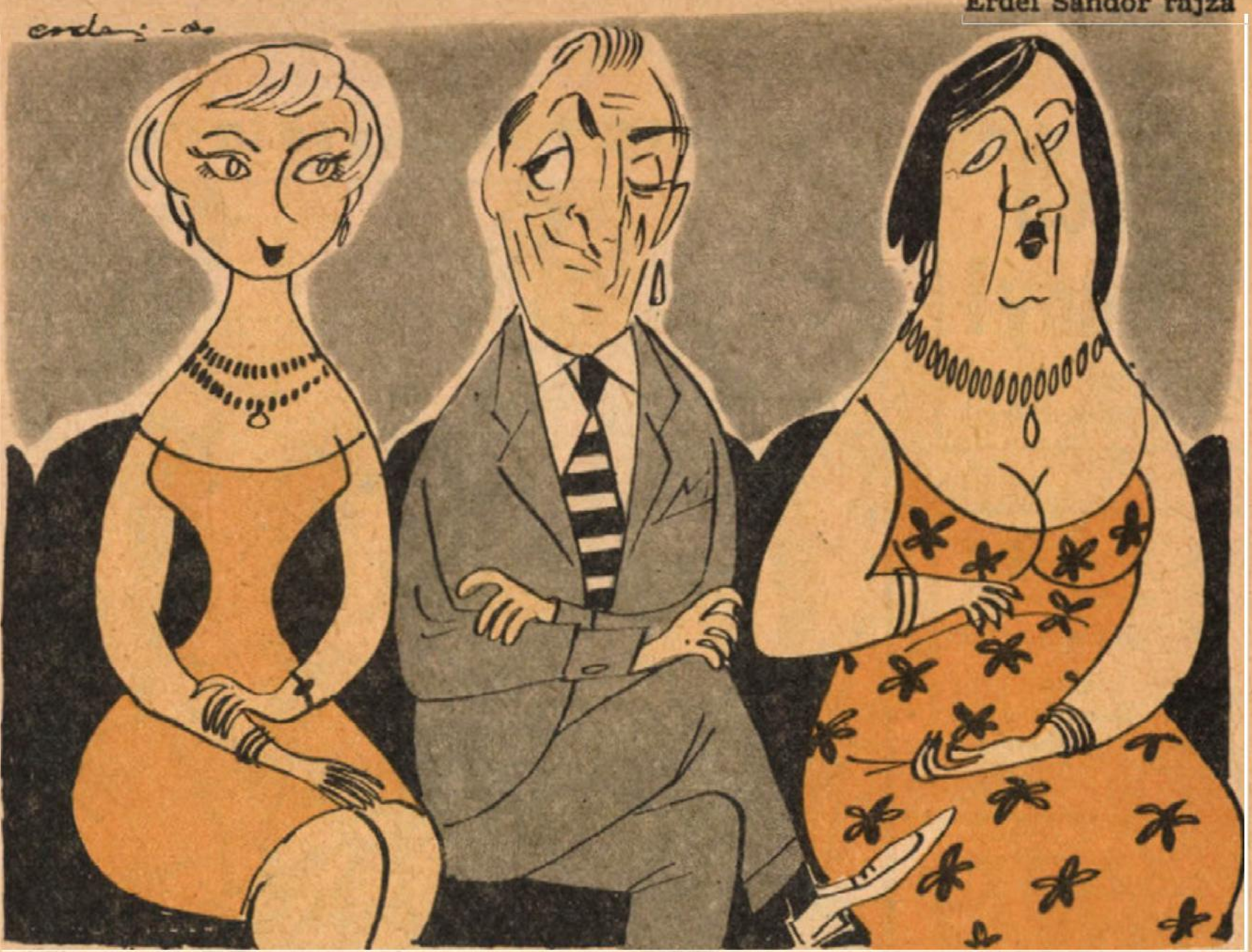

– Az egyik szemem sír, a másik meg nevet...

Mindent bele!

Schwott Lajos rajza

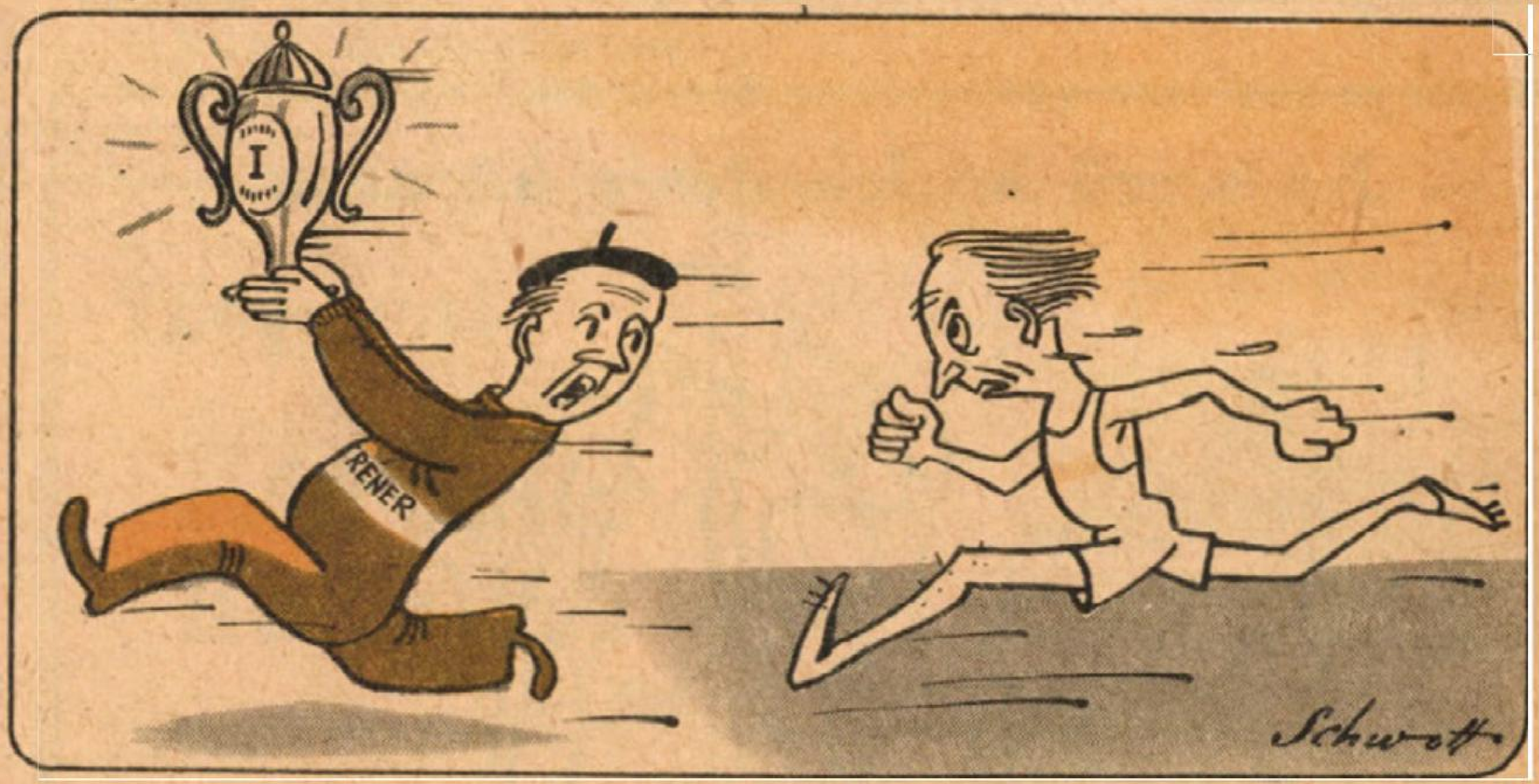

– Gyerünk! Még húsz méter és ezt a serleget nyeri!

Így szokott lenni

Kaján Tibor rajza

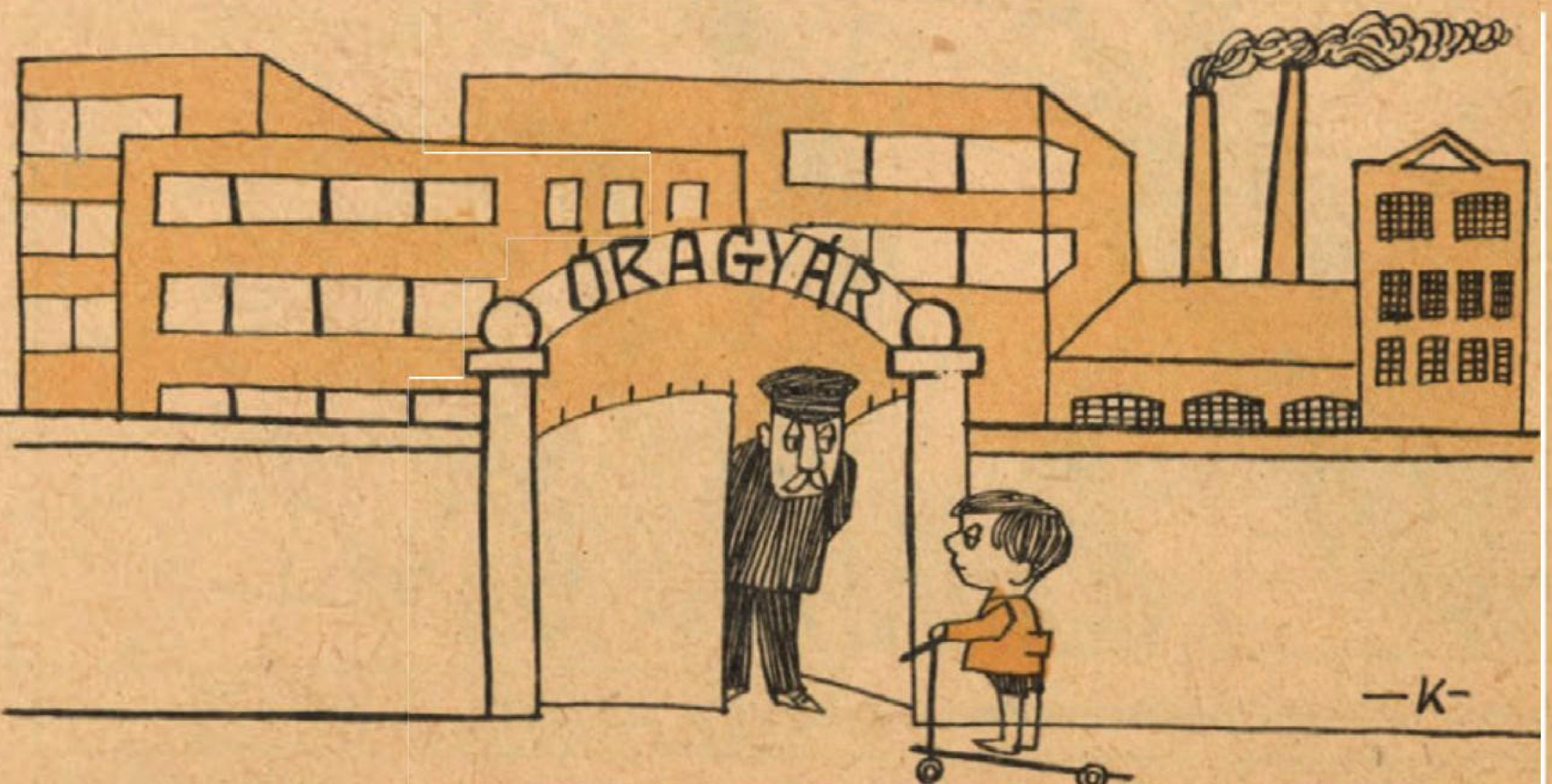

– Mondd, kisfiam, hány óra?

Tanulási láz

Hegedűs István rajza

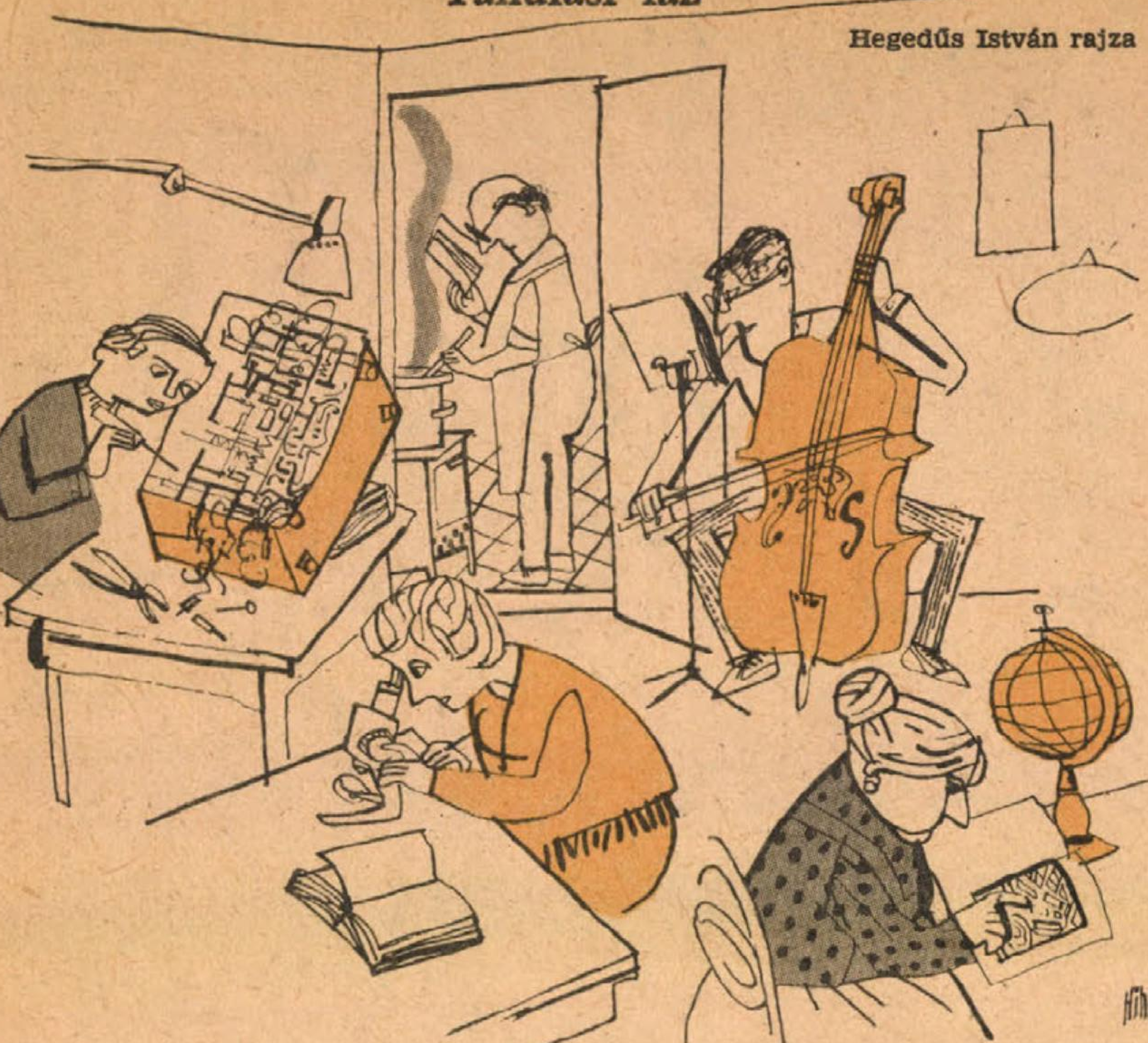

Kép a nem is olyan messzi jövőből

Erdei Sándor rajza

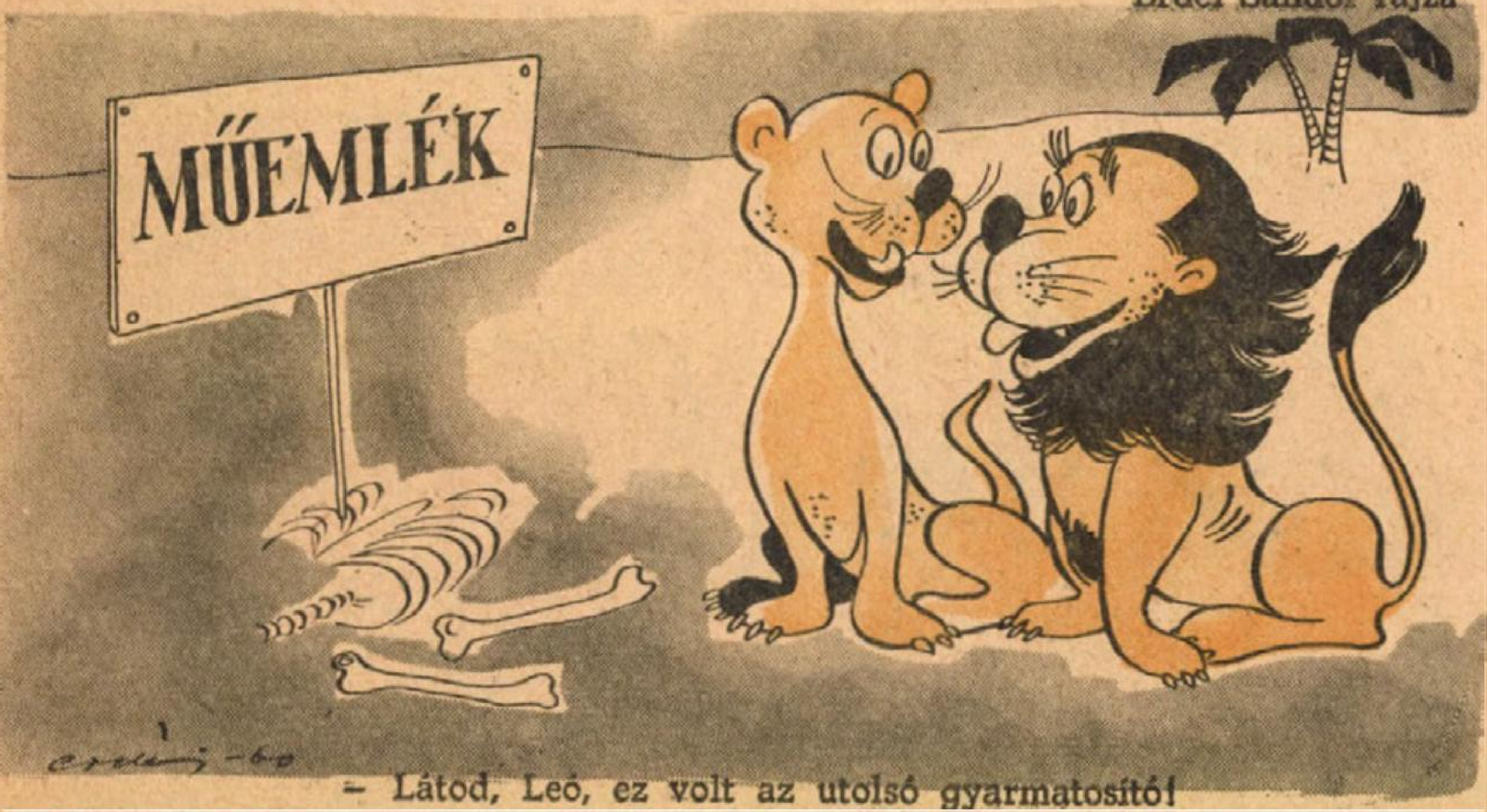

– Látod, Leó, ez volt az utolsó gyarmatosító!

Pesti történet

Vasvári Anna rajza

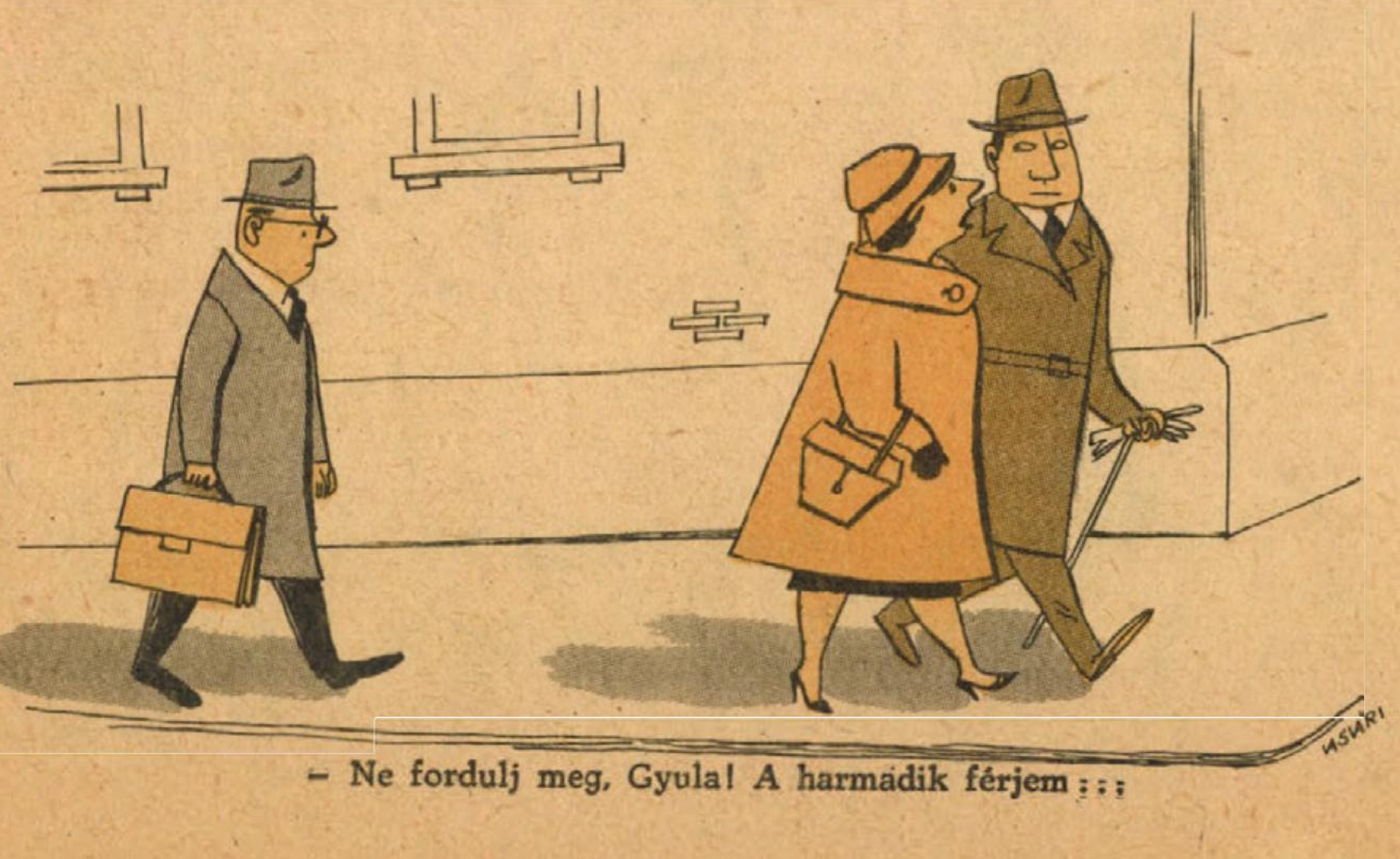

– Ne fordulj meg, Gyula! A harmadik férjem ...

AZ ELSŐ PÉNZ

Az ajtónálló nesztelenül lépett be a szobába. Tiszteletteljesen várakozott, míg a felsőtestület elnöke fel nem pillantott.

— Bál Pálám van itt — jelentette.

Az elnök elfintorította az arcát és legyintett.

— Küldje be — szólt és álmosan várta a fejleményeket. Bál Pálám-ot kicsit hóbortos embernek tartották szerte Föníciában. Világéletében fúrt-faragott, mindig valami újításon törte a fejét. Igaz, sok hasznos holmit is összefabrikált, a földművesek kedvelték mag-morzsolóját, az utazók szívesen használták szekerét, mely gyorsabb volt a többinél, de többségében fantasztikus, keresztülvihetetlen és értelmetlen dolgokat talált fel.

Bál Pálám — mint mindig — csillogó szemekkel és nagy lendülettel tört be a szobába. — Íme, íme! — kiáltozta felhevülten és markából furcsa, csillogó kis korongdarabkákat szórt az elnök asztalára. Volt vagy tíz darab, különböző méretű, egy el is gurult közülük valahová.

— Ez a nagy találmány, életem főműve! — lelkendezett tovább a feltaláló — ez az, amire évezredek múlva is emlékeznek majd az emberek, mint olyanra, amit a föníciaiak találtak fel!

Az elnökre nem ragadt át a lelkesedés tüze, öreg is volt és nem bízott a kis korongokban, ugyan mire lehetnek jók olyanok, mint a játékszerek. Bál Pálám végre leült és izgatottan magyarázatba fogott.

— Megfigyeltem, hogy a kereskedelmi életben, de még a legegyszerűbb emberek között is mennyi gondot okoz a cserebere. Egy véka búzáért egy topánka, nyaláb kender nyakékért. Az árak nem állandóak, hol meg nincsen megfelelő csereáru, no meg, aki jól be akar vásárolni, az szekérnyi csereárúval utazhat. Rájöttem, ha ezeket a nemesfémből készült korongokat — nevezzük mondjuk pénznek — elfogadjuk a csere alapjául, könnyebb lenne az életük az embereknek.

Bál Pálám még hosszan magyarázta előnyeit, de az elnök —, aki megszokta, hogy a feltalálók lelkesen beszélnek hozzá — titokban elbóbiskolt és csak arra riadt fel, amikor Pálám feldobta a pénzdarabokat, amelyek csengve estek asztalára.

— Nos? — kérdezte a feltaláló izgatottan.

Az elnök bólintott.

— Rendben van, elfogadom, bár nem sok bizalmam van hozzá.

A feltaláló még várakozott.

— És ... és a szokásos jutalmam?

Az elnök ravaszul az asztalán heverő pénzdarabok felé nyúlt és két korongot kiválasztva, a feltaláló markába nyomta.

— Nesze! Ha bízol a találmányod sikerében, akkor a jutalmat is ebben fizetem!

Kibabrált velem az öreg ... — gondolta magában Bál Pálám. Ő ugyanis egyáltalán nem bízott az ötlete sikerében.

Tardos Péter

Csak korszerűen!!!

– Kérem szépen, tanító elvtárs, én az Ödönke papája vagyok. És kérem szépen, nekem nagyon fáj az a megjegyzés, hogy én az Ödönkét nem nevelem korszerűen. Isten látja lelkem, mi mindent elkövetek én! Én igenis korszerűen nevelem a gyereket. Tegnap például Ödönke feldöntötte az aludttejes edényt, mire én azonnal hibridkukoricára térdepeltettem! Nálunk, kérem szépen, szilvásgombóc volt vacsorára, és az Ödönke még három gombócot kért, mert éhes volt, és akkor én megtiltottam az anyjának, hogy adjon neki, mert amíg éhező emberek vannak a földön, addig ugyebár Ödönke se kerekedjék ki szilvásgombóctól, hát mondja meg, tanító elvtárs, mi a korszerű nevelés, ha nem ez? Kérem, nekem krónikus epehólyag bántalmaim vannak, nekem tilos fűszeres ételt ennem, és nálunk mindent fűszertelenül főznek, de ezt Ödönke nem tudja, mert ő úgy tudja, hogy mi azért nem eszünk fűszereset, mert a fűszerfélék a gyarmatokról származnak és a galád gyarmatosítók a szegény elcsigázott gyarmati népektől bagóért elorozzák a fűszert, aztán meggazdagszanak rajta, és a mi családunk nem nyújt támogatást a vérszívó imperialistáknak.

Hogy én nem nevelem korszerűen a gyereket? Kérem szépen, ha én a szabadeurópát hallgatom a rádióban, én mindig kiküldöm az Ödönkét az udvarra játszani, mert én tudom, hogy amit a szabadeurópa – engedelmet a kifejezésért – dumál, az ugyebár teljesen korszerűtlen és én arra súlyt helyezek, hogy az a gyerek véletlenül se kerüljön korszerűtlen eszmei hatások alá. És tessék csak utánanézni, az a gyerek úttörő ruhában bérmálkozott, csak a nyakkendőt hagyta otthon, dehát ennyi rugalmasság, ugyebár megengedhető. És úgy segítsen engem a jóisten, az Ödönke már egy esztendeje nem köszön a sekrestyésnek, mert azt én nem engedem! Annak a gyereknek ne legyenek klerikális kapcsolatai! Hát mondja meg, de igaz lelkére, tanító elvtárs, lehet egy gyereket még ennél is korszerűbben nevelni?

h. j.

FÉLIG IGAZ, FÉLIG ÁLOM

Mindennek megvan a maga trükkje. A be nem avatottak elé gyakran elháríthatatlan akadályokat gördít az élet.

A múltkoriban vettem egy borítékot a postán. Egyszerű tízfilléreset. Beletettem a levelet, körülnyálaztam, de nem ragadt meg. Nem lettem dühös, elvégre selejtet mi is gyártunk. Sorbaálltam mégegyszer és vettem egy másik borítékot. Nyaltam rajta egy akkorát, mint egy tehén, mégse ragadt meg.

Sőt, a harmadik sem.

Ezt már nem hagyom szó nélkül — gondoltam, és ismét visszamentem az ablakhoz.

— Kérem, ezt a borítékot nem lehet leragasztani.

— Hogy tetszett próbálni? — kérdezte a kartársnő.

— Hogyhogy hogy? Megnyálaztam, és lenyomtam.

— Ja, azt nem úgy kell! Nyújtsa ide az elvtárs a nyelvét!

Kissé meglepve kidugtam a nyelvemet. A kartársnő egy kis üvegből néhány csepp ragasztót öntött rá. — Úgy — mosolygott kedvesen —, most már nyalhatja az elvtárs.

Látják, még egy egyszerű kis boríték leragasztásához is mennyi ravaszság kell!

Gajdos László

Hipermodern lakás

Toncz Tibor rajza

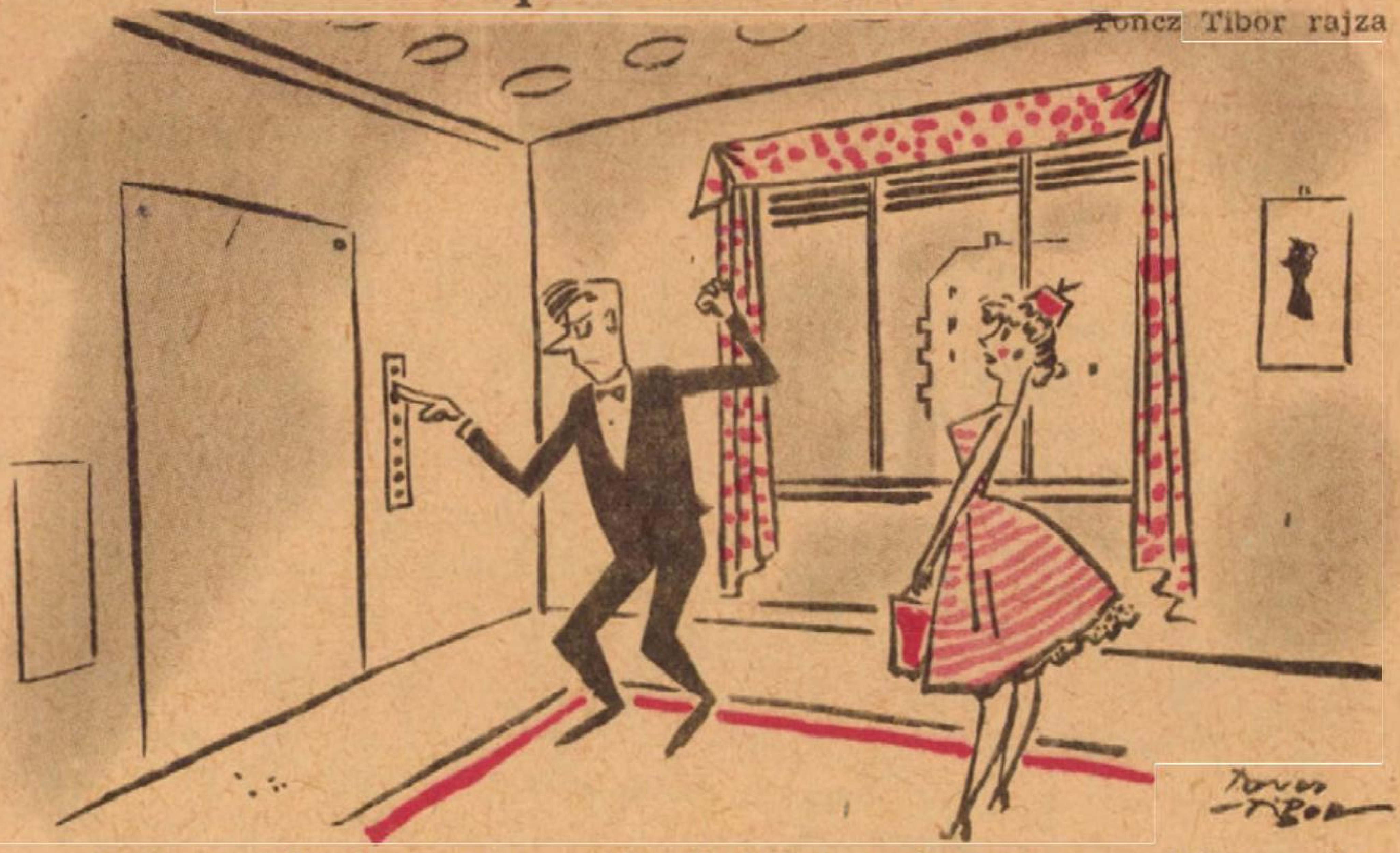

– Nálam minden be van építve, Mancika! Egy gombnyomás – és kijön a rekamié! . . . Egyébként éppen most romlott el a szerkezet! . . .

Énekből elégtelen

Szűr-Szabó József rajza

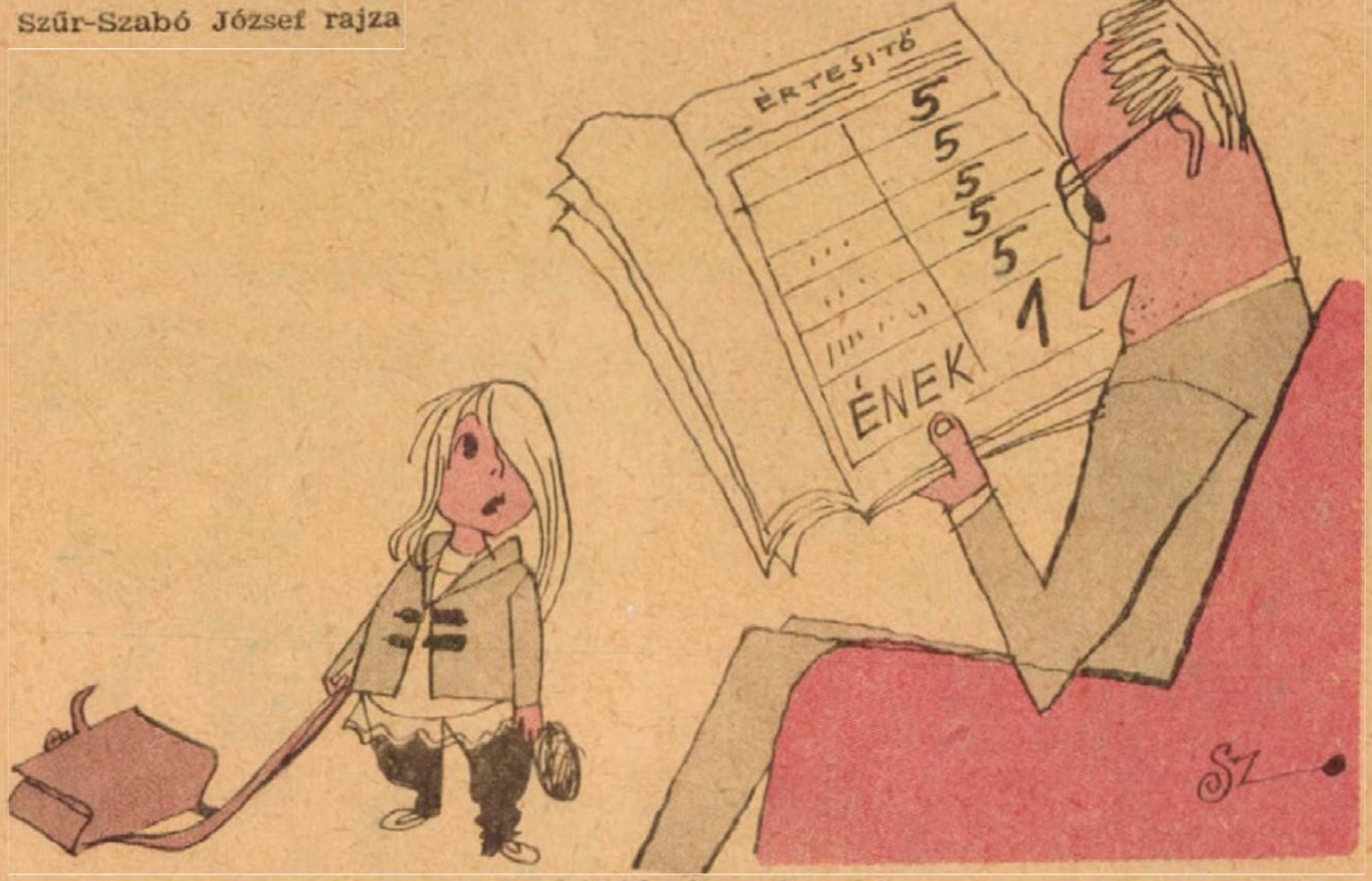

– Legfeljebb dizőz leszek!

Kényelmes férj

Mészáros András rajza

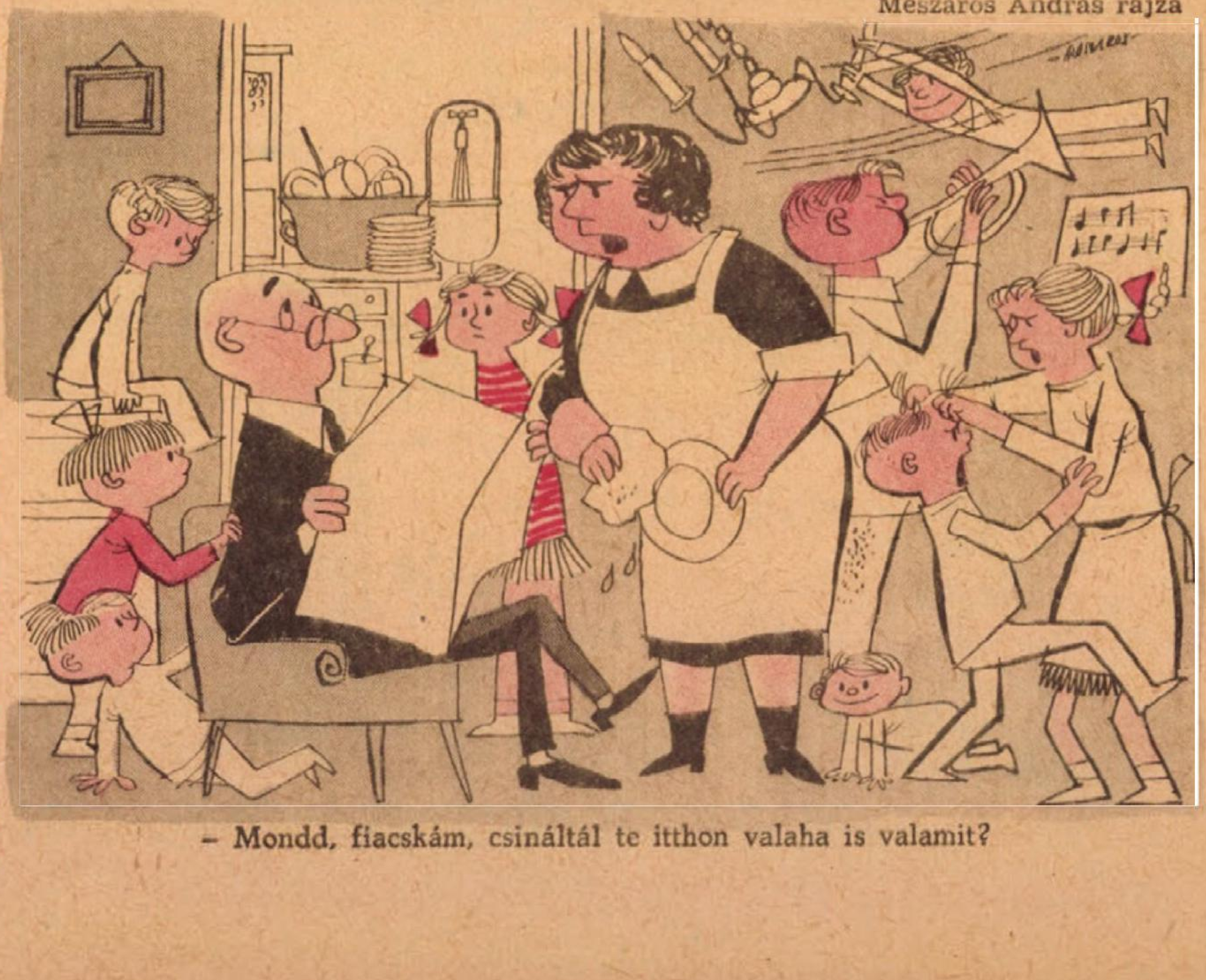

– Mondd, fiacskám, csináltál te itthon valaha is valamit?

KUTYALELTÁR

Még az évvégi leltárok elkészítése idején történt az egyik állami gazdaságban. Minden tétel egyezett, már a jegyzőkönyvet írták, amikor a revizor kutya-nyüszítést hallott, s felkapta a fejét.

— Ez mi?

— A gazdaság kutyája — felelte a főkönyvelő.

— Benne van a leltárban?

— Igen, csak ... a helyzet az, hogy a főagronómushoz tartozó tárgyak leltárában szerepel ... — hebegte a főkönyvelő.

— Betekintés végett kérem az ügyiratot — így a revizor.

A főkönyvelő máris szolgálatkészen ugrott, s ahogy a másik irodahelyiségbe lépett, szólt az egyik gépírónőnek: jöjjön vele az állatorvos lakására. És ott, amilyen gyorsan csak lehetett, felvették a következő szövegű jegyzőkönyvet:

„Tárgy: A vállalat tulajdonában lévő „Lúkapa" nevű, kissé értékcsökkent (füle hibás), erősen farkas jellegű, nem fajtiszta telepőrző eb felleltározása.

Jelenlévők megtekintés, illetve darabszámlálás által felleltározták a tárgyban szereplő telepőrzés célját szolgáló kutyát és az alábbiakat állapították meg:

1 db farkas-korcs, fekete szőrű, jól táplált, kissé bandzsa kutya. Értékcsökkent.

Tartozékai: kopott nyakörv, hozzávaló lánccal.

Fülén az alábbi hibásodás észlelhető: erősen leharapdált. A jobb szeme felé, az orrától többszörös hasítás helye. A szeme sarka kissé megnyúlt.

Fogyasztói ára:	100 Ft
Amortizáció 6 év à 5%	30 „
Valóságos érték:	70 Ft

Az értékcsökkenésre vonatkozó tájékozódás alapján megállapítást nyert, hogy a gazdaság tulajdonaként szereplő állat többízben üzemi balesetet szenvedett, amely miatt a szóbanforgó leltári tárgyat többször javítani kellett. Hosszú időn keresztül sántított, ez a hibája azonban már regenerálódott, viszont iménti baja egyébként sem számít üzemi balesetnek, mert valószínű, hogy munkautáni tevékenységéből és nem szolgálati beosztásából következett."

A revizor átfutotta és megnyugodva hitelesítette a leltárról készült jegyzőkönyvet. „Lúkapa", a kissé értékcsökkent kutya egyébként mitsem tud arról, hogy valóságos értéke csupán hetven forint, ugyanúgy ellátja szolgálatát, mint eddig, s előfordul, hogy néha eltűnik, többnapos kimenőt vesz önkényesen. Még az is lehet, egyszer úgy eltávozik, hogy sehol másutt, csak a leltári jegyzőkönyvben lesz majd nyoma. De ott aztán részletesen, alaposan jellemezve. Ha tudná, meggyőződésem, hogy máris kereket, illetve nyakörvet oldana.

Szemes Piroska

Nem ugyanaz...

Szűr-Szabó József rajzos oldala

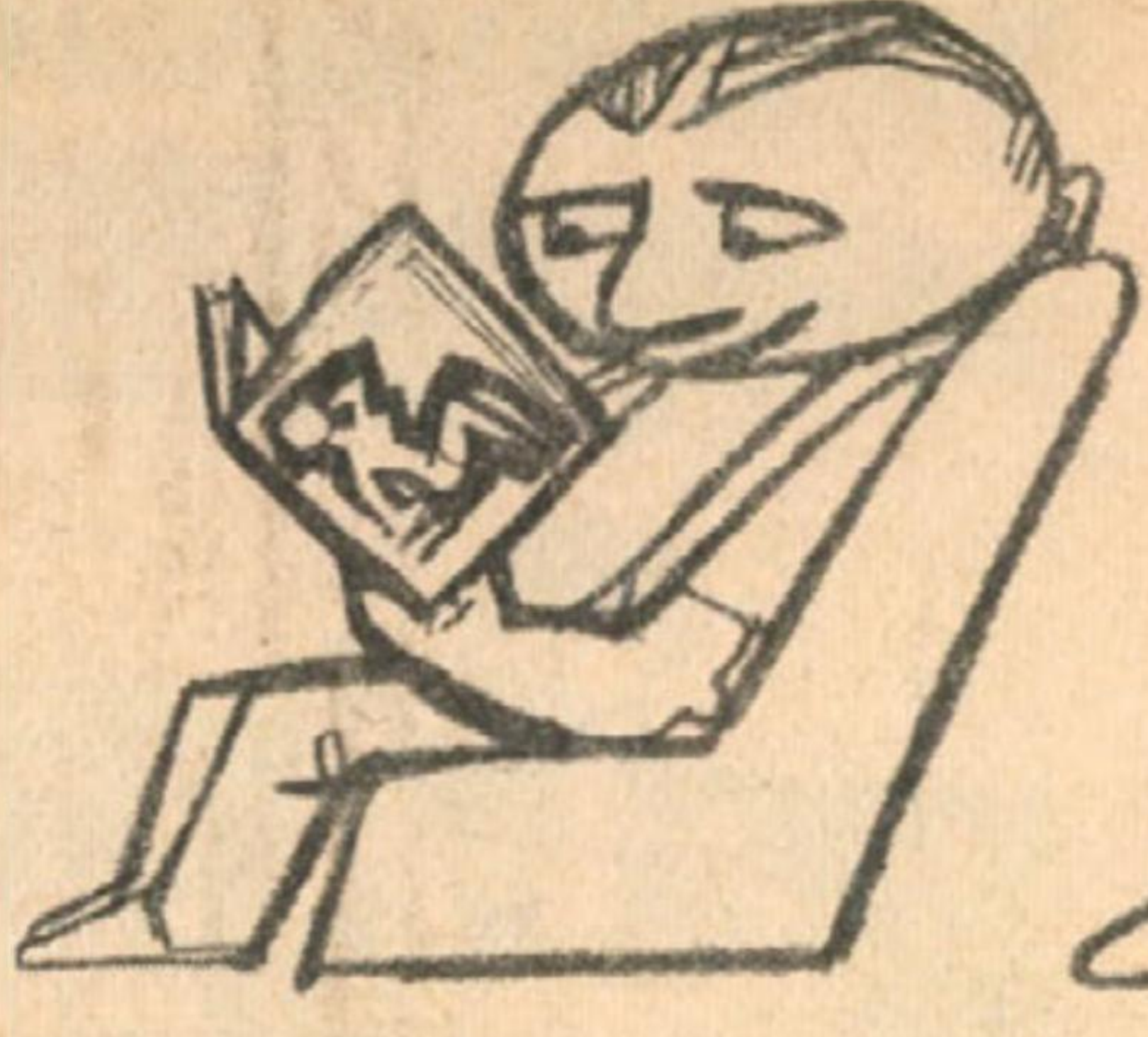

Izgalom

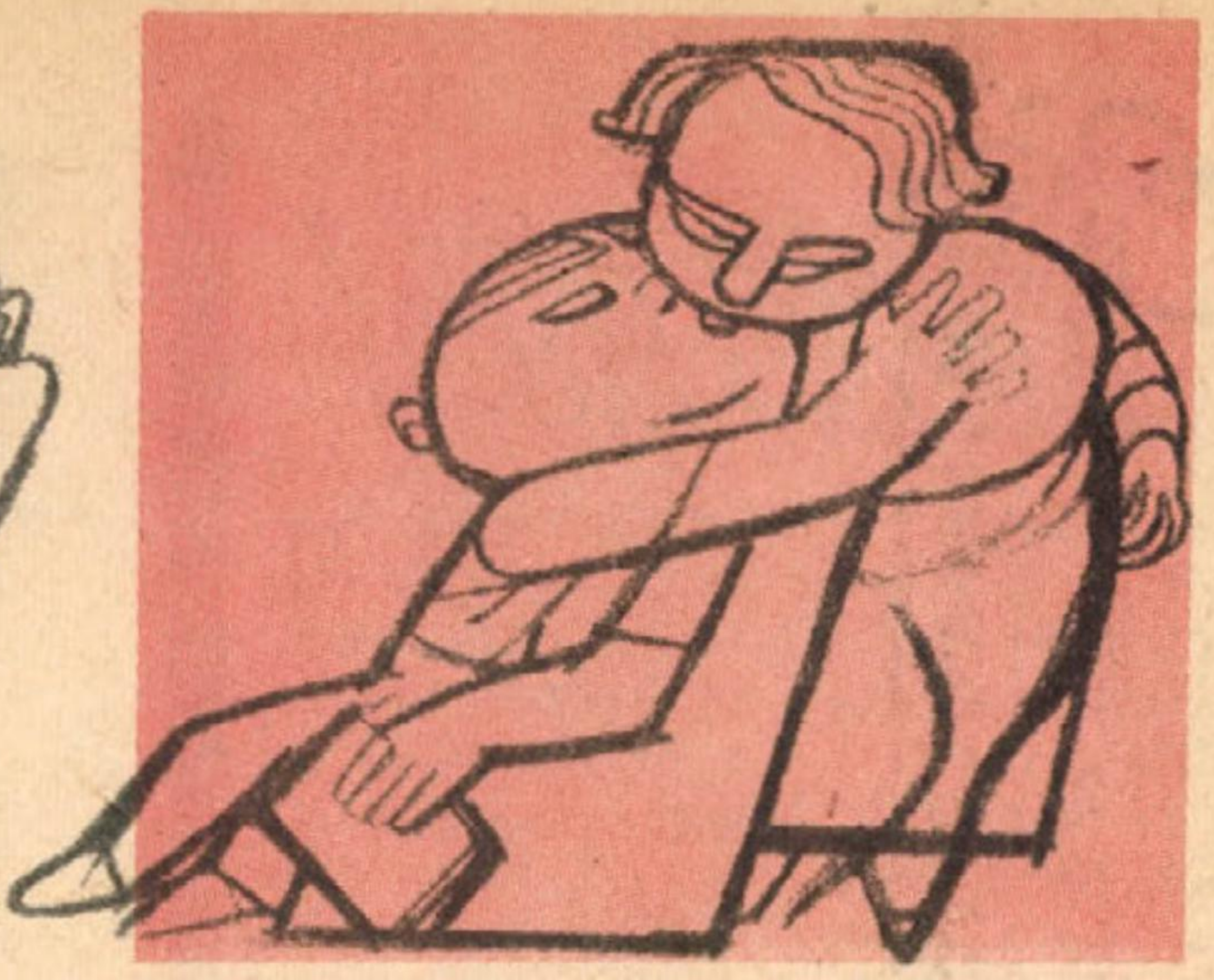

Unalom

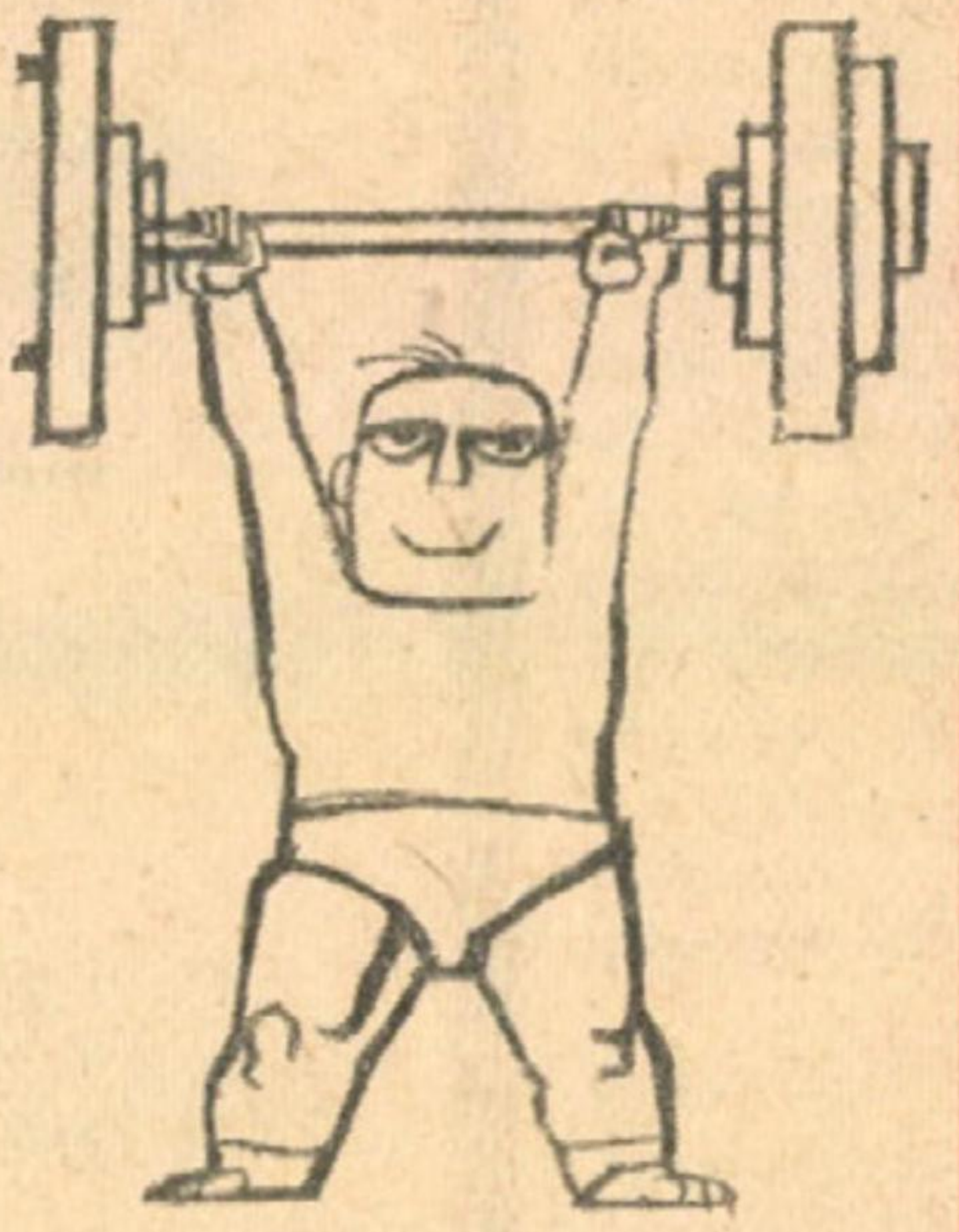

Könnyű

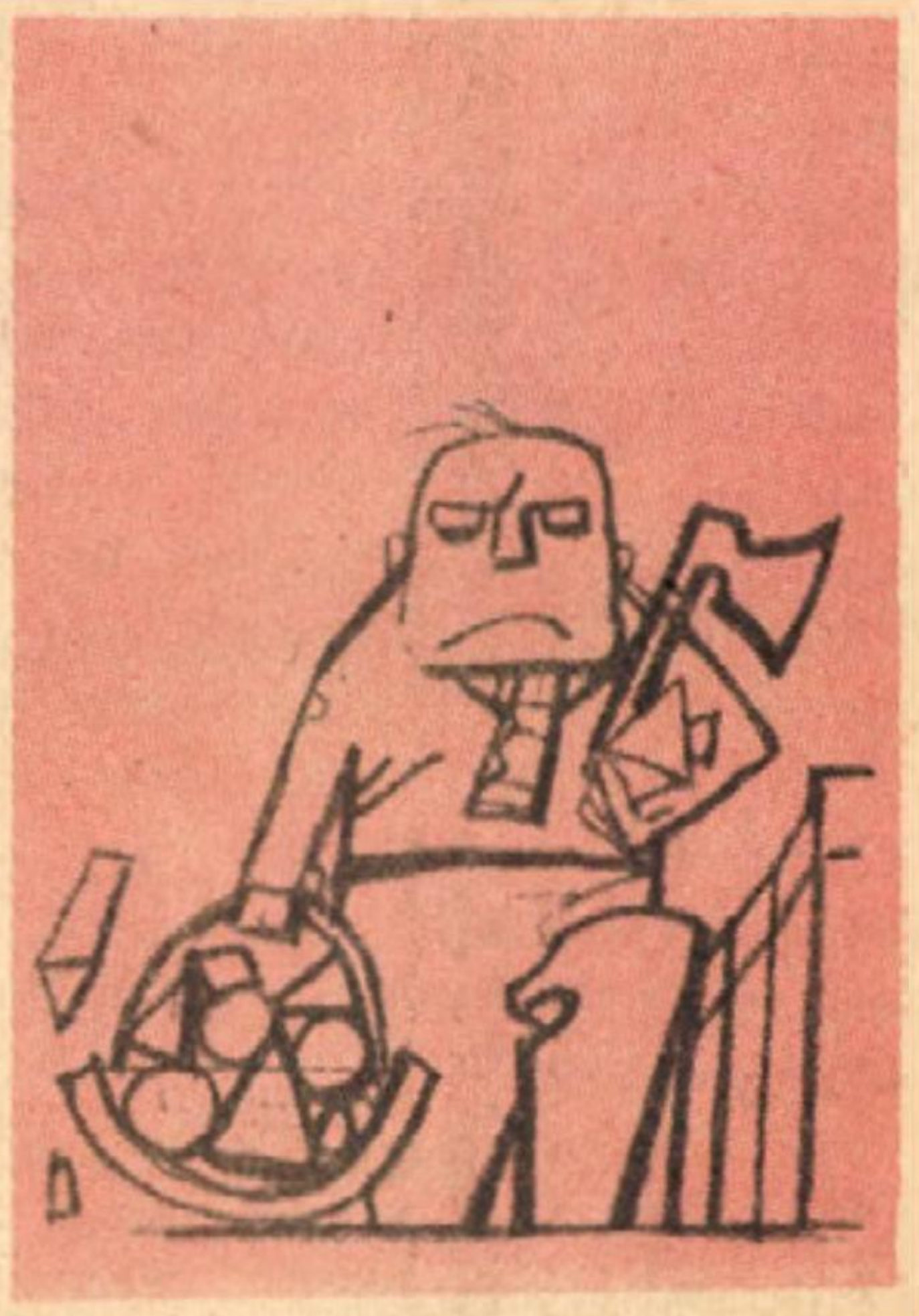

Nehéz

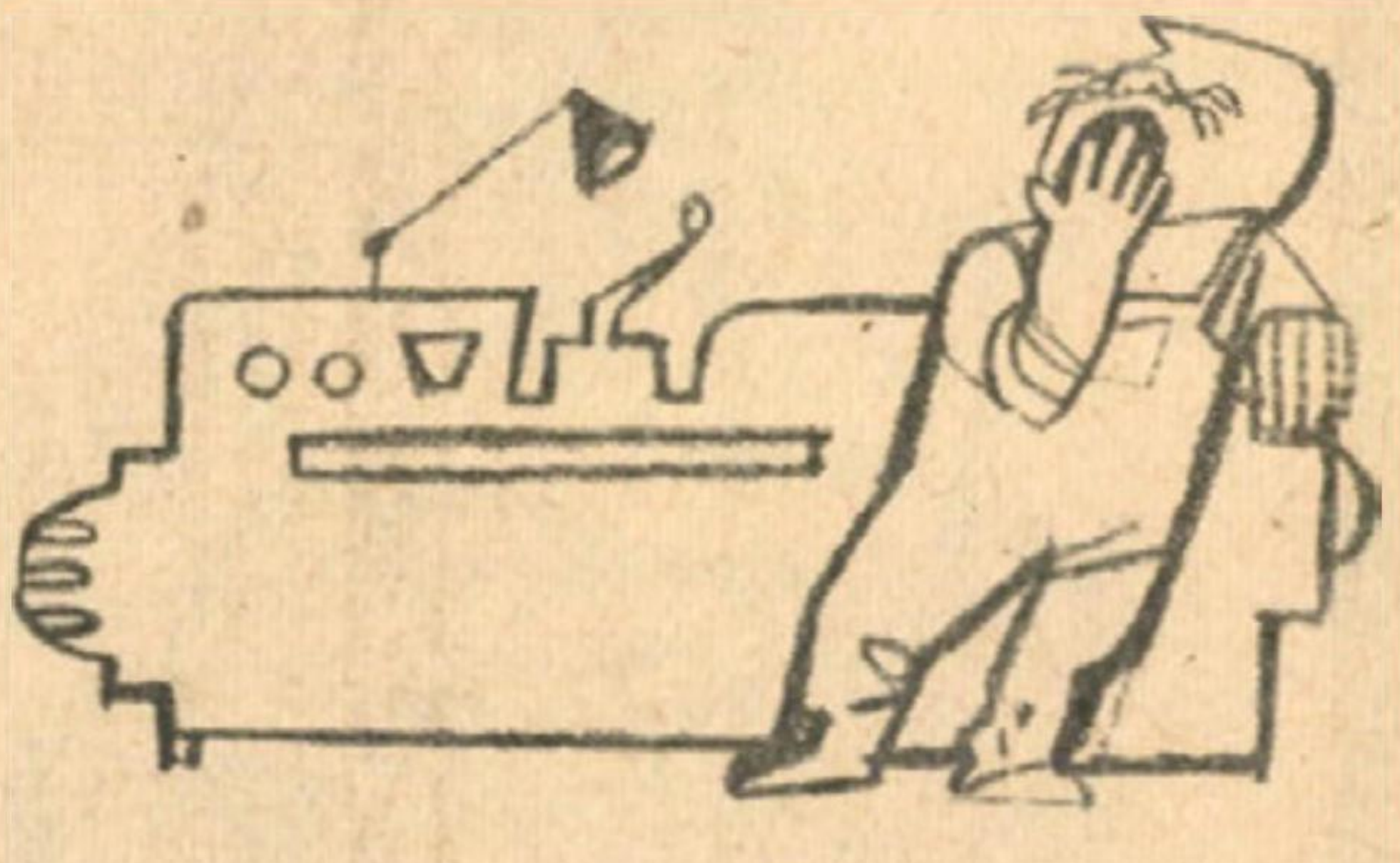

Munka

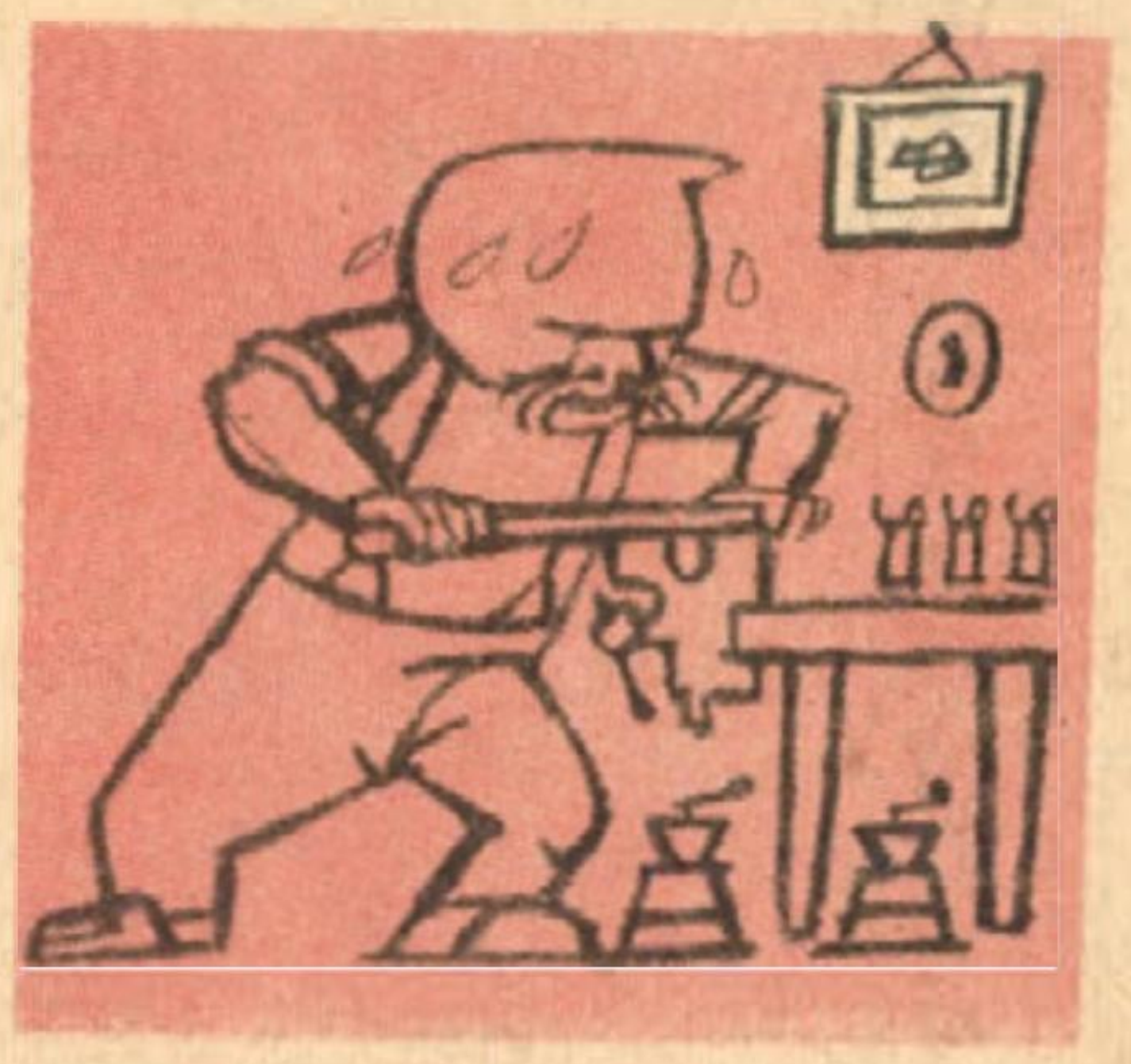

Pihenés

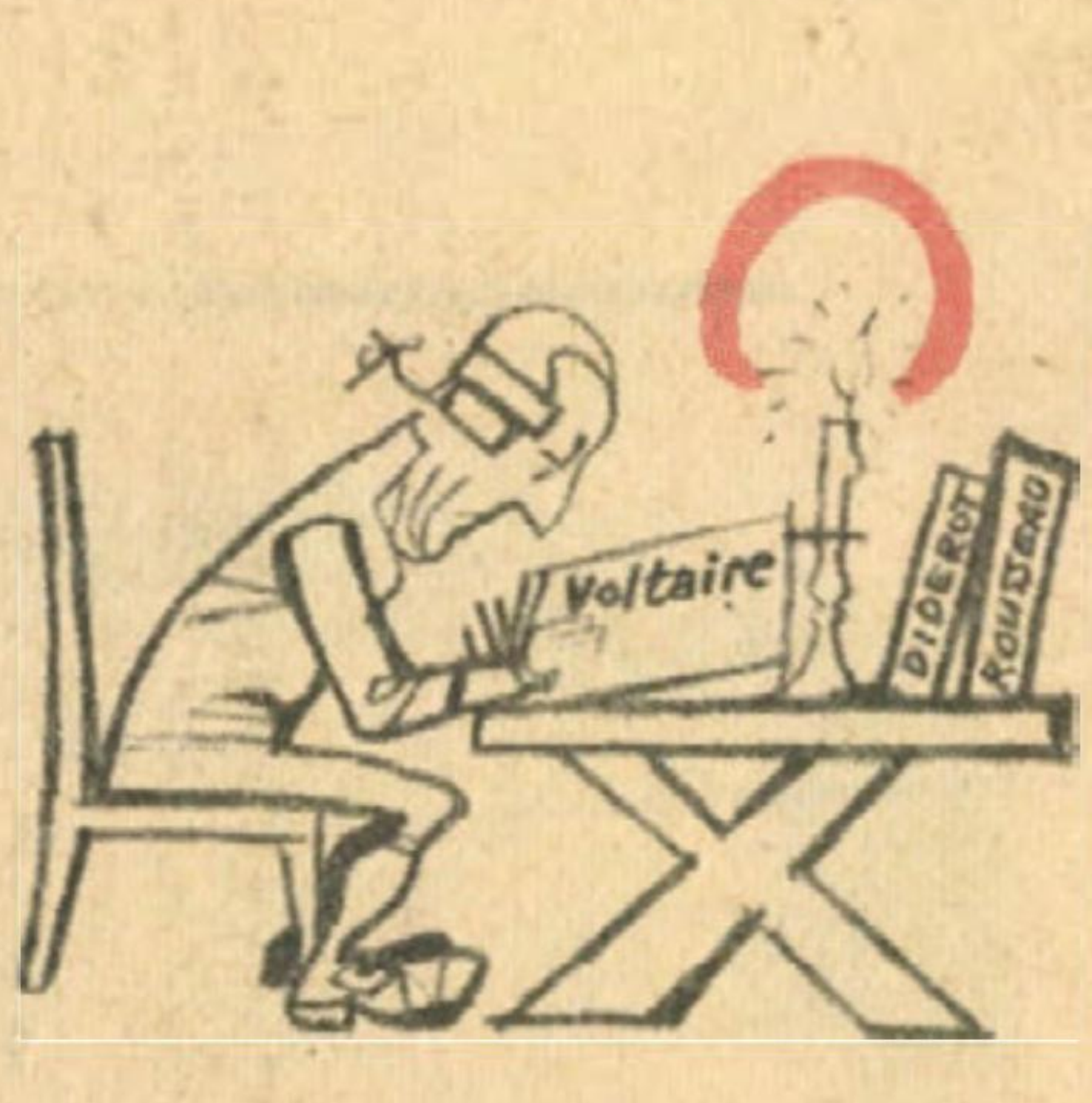

Világosság

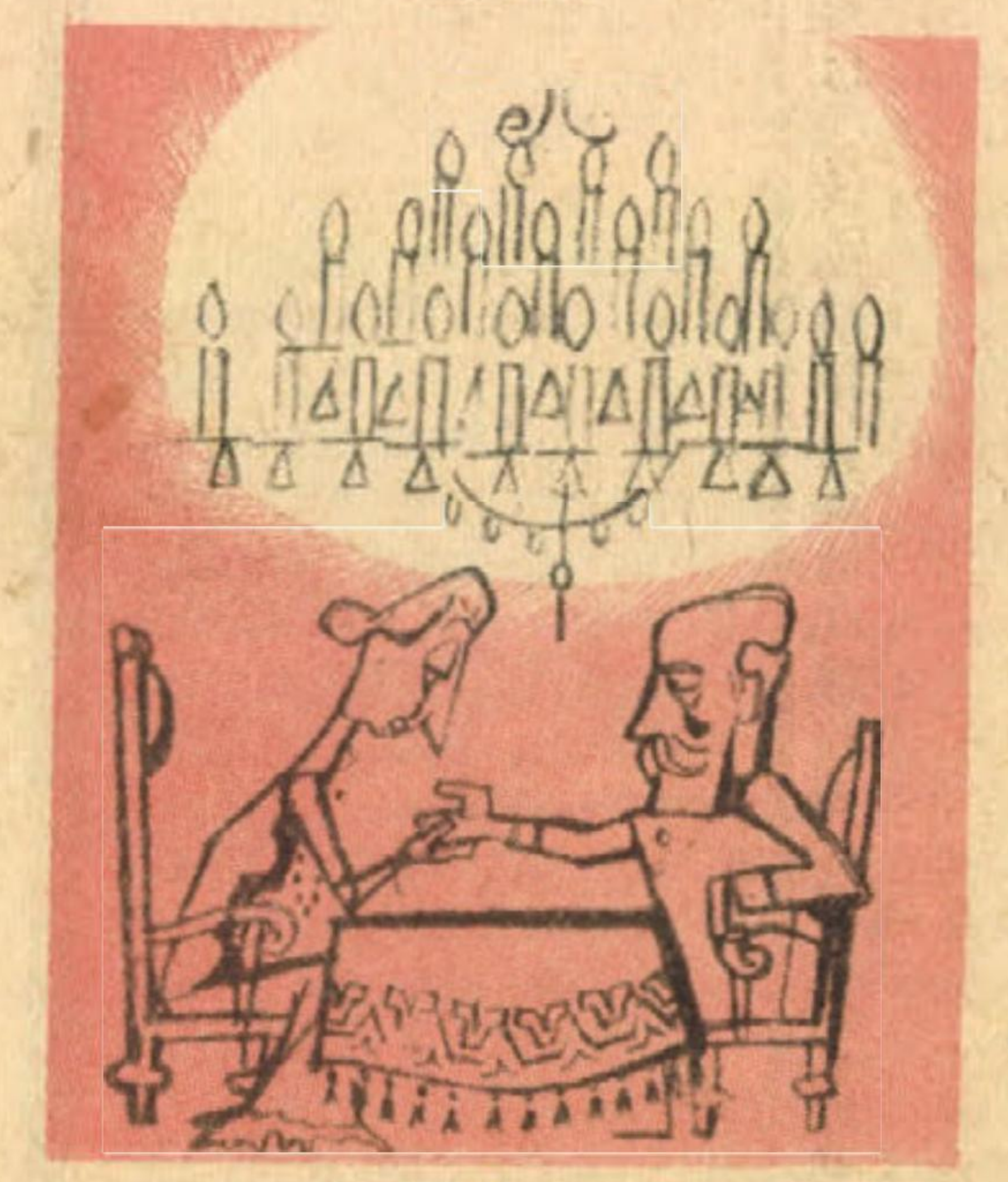

Sötétség

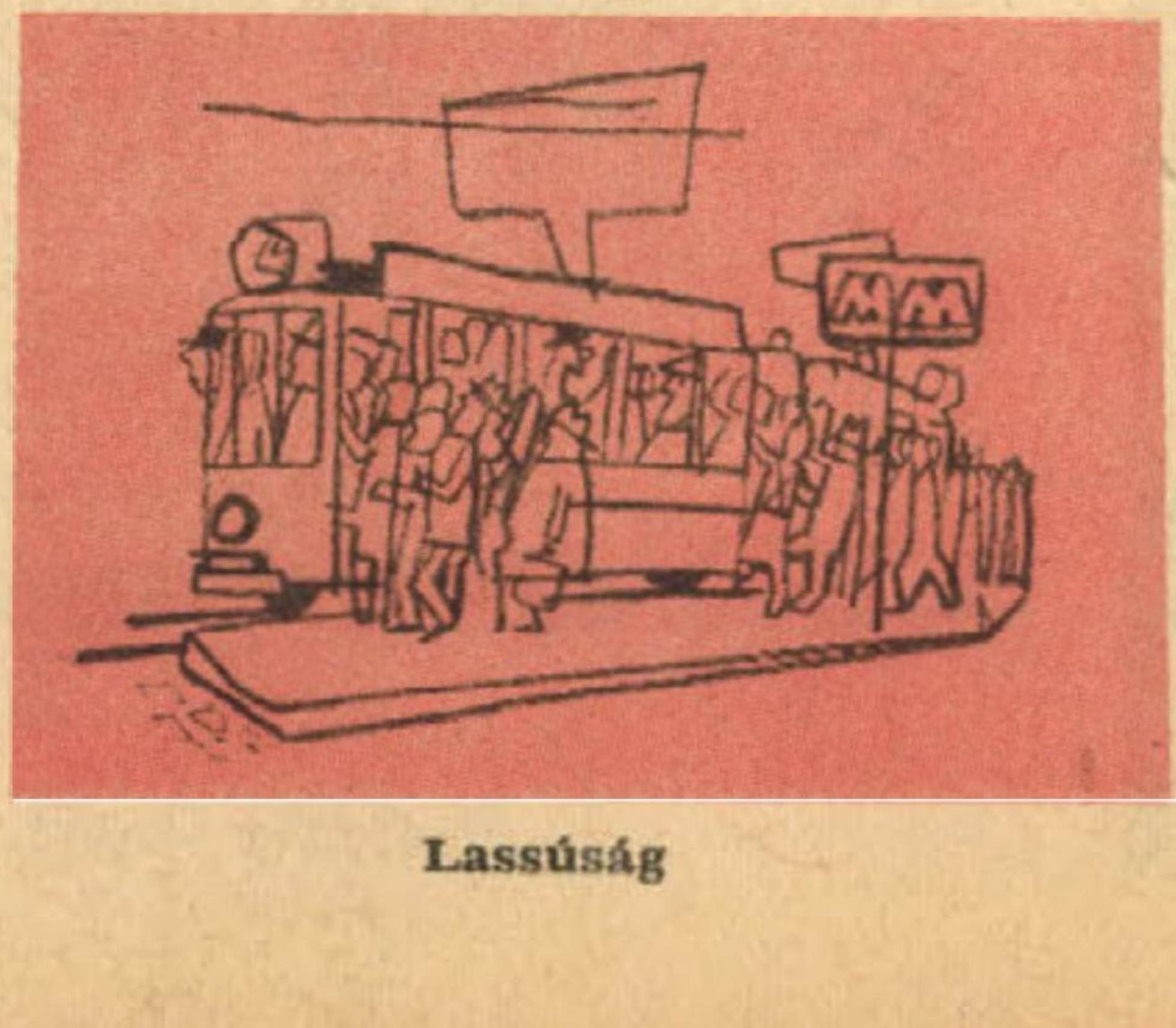

Lassúság

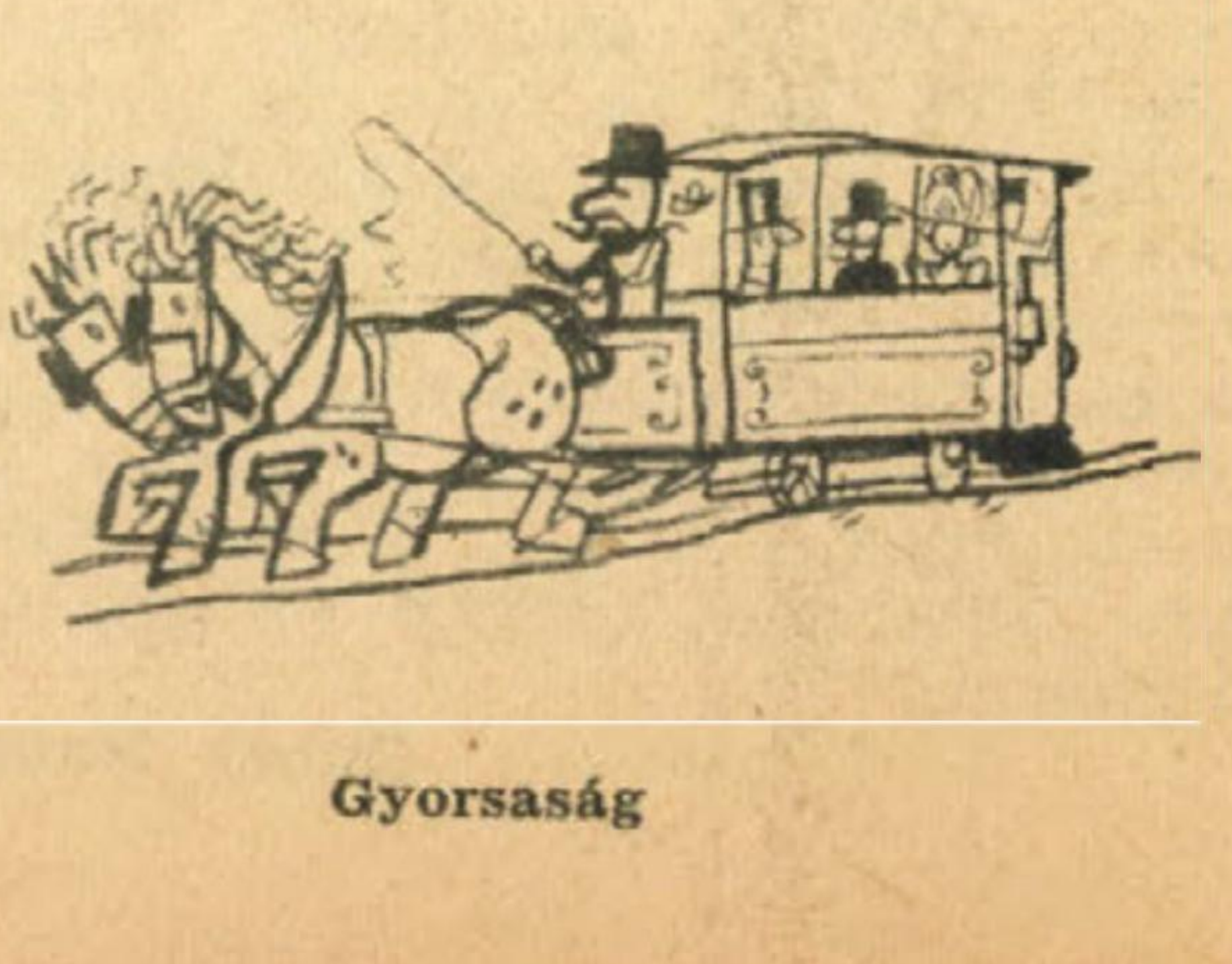

Gyorsaság

Egy karika kulcs!

Ma kiszakadt a nadrágzsebem. Mutatom a feleségemnek, korholó tekintet a válasz. Mondom erre, hogy kár fiam ezekért a nyílméreg pillantásokért, mire ő azt kérdi, hogy ez meg miféle marhaság megint. Az ember nagyrészt azért él, hogy családja műveltségét fejlessze, ezért magyarázom neki, hogy a dél-amerikai indiánok curare méreggel kenik be a nyílvessző hegyét s ez azonnali halált okoz, tehát nézz rám fiam, a rendes hétköznapi strapa-tekinteteddel, az is elég s különben is azért zseb, hogy szakadjon, nem páncélszekrény ez, hanem nadrág. Persze ő a szokottnál élesebben felel, én meg dadogok bátortalanul valamit, de az utolsó szó csakazértis az övé és így a záróközleménye az, hogy a nadrág a kulcskarika miatt szakadt ki. Záróközleményhez még egy utóirat, helyesebben utószó járul, hogy a kulcskarikáról a fölös kulcsok nadrágzsebvédelmi okokból azonnal kidobandók.

Feltétlen híve vagyok a békés együttélésnek, tehát kiteszem magam elé a kulcscsomót. Nézem. Nyom vagy egy negyedkilót. S ahogy ellágyult tekintettel búcsúzom tőle, eszembe jut egykori kollégám, a Wisnitz. Egyazon vállalatnál dolgoztunk, ő volt a gondnok. Akkora kulcsköteget hordozott magával, mint egy májusi orgonacsokor. És mind belepászolt valamelyik zárba. Én a Wisnitzet rendkívüli embernek tartottam akkoriban. No, lássuk csak az én kulcscsomómat, itt az első, nézd csak, ez a régi lakáskulcs, ez nem gilt, hiszen a zárat levetettük, helyébe ilyen modern izé került, ami rugóra zár, ezt leveszem, eldobhatjuk. Ez a második itt a volt pincelakat kulcsa. Emlékszem, mennyire dühöngtem, mikor a lakatot tévedésből le kellett fűrészelni, ami azt illeti, igaza van az asszonynak, ezt is leveszem. Ez a két kis kulcs... mi is ez a két kis kulcs? Fogalmam sincs róla, viszont ezt a kulcsot igazán oda kellene adni a húgomnak, a hozzávaló ruháskosarat egy éve visszavitte. Ez a marha nagy vasdarab, ez a kulcs-Góliát a Tárkányi Gézáé, az ember milyen feledékeny, jó féléve járt nálunk, kanasztázni tanított, ittfelejtette, biztos újat is csináltatott azóta, igaza van a feleségemnek, le vele a karikáról. Nézd csak, összesen egy, mondd és lásd, egyetlen kulcs maradt a sokból. Gusztálom a karikát. Olyan, mint a lekopasztott karácsonyfa újévkor. Ez az egy árva kulcs maradt rajta, a lakásunkat nyitja.

Nézem, nézem és mind szomorúbb leszek. Megint szegényebb lettem valamivel. Nekem már nincs olyan gyönyörű gazdag kulcskollekcióm, mint a rendkívüli Wisnitznek. Belőlem már sohasem lesz rendkívüli ember. Legjobb esetben is csak rendes. Keserűségemben leveszem az utolsó kulcsot is és a karikát eldobom. Még majd elszakítja a nadrágzsebemet!

Bondy Endre

Pusztai romantika

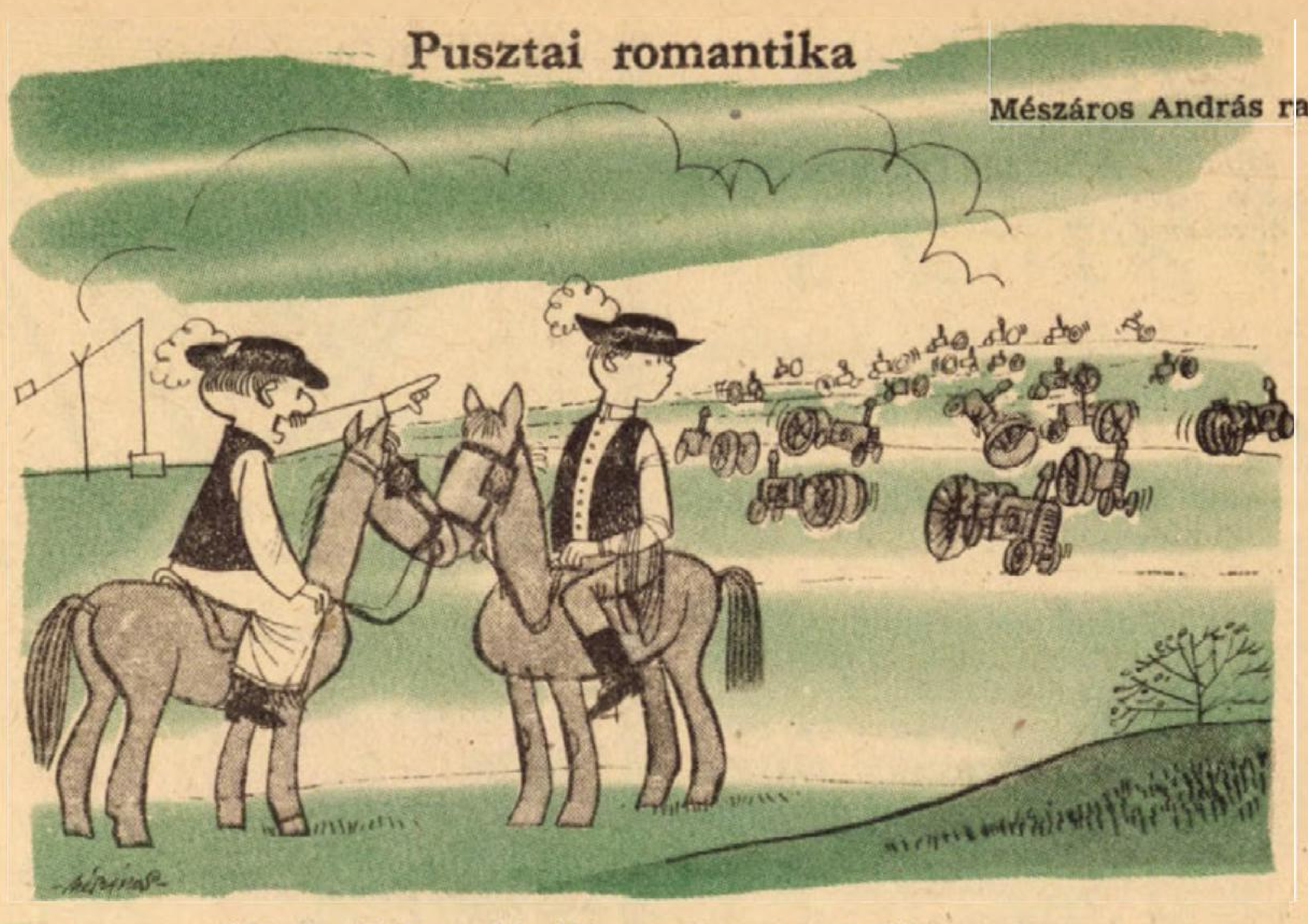

Mészáros András rajza

– Hé, Jani! Az a kis Zetor már megint elbitangolt...

Figyelmeztető tábla

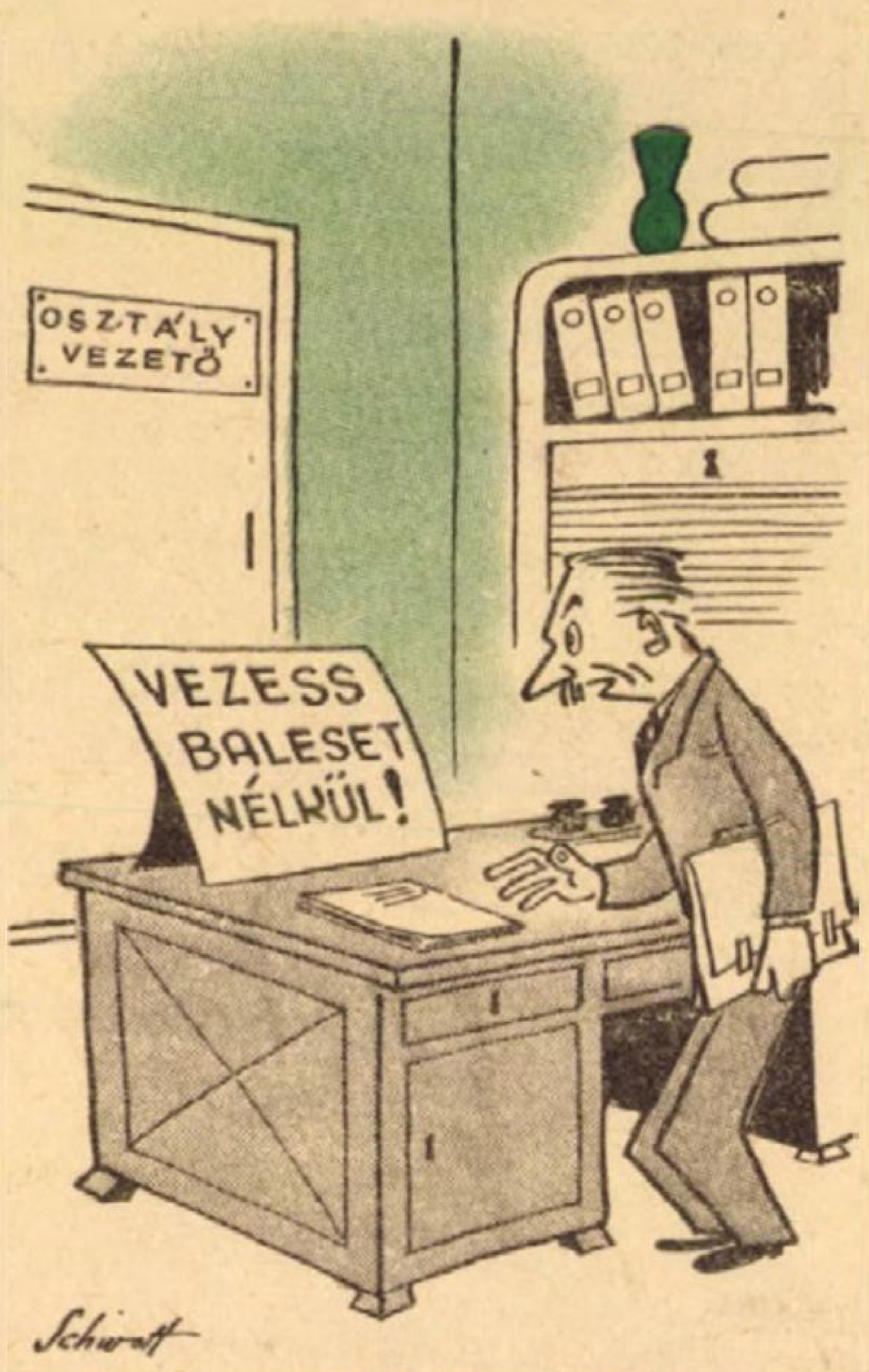

Zenei csendháborítás

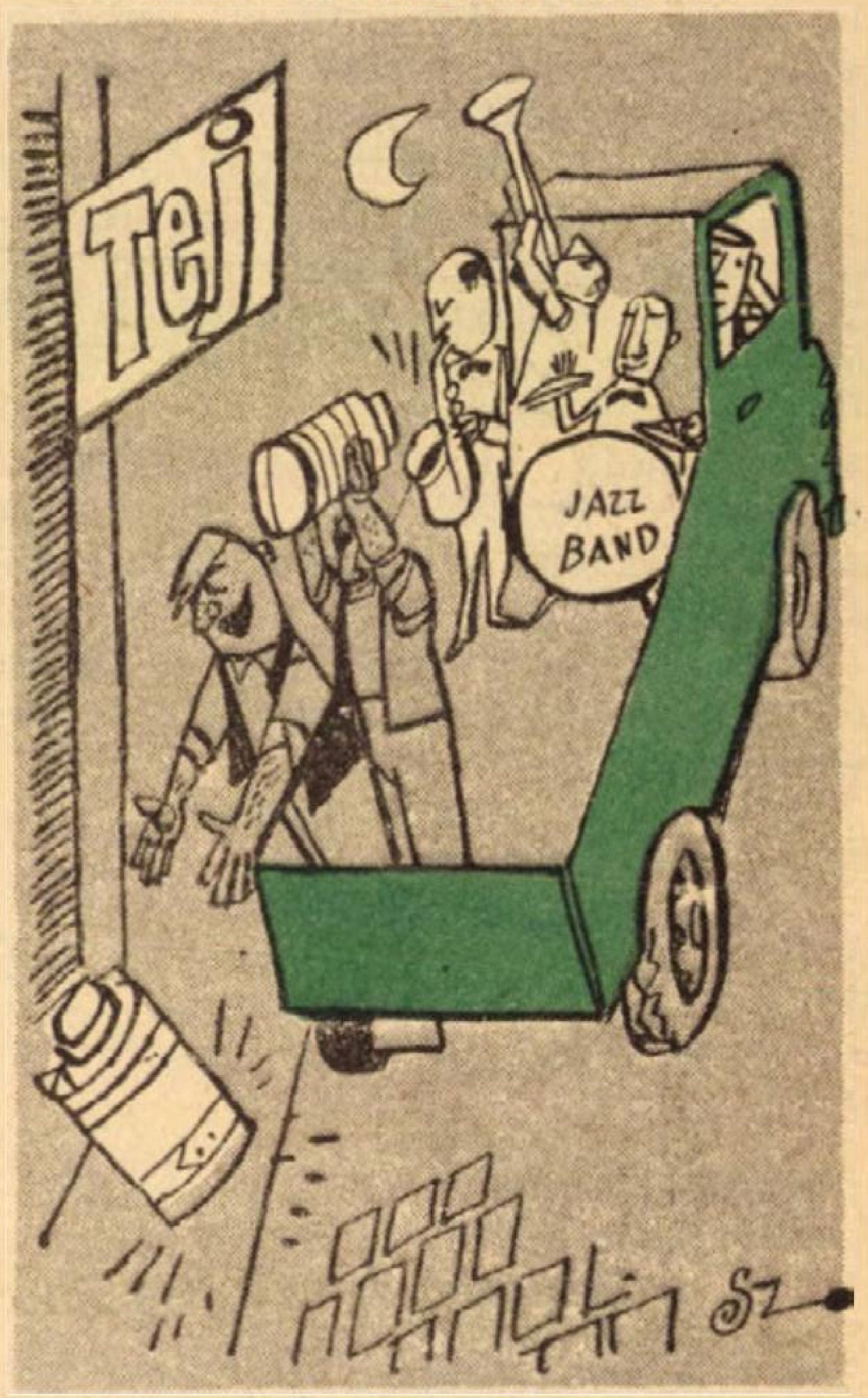

– Így alig lehet hallani, ha lerakjuk a tejeskannákat!

Kritika

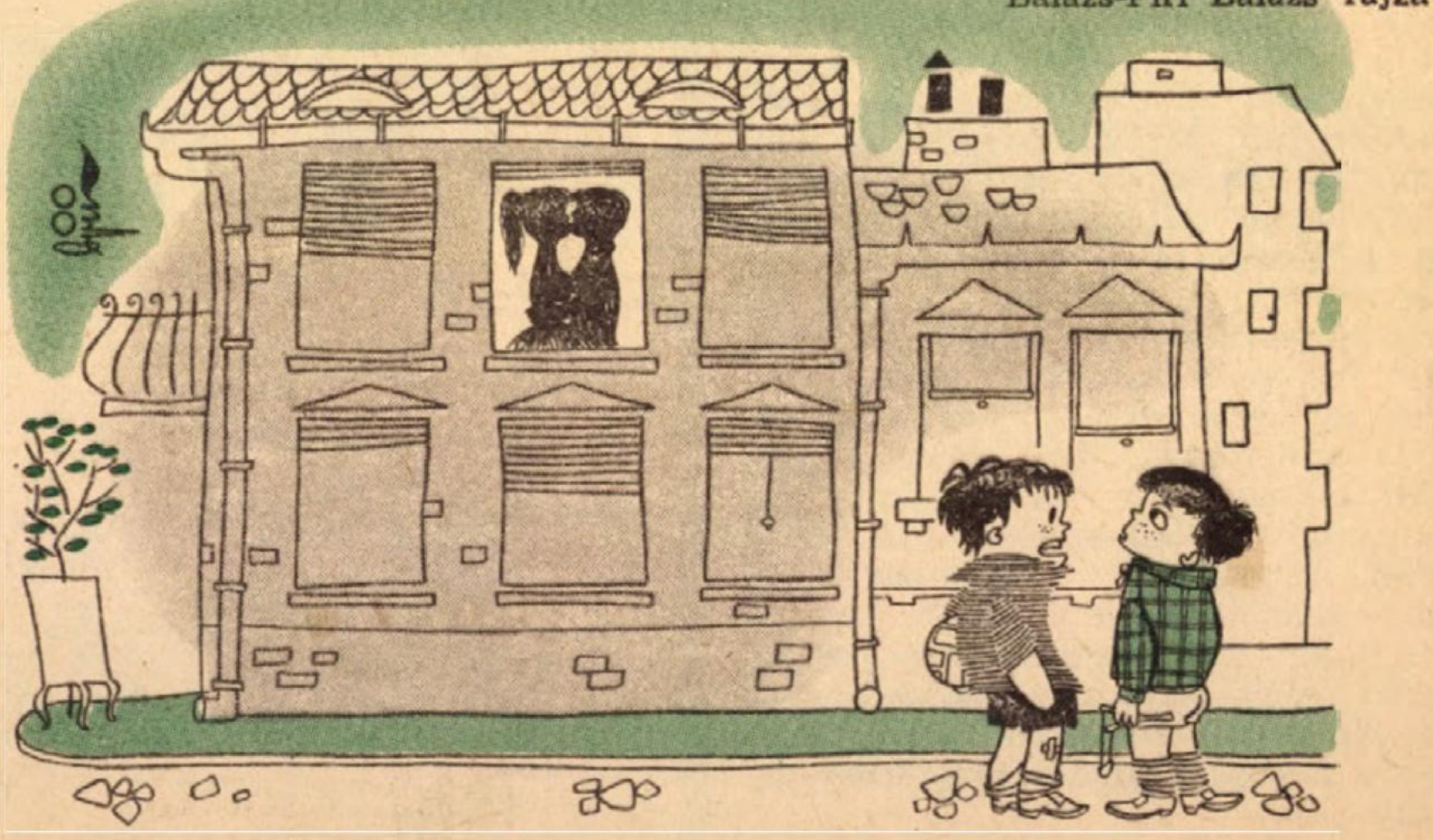

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ilyet már láttam. Szélesvásznon jobb volt...

UCTU . . .

Ez a rejtélyes szó törökül annyit jelent, mint „repülni". És ezért a szóért, valamint az alatta következő rajzokért tiltották be a Cumhürjet című nagy ankarai napilapot. A rajzoló megörökítette a kényurak történetét. Mindenki repült a végén. Li Szin Man (nyugati nevén Szingman Rhee) után egy kis hely üresen maradt a rajzon. És Menderesz török miniszterelnök úgy érezte, hogy ezt a helyet számára tartották fenn . . .

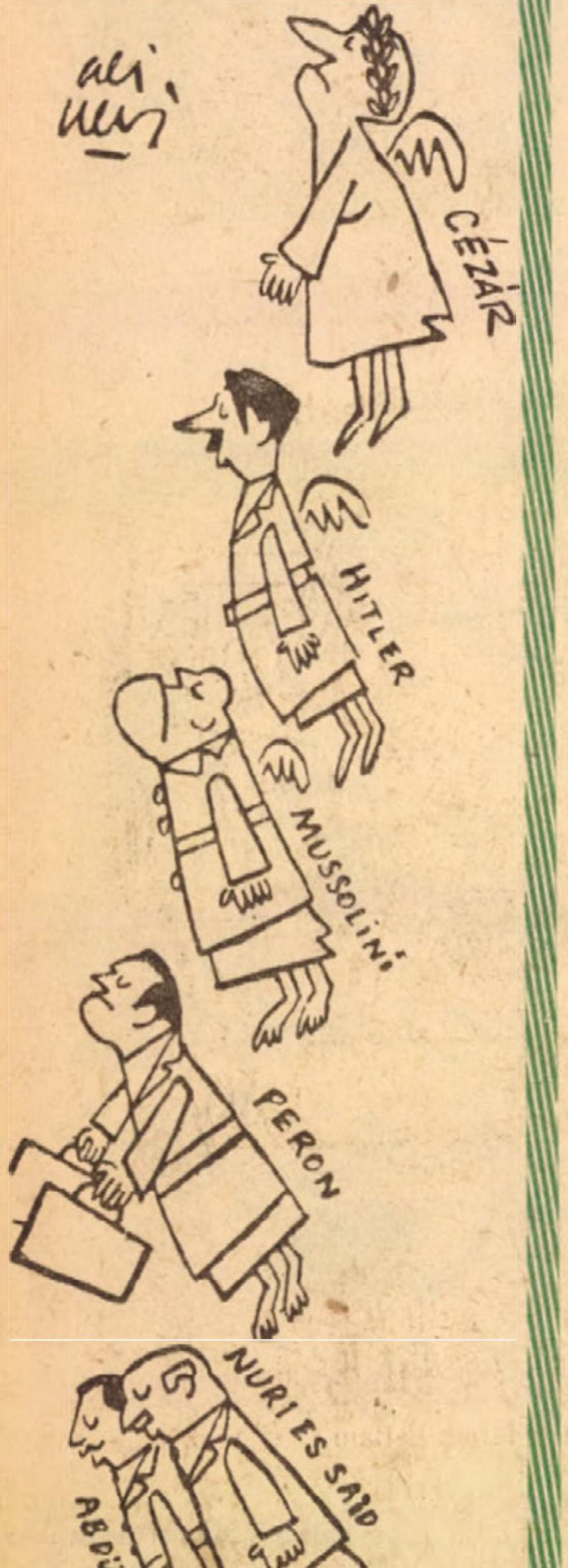

Munkában a méhek

Szegő Gizi rajza

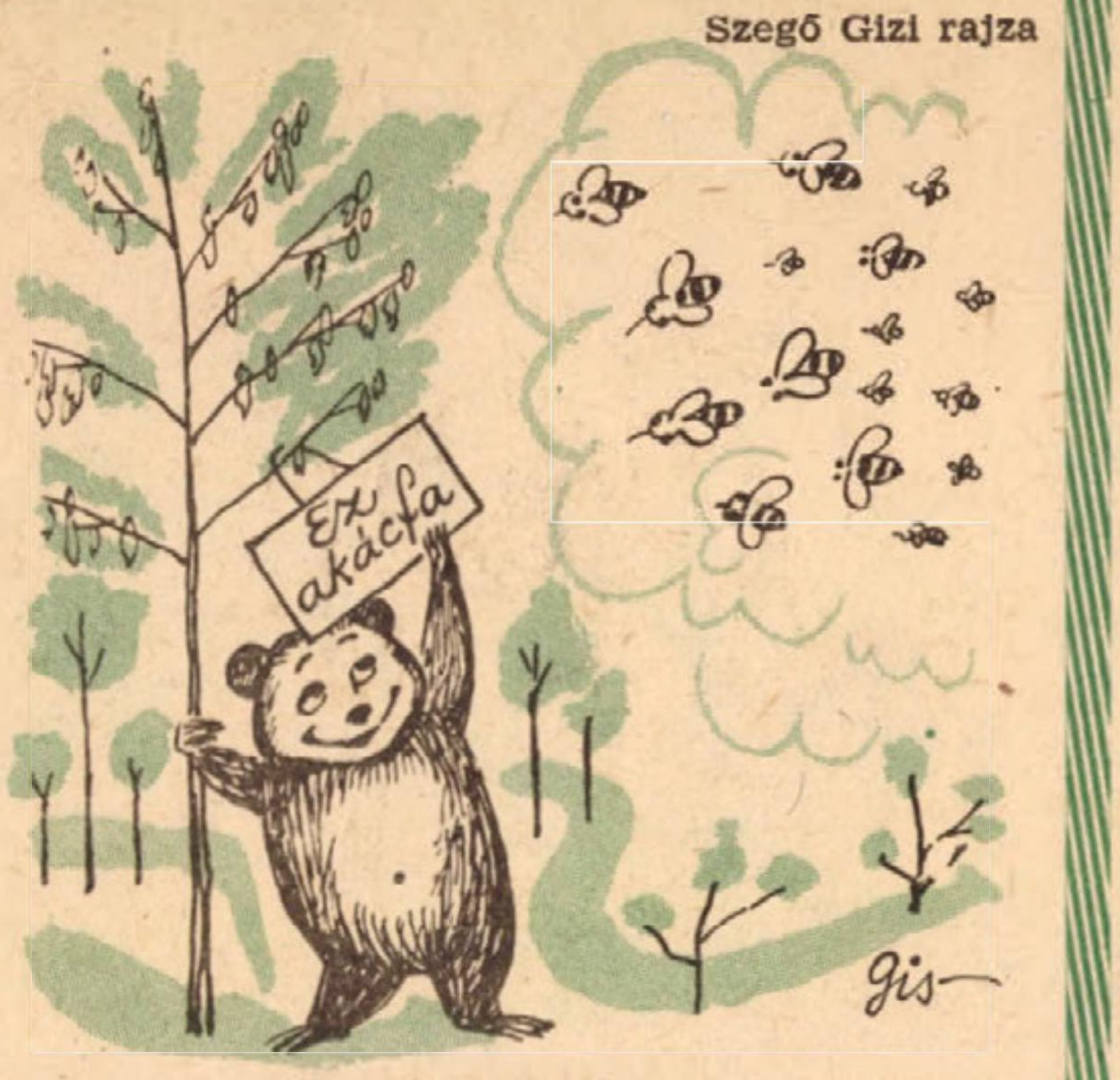

Az érdekelt fél serkentése.

Óvatosság

Schwott Lajos rajza

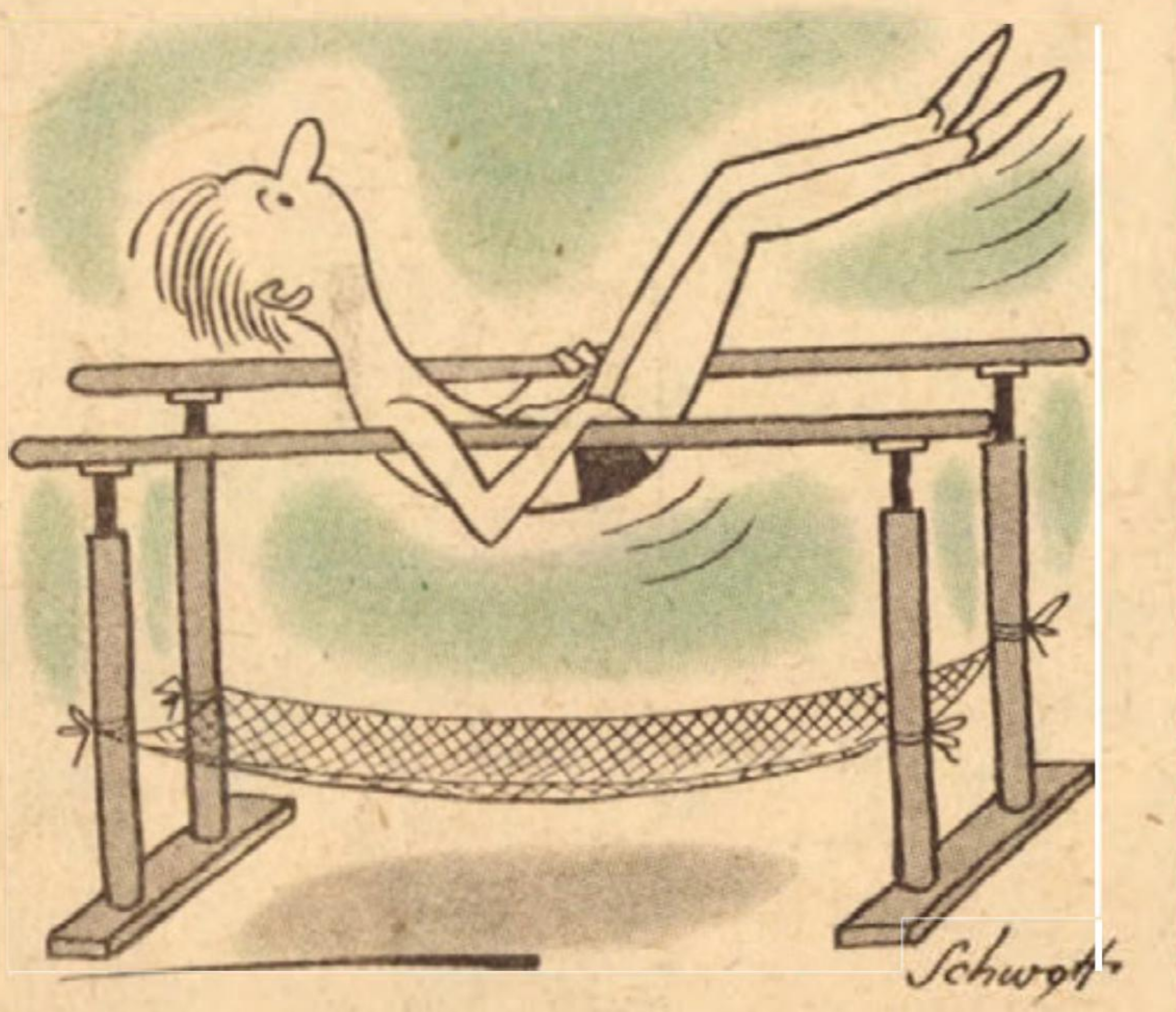

Beszélő orrok

Szűr-Szabó József rajz

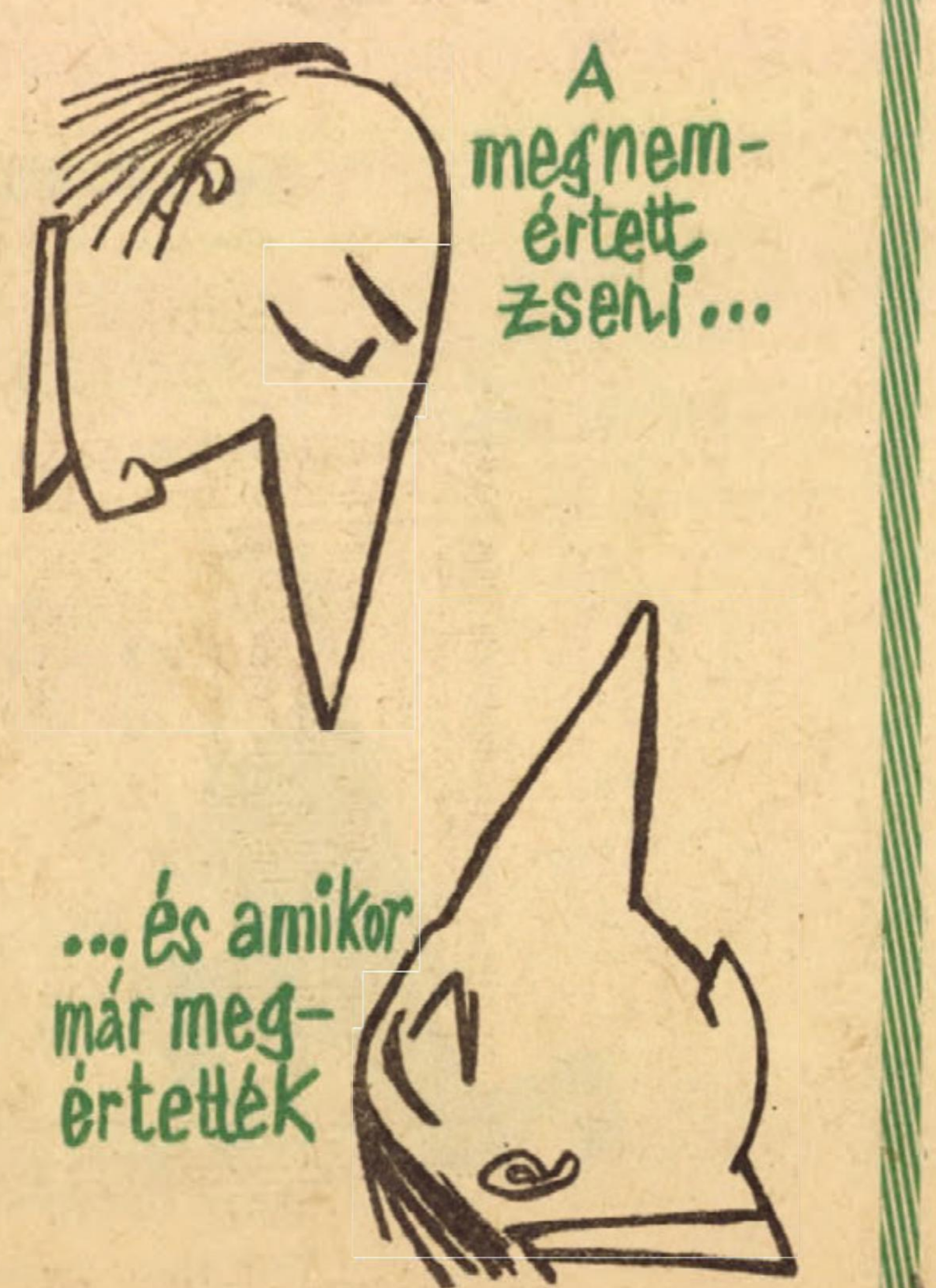

A horgász

Najád Loncinak, a dunai sellőnek szívében vonzalom ébredt a vasárnaponként víz partján horgászó Sörös Jenő iránt. Elhatározta: megismerkedik vele. Egy szép májusi vasárnap reggel, midőn Jenő teljesen elmerülten és ugyanilyen eredménytelenül hajhászta szerencséjét és a halakat a Dunában, Loncika kiemelkedett a hullámokból. Nem messze Jenőtől foglalt helyet a fűben, miután lombokkal gondosan letakarta szép, hosszú pikkelyes halfarkát.

Képzelhetjük a fiatalember meglepetését, midőn felemelte tekintetét és egy csodálatos szépségű, aranyhajú teremtést pillantott meg, aki csillagterítőt horgolt.

A gyönyörűségesen gyönyörű teremtés rámosolygott, majd lesütötte ezüst szempilláit.

– Egy ilyen bájos lányka, csak így, egyedül, vasárnap? – kezdte szellemesen a társalgást Jenő.

– A család lent maradt! – válaszolta Najád Lonci.

– Lent?

– Mármint az izé . . . lent az állomáson.

A csodálatosan csodálatos lány csakhamar eloszlatta a fiatalemberben a bosszúságot, melyet a sikertelen horgászás keltett benne: eddig még egyetlen pontyot sem tudott horgára keríteni és így holnap a hivatalban újra kénytelen lesz eltűrni barátai kárörvendő viccelődését.

A kedvetlenség helyét tetszés foglalta el, melyet csakhamar forró vonzalom váltott fel. Najád Lonci elkérte Jenőtől a horgot és varázsigéket mormolva messzire dobta a habokba. A sellő a Duna-Feneki Halért egyik osztályvezetőjének lánya volt, és így mi sem természetesebb, mint hogy midőn kirántotta a horgot, telis-tele volt hallal. Egymás farkába harapva, csak úgy csüggtek rajta a tízkilós pontyok, és a tizenöt kilós harcsák.

Jenő úgy érezte: megtalálta élete értelmét és boldogságát. Egy lány, aki nemcsak gyönyörű, de boszorkányos ügyességgel horgászik is! Szerelmesen faggatta: mikor és hol láthatja legközelebb.

– Ugyan itt, jövő vasárnap délután. Természetesen a zsákmány most a magáé. És jövő héten legalább ugyanennyit fogok újra magának. Találkozásunkat csupán egy feltételhez kötöm: nem mutathatja senkinek a halakat, és nem is beszélhet róluk.

Jenő könyörgőn pillantott Najád Loncira:

– Hadd említsem meg legalább a kollégáimnak! Hetek óta ugratnak balsikereim miatt.

A sellő megrázta aranyfürtjeit:

– Nem lehet. Ha csak egy szót ejt, soha többé nem lát!

A horgász lelkében néhány pillanatig szörnyű küzdelem dúlt, majd szemében könnyekkel felkiáltott:

– Lehetetlent kíván! Inkább lemondok magáról!

Kertész Magda

Izgalmas MÉRKŐZÉS

Fiatal asszonyka szállt fel az autóbusz végállomásán. Morcosan megállt az ülőkalauznő trónja előtt és szűkszavú nyilatkozatot tett.

– Vonal.

Zordul ismételte a kalauznő:

– Vonal.

Az utasnő benyúlt a táskájába, aránylag rövid ideig kotorászott benne és kihalászott egy pénzdarabot.

– Forint – mondta, nehogy összetévesszék a Napóleon-érmével.

– Forint, – hagyta jóvá az infánsnő és nyúlt az immár viteldíjjá változott öntvény után.

Hogy ezután pontosan mi történt, azt csak az oknyomozó történelem tudná kideríteni. Annyi bizonyos, az egyik nő nyújtotta a pénzt, a másik a jegyet, a kezük összeért és az alamuszi forintos a hoci-nesze közben legurult a földre. Ment, mendegélt, egyenesen a trónszék alá. Két szempár kísérte kaján útját.

– Itt a jegy, adjon egy forintot – szólt a kalauznő.

– Egyszer már odaadtam. Vegye fel, ha ledobta.

– Maga dobta le, maga vegye fel!

A keresztülésből két jókedvű fiatalember élvezte a mérkőzést. Gyorsan totózni kezdtek.

– A kalauznő az egyes, az utas a kettes. Kire fogadsz?

– Kettes – mondta a másik. – Az utas fogja felvenni!

Nagyszerűen szórakoztak, vidám közbeszólásokkal tarkították a mérkőzést... Eszükbe sem jutott, hogy lovagiasan le is lehetne hajolni a pénzdarabért.

Az ellenfelek között egyre hevesebb lett a küzdelem.

Az utas nyúlt a jegyért, a kalauznő rátette a kezét.

– Előbb adja ide a viteldíjat!

– Egyszer már odaadtam. Hajoljon le érte. Nem esik le az aranygyűrű a festettkörmű ujjáról.

A kalauznő ápolt kezén valóban pipacsszínű körmök piroslottak, ezt el is ismerte anélkül, hogy önkritikát gyakorolt volna:

– Jogom van festeni a körmömet – szólt hűvösen és átszállót adott egy öreg néninek.

Az új utas kíváncsian érdeklődött a vita iránt és nagyon sajnálta, hogy elszalasztotta az elejét. A két nő gondoskodott újabb izgalmakról.

– Ha nem adja ide a jegyet, feljelentem, – fenyegetőzött az utasnő.

– Tanúk vannak, hogy maga az ülés alá dobta a pénzt – vágott vissza a kalauznő, és gyöngéden nézett a két fiatal emberre.

Ekkor váratlan fordulat történt. Az öregasszony nagy szuszogással lekuporodott és kihorgászta az elkódorgott forintost.

– Jaj lelkeim, nem röstellnek ezen civakodni! – szólt kedves korholással.

A kalauznő átvette a pénzt és dünnyögve átnyújtotta a jegyet. Az utasnő dünnyögve elfogadta. A fiatalemberek összevihogtak és az egyik kihirdette az eredményt:

– Nem kettes, nem egyes, – iksz.

S.A.

Terepverseny

Pusztai Pál rajza

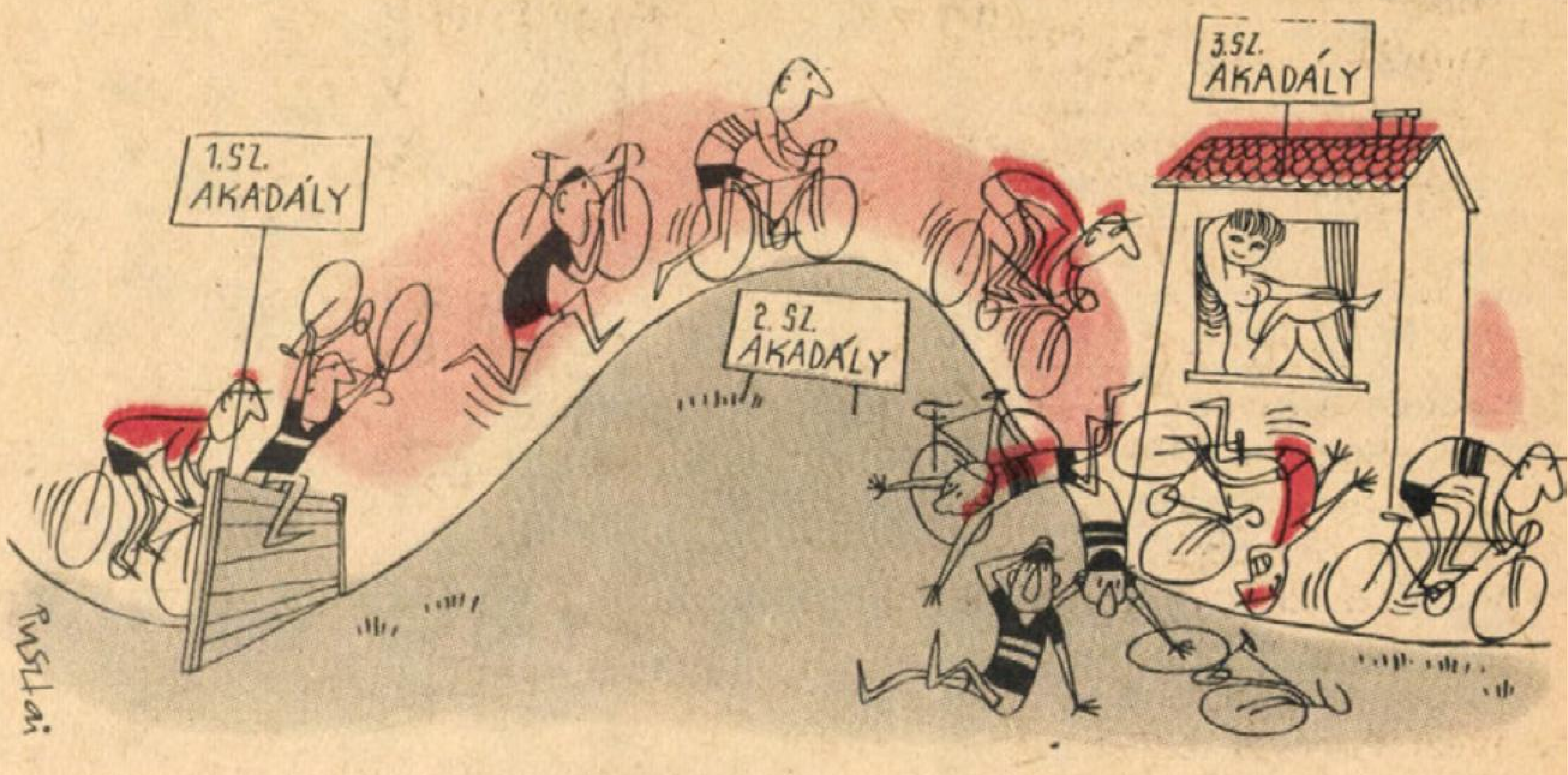

Egy érettségi előtti hajnalon

Toncz Tibor rajza

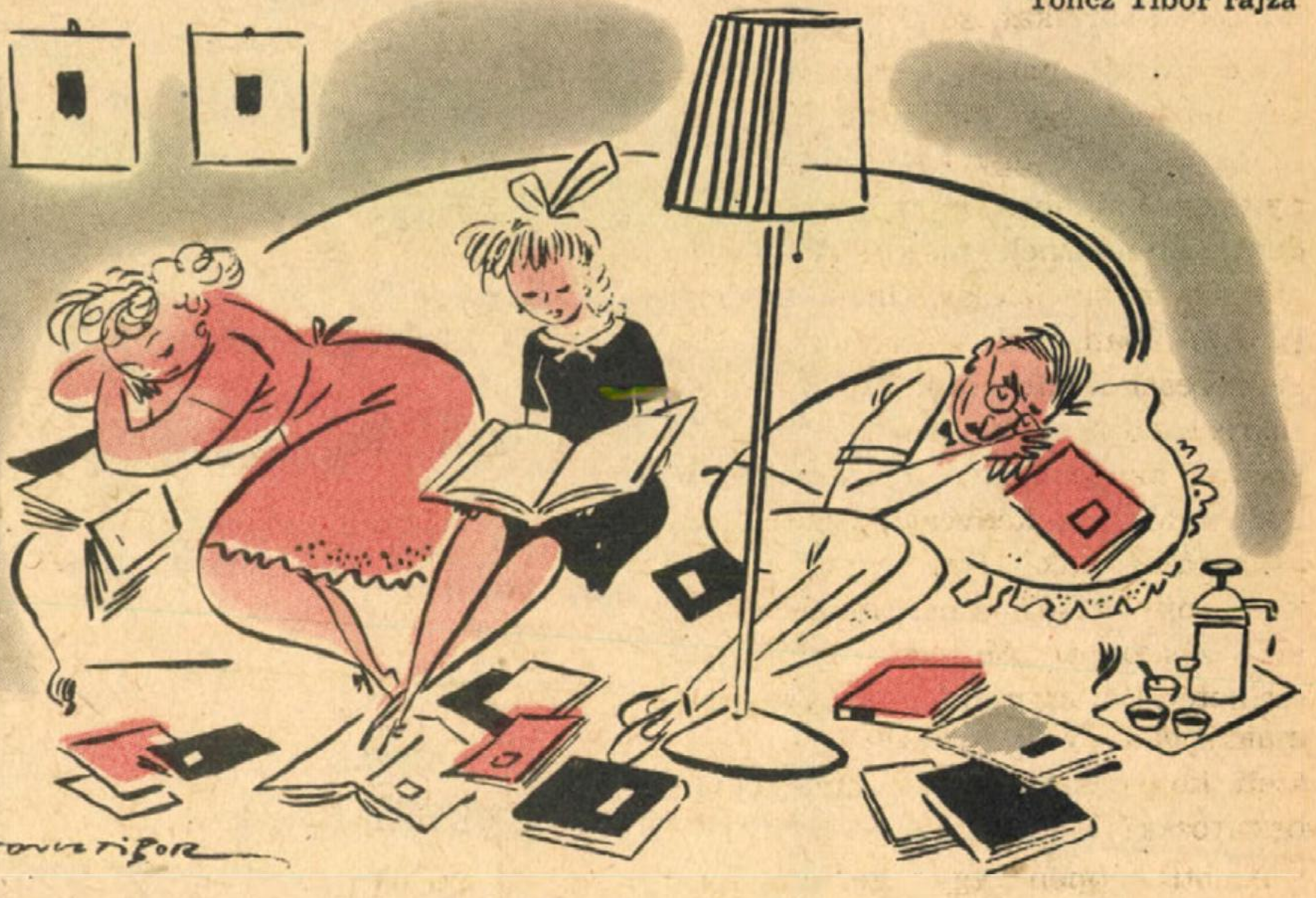

Leánykérés

Vasvári Anna rajza

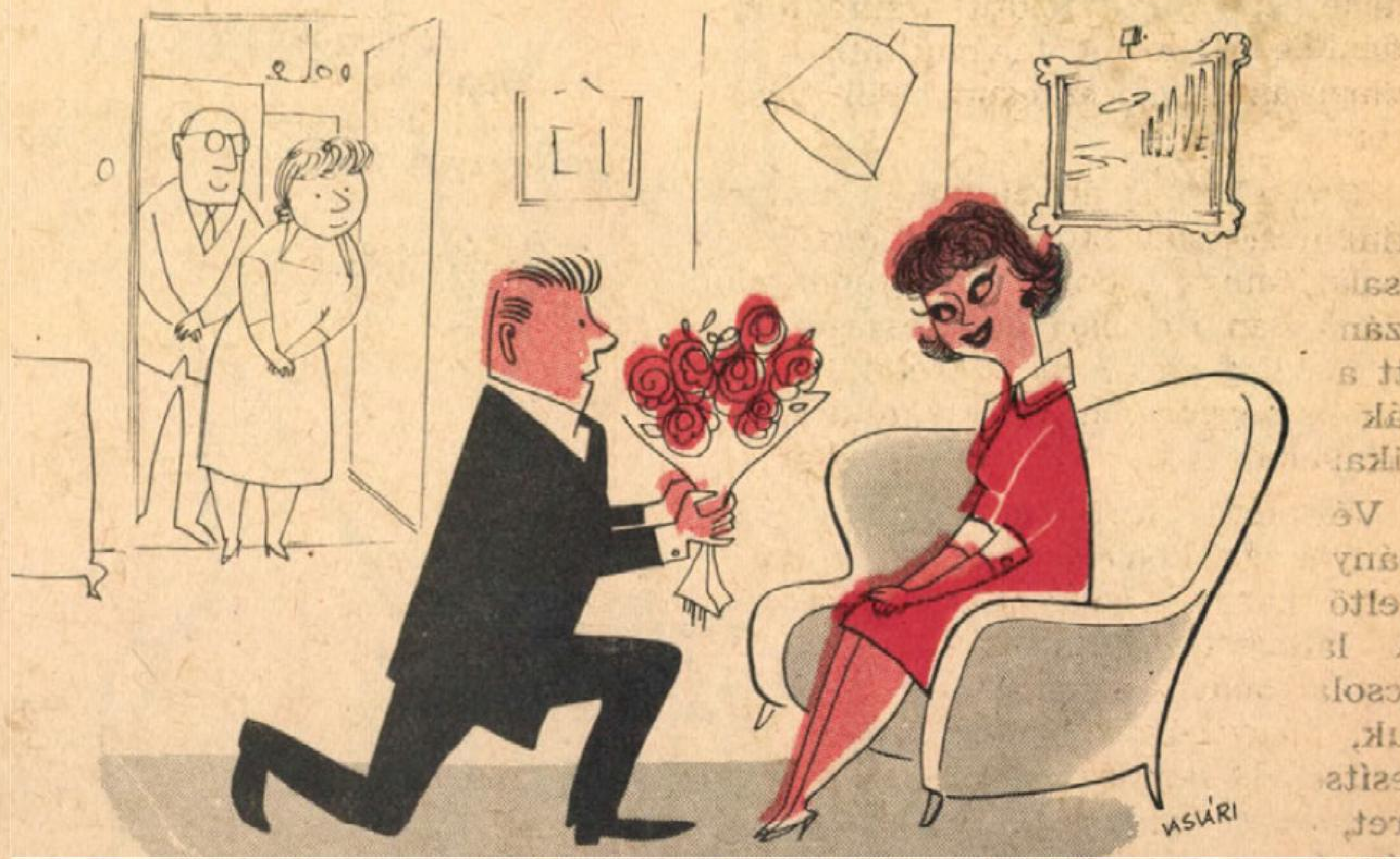

– Tud főzni, Zsuzsika?
= Csak feketét : : :

Dunai
Gerő
Pusztai:

Itt vagyunk a Vásáron,

néhány órával a megnyitás előtt; így abban a kivételes helyzetben vagyunk, hogy a külön e célra magunkkal hozott gombostűt még le lehet ejteni. Ismerve a Budapesti Ipari Vásárok eddigi sikereit, ez a megnyitás után már aligha történhetne meg. A MÁV 50 százalékos utazási kedvezményével bizonyára rengeteg vidéki fog élni — de a budapestieket sem törte le a Fővárosi Villamosvasút kőszívűsége: az átszállójegy változatlanul 70 filléres ára sem tizedeli majd meg a BIV-re villamosozó soraikat, sőt fürtjeiket.

No de mi máris meghívjuk a kedves olvasót egy kis vásárkóstolóra — persze csak úgy kutyafuttában, a nyitásig különben is még sok mindent átrendeznek majd. Az Autóalkatrészgyár ízléses, igen modern pavilonjában, ahol gépkocsi*ápoló* berendezéseket állítottak ki, nagyjából máris rend van. Az „Auras kettősműködésű magasnyomású zsírzókészülék” valóságos kedvesnővérkéje lesz a garázsoknak. De mi az hogy kettősműködésű? Most nincs időnk kérdezősködni. Második működési területén talán majd a sokgyerekes mamáknak nyújt segítséget — a leszelt kenyérkaréjokat villámgyorsan bezsírozza?

Amott éppen egy hernyótalpas vontatót állítanak végleges helyére. 100 lóerős, tehát — szakemberek becslése szerint — mintegy 13 millió hernyóerős...

Máris megállapíthatjuk, hogy a nehézgépektől a tokaji aszúig mindenféle terméket felvonultatnak az alaposan kiterjeszkedett idei vásáron.

Ismételten át-átmentünk a szovjet kiállítási csarnokon. Most erről is csak annyit, hogy a Szovjetunió számtalan új ipari érdekességet tár itt a világ elé. S ide szeretettel várják a nagyon-nagyon kíváncsi amerikaiakat is...

Végezetül hírt adunk a magyar bányászok kedveskedéséről: illúziókeltő bánya-folyosót állítottak össze. A látogatók néhány méter valódi ácsolat alatt mehetnek át. Javasoljuk, hogy jövőre tökéletesítsék. Létesítsenek hozzá egy kis mesterséges eret, hogy akinek kedve szottyan, bányászhasson ki magának egy kübli szenet.

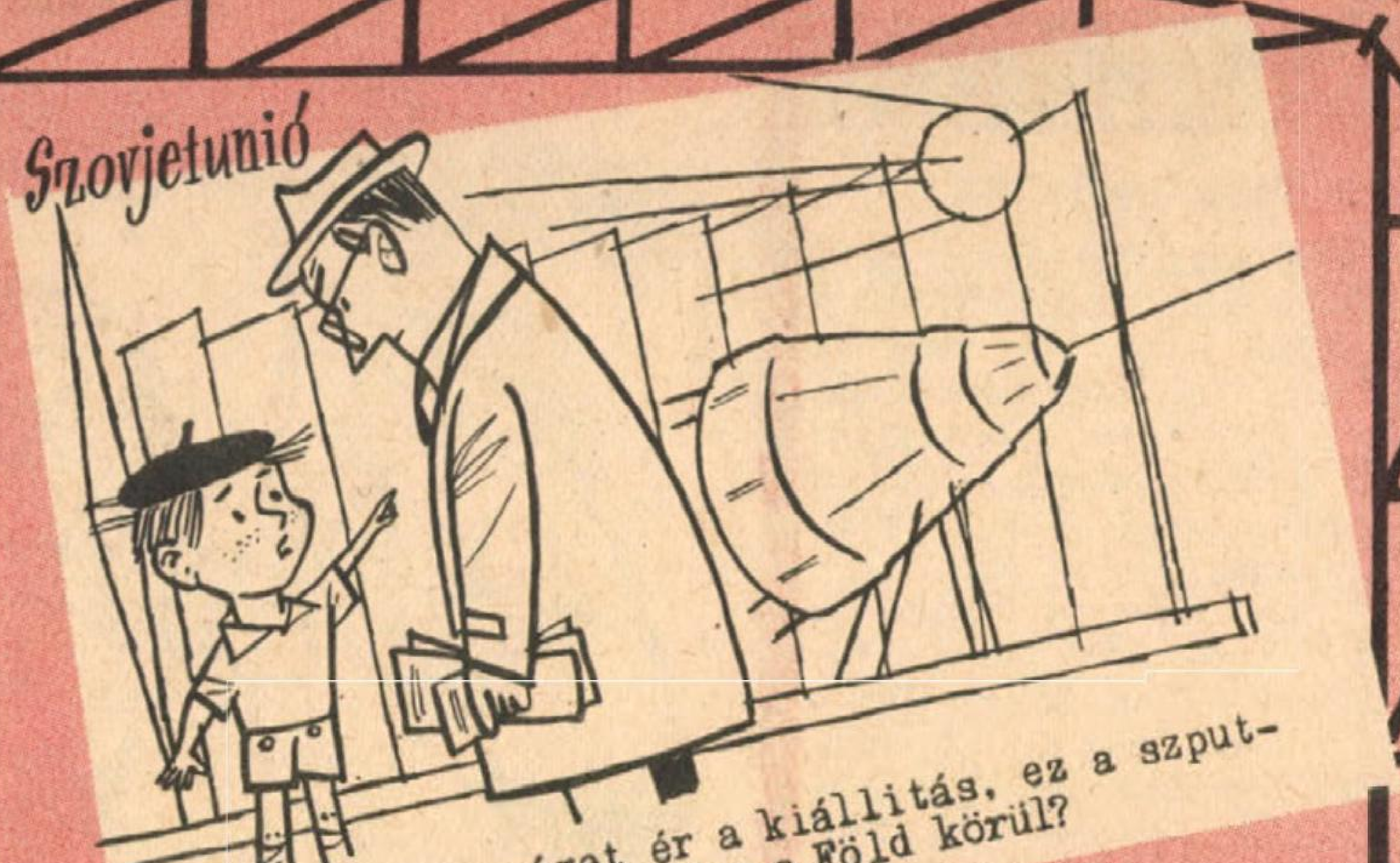

- Apu, ha véget ér a kiállitás, ez a szputnyik ismét repülni fog a Föld körül?

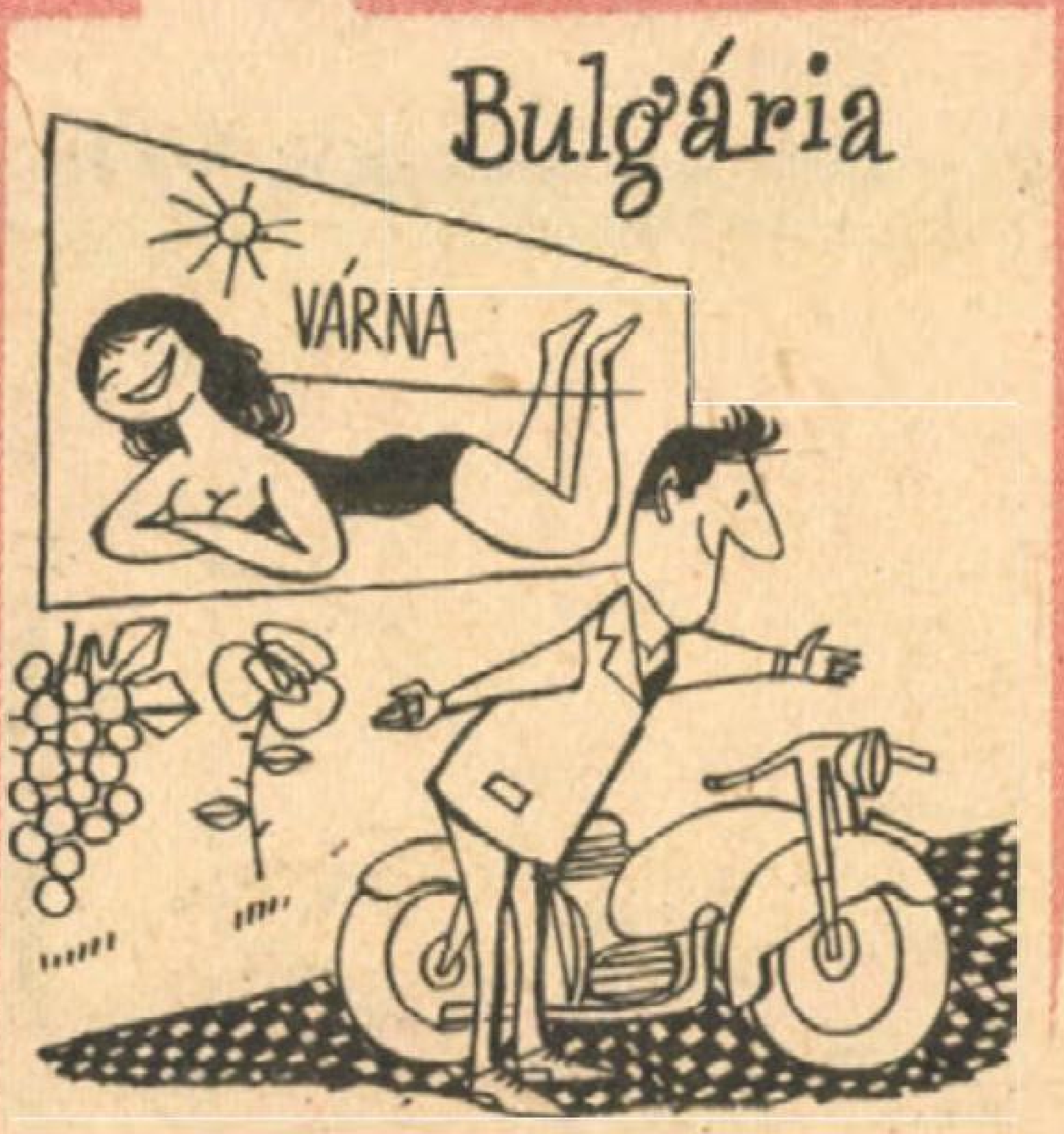

- Nicsak, még egy bolgár csemege! Már remek motorkerékpárjuk is van!

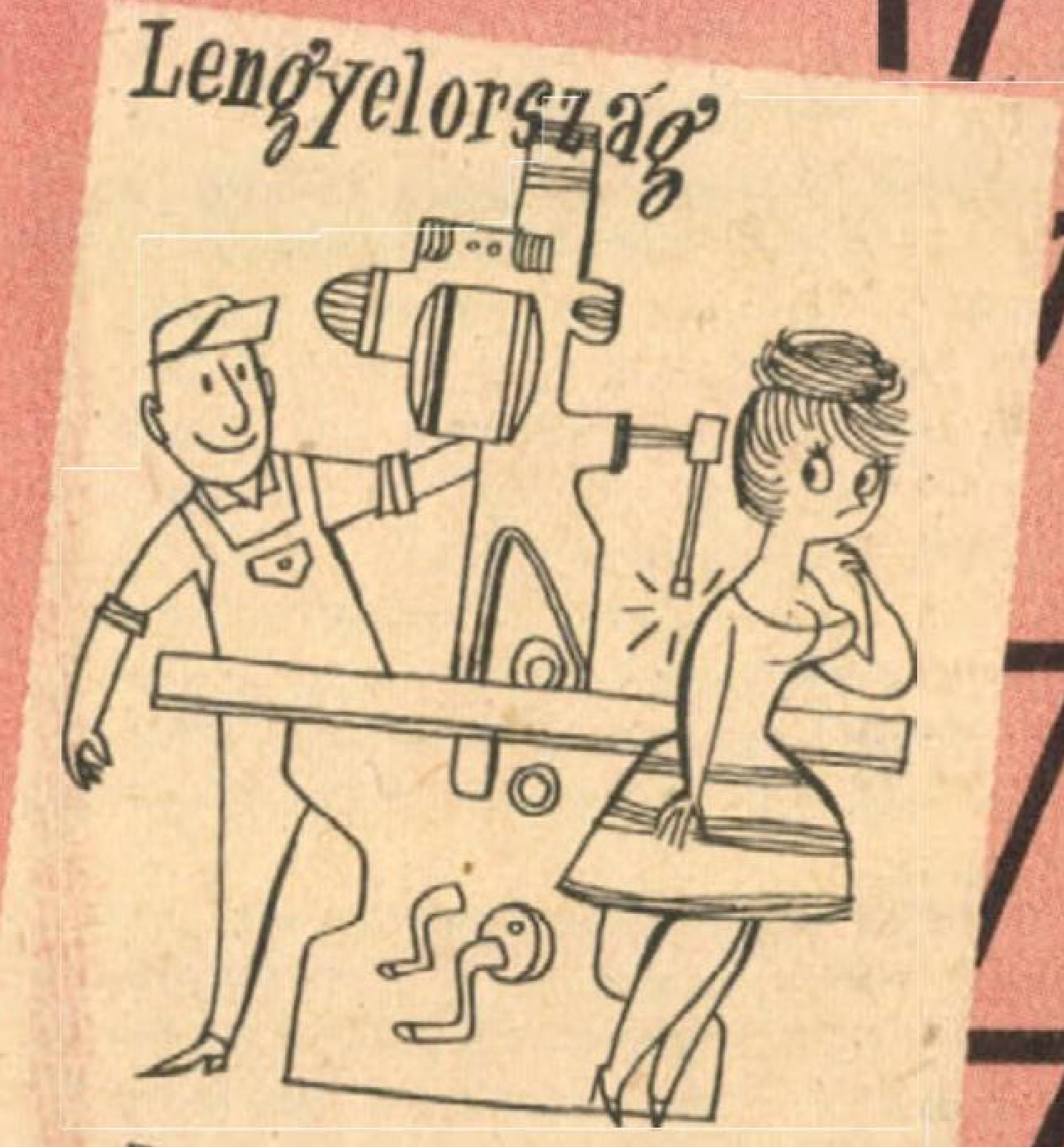

- Ez a gép ugy tapogatja végig a modellt, hogy közben nem ér hozzá...

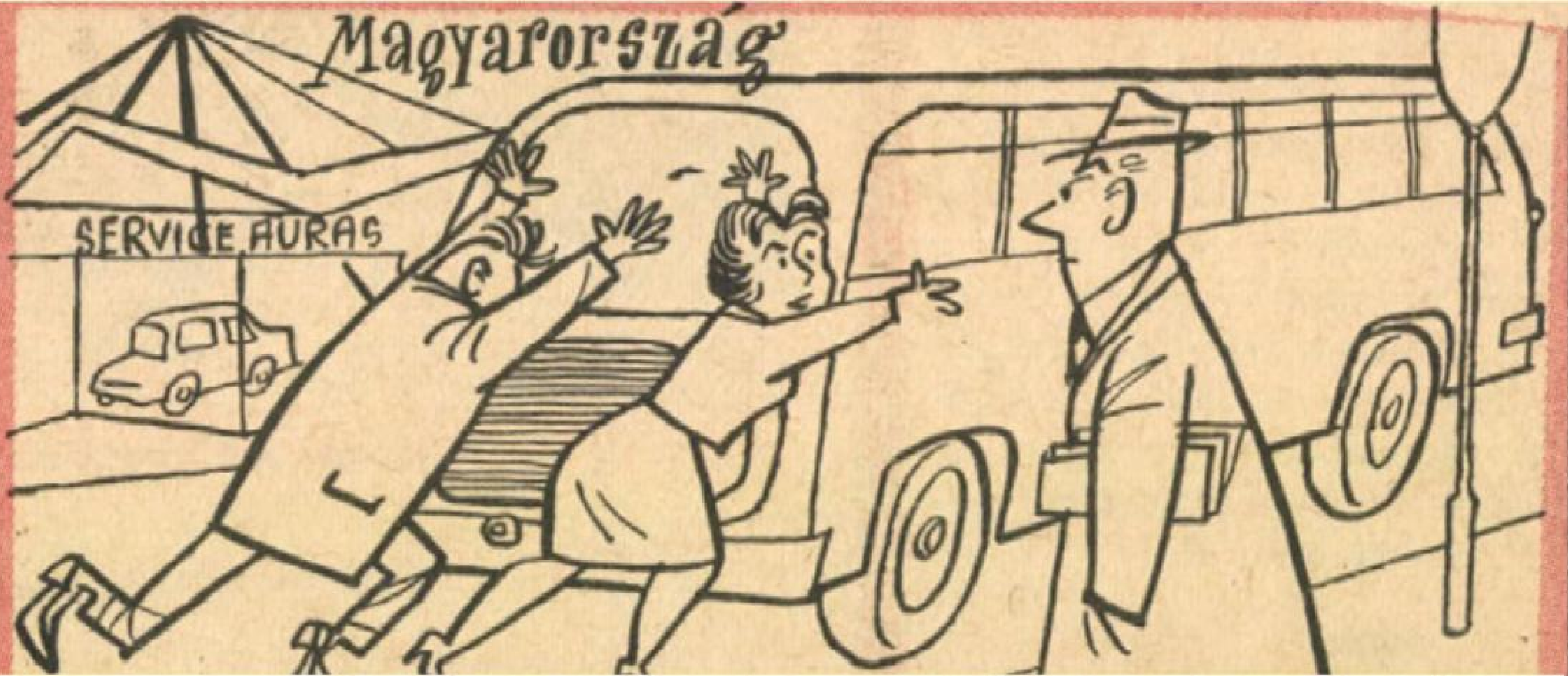

- Öröklakás helyett összkomfortos Ikarusz autóbuszt vettünk. Van ebben televizió, rádió, magnetofon, hütőszekrény, ruhásszekrény, mosdó... A fekvőhelyet majdcsak megoldjuk valahogy...

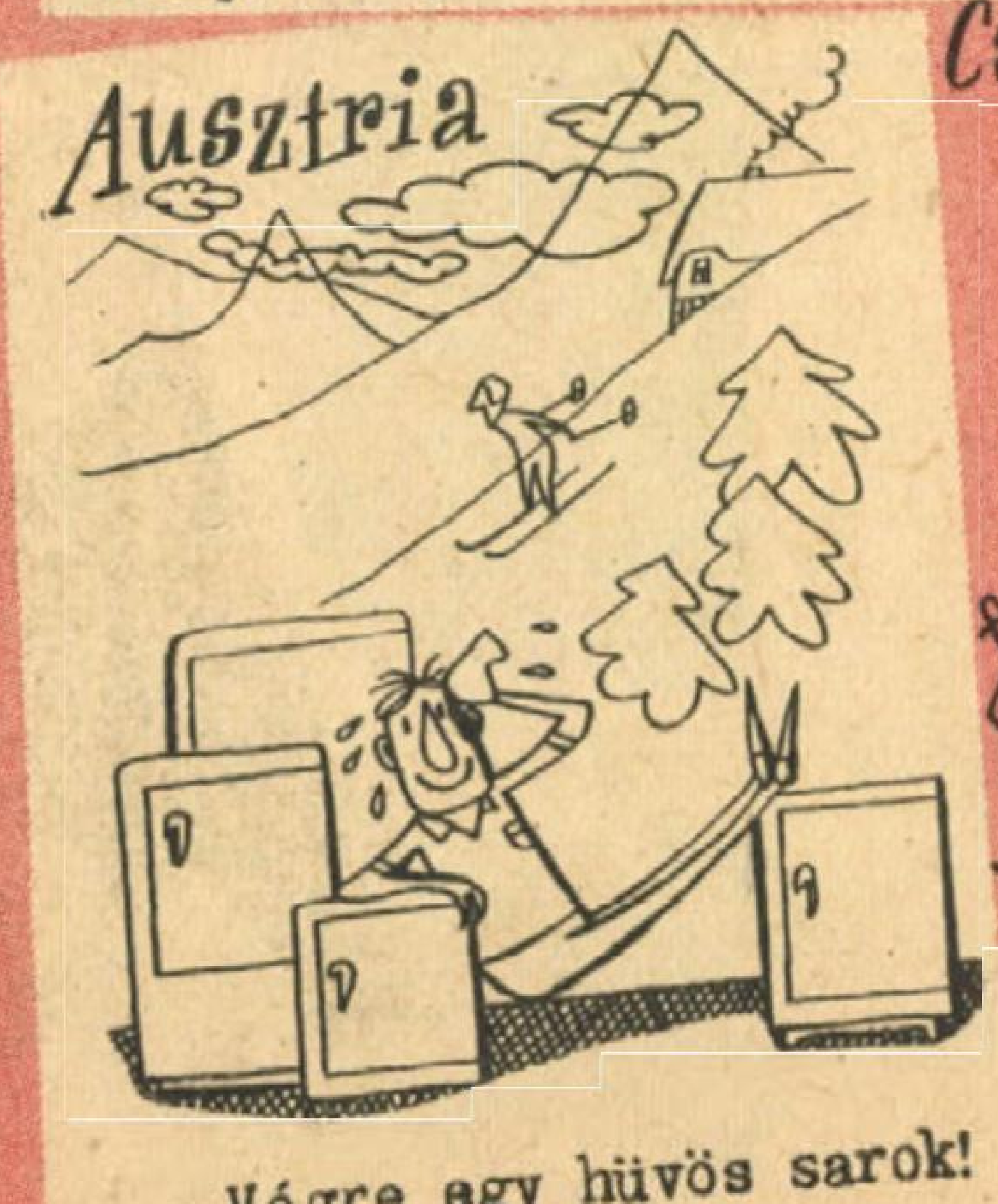

- Végre egy hüvös sarok!

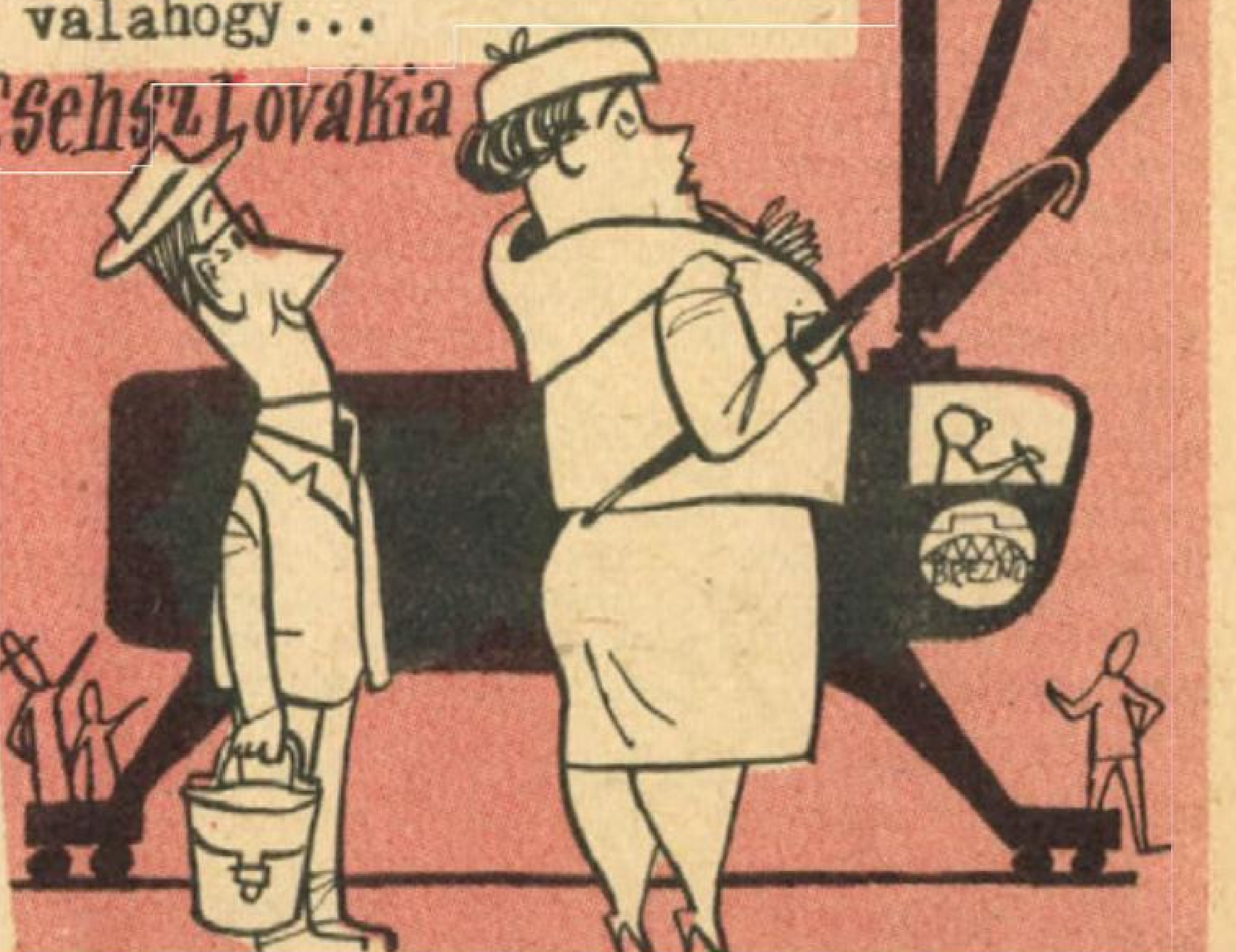

- Látod, anyukám, ilyen toronydaru kéne nekem! Ezzel hamar felhoznám a tüzelőt a pincéből!

Le a bürokráciával

Út a Népstadionba

A Népstadion egyik főbejárata elé a Kerepesi út felől lehet bejutni. Itt van a stadionba érkező autók egy részének parkírozóhelye is. Az autók hepe-hupás, gödrös, kátyus úton érnek a bejárathoz. Olyan itt az autózás, mintha a Vidám Parkban a hullámvasúton ülne az utas. Miért nem csinálják meg az utat?

És miért van zárva a Népstadion szoborcsoportja között levő tucatnyi bejárati ajtó? Miért kell az ide érkezőknek nagy kerülőt tenniök, hogy a jobb-, vagy baloldali ajtón bemehessenek? Nyissák ki legalább az egyik középső ajtót, még akkor is, ha nem várható, hogy tele legyen a Népstadion lelátója.

Rágóragacs

Az élet útjai kiszámíthatóak. Addig írtunk a külföldről behozott rágógumi ellen, amíg a rágógumizás országos méretű mozgalommá szélesedett, s végül a magyar élelmiszeripar is felvette azt gyártmányai közé. Megjelent a magyar mentholízű rágógumi a piacon, a Győri Keksz- és Ostyagyár kivitelezésében, melyről nacionalizmus nélkül megállapíthatjuk, hogy minden tekintetben felülmúlja a külföldi rágógumi undorító tulajdonságait.

A magyar rágógumi úgynevezett íze perceken belül elhal, s a megmaradt massza a szájban gitt-szerű oszlásnak indul, miközben óriási tapadóerő szabadul fel benne, s a félelmetes ragacs többé nem lesz eltávolítható szabadkézzel a fogakról, sem más olyan felületről (köröm, bőr, szájpadlás stb.), mellyel véletlenül érintkezésbe került. A magyar rágógumi leginkább a leukoplast néven ismert, orvosi kötöző-segédeszköz belső felületére emlékeztet, melynek eltávolítása általában benzines vatta alkalmazásával történik. Javasoljuk ezért, hogy a dohányboltokban árusított magyar rágógumi mellé a fogyasztó mindjárt kérjen egy műanyag-tasakban kapható benzincsomagot is, a rágóragacs árusítását pedig az élelmiszer- és cukorkaboltok helyett vegyék át a benzinkutak.

S. P.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Balatonfüredi napló” című bírálatukkal kapcsolatban közöljük, hogy a Kisfaludy Filmszínház építkezése előreláthatóan május 15-ére befejeződik.

A vízbekapcsolás munkálatainak menetét a vízvezeték különleges csőrendszere, a tároló kiépítése, tisztító- és szűrőberendezés létesítése késleltette. Megfelelő gépesítéssel a munkálatok meggyorsultak és befejezése június első napjaira várható.

Az útátépítési munkára a Ludas Matyiban megjelent cikk nyomán a Székesfehérvári Útügyi Igazgatóság megkötötte a szerződést, amely szerint az útburkolást és a kifogásolt utak portalanítását még a főidény megkezdése előtt elvégzik. Köszönjük a Ludas Matyi segítségét.

Veszprémi Jár. Tan. VB.
Takács Béla elnök.-h.

„Ez aztán bélyegző!” című bírálatukkal egyetértünk. Az elkövetett hibát végtelenül sajnáljuk. Intézkedtünk az új bélyegző elkészítéséről és annak azonnal megküldéséről. A szedő- és korrektordolgozókkal a cikket megtárgyaltuk és felhívtuk a figyelmüket gondosabb munkára.

Pavlik Róbert
főmérnök, Főv. Nyomdaip. V.

Példázat a maradiságról

Mészáros András rajza

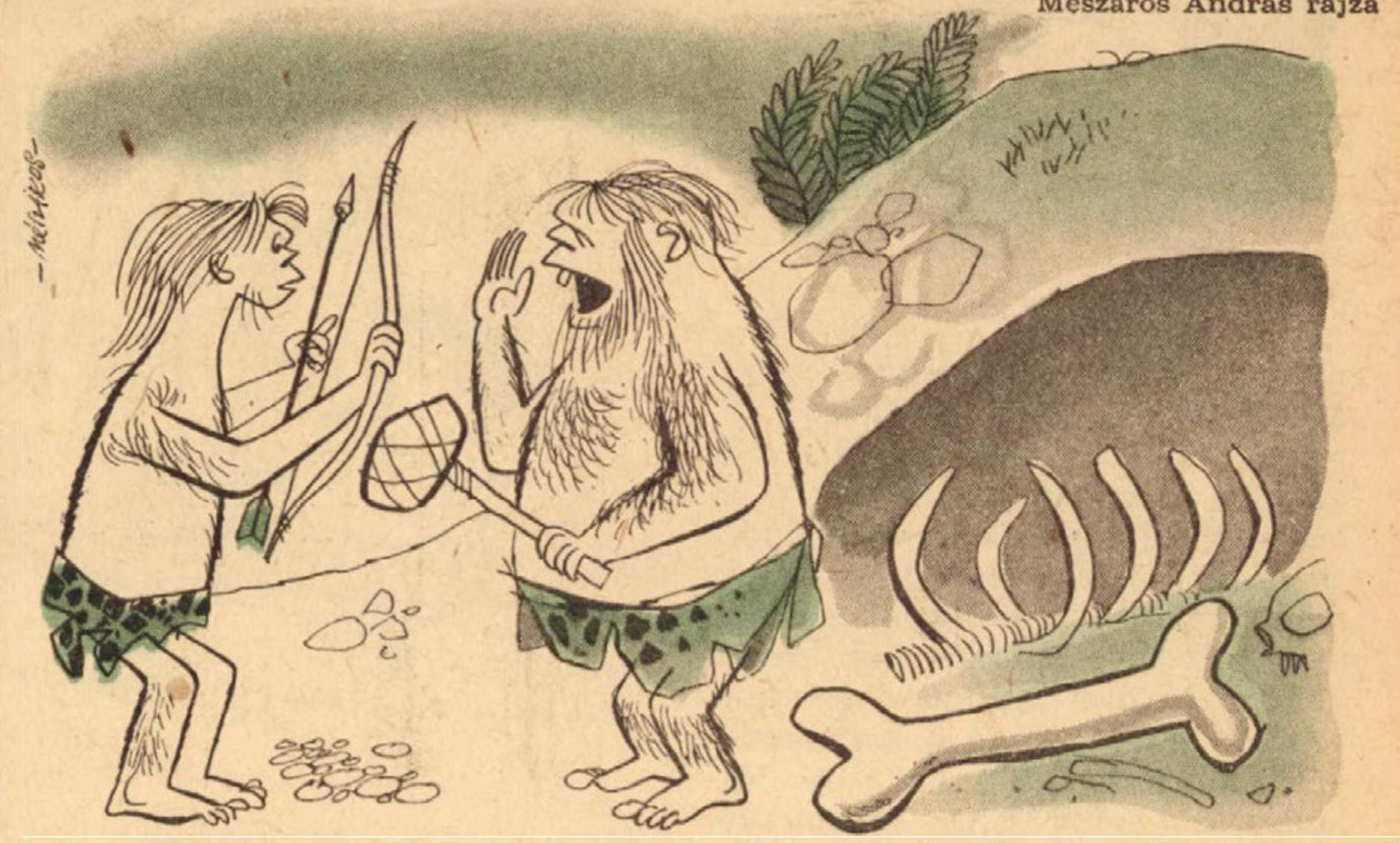

– Nem kell nekem a nyíl, öcsém, harminc év óta ezzel a bunkóval csinálom, mégis jó szakember vagyok . . .

Anyagigénylés

Szür-Szabó József rajza

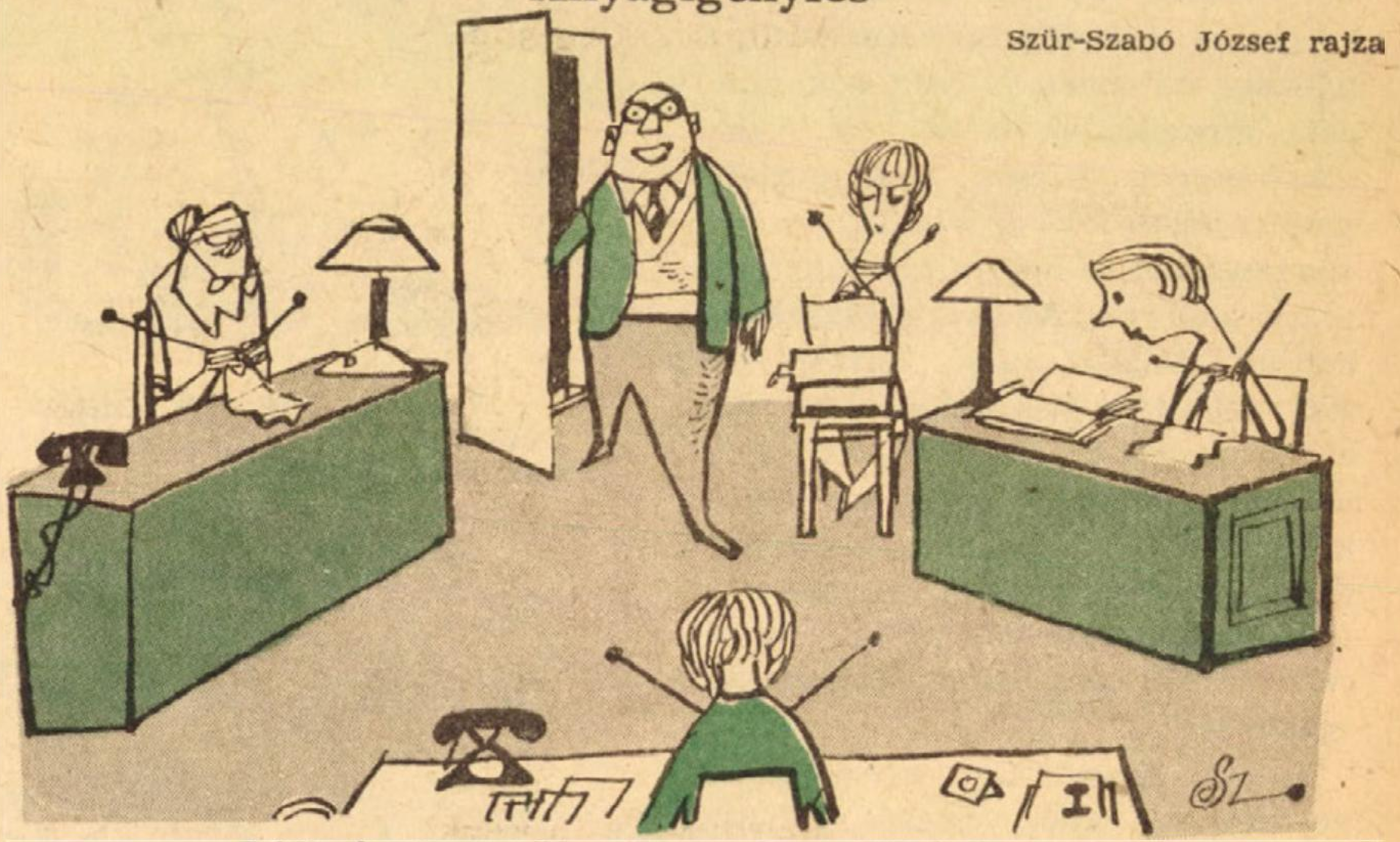

– A következő negyedévre mennyi horgolópamutot igényeljek?

Üdülés előtt

Kasso rajza

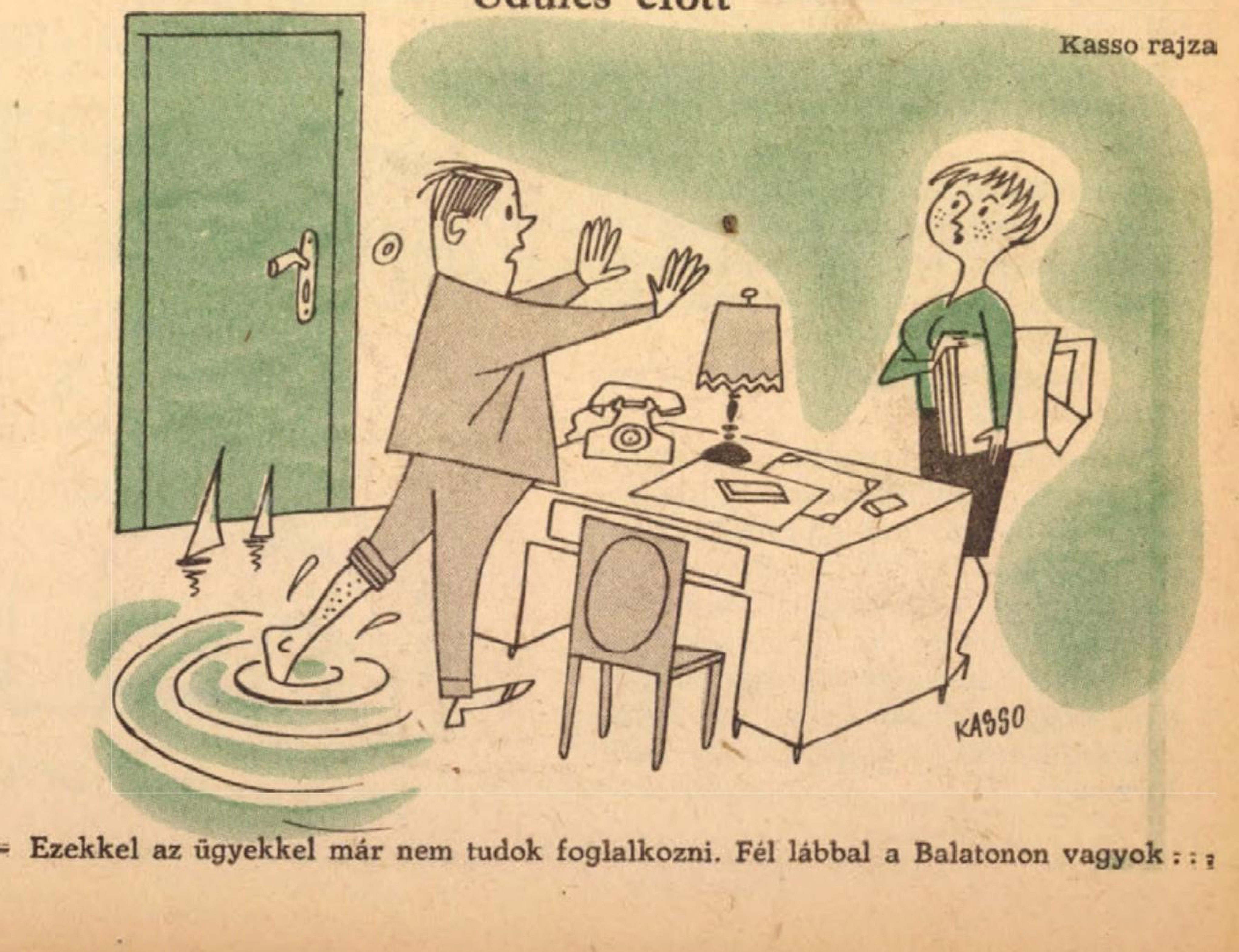

– Ezekkel az ügyekkel már nem tudok foglalkozni. Fél lábbal a Balatonon vagyok . . .

Pesti történet

Schwott Lajos rajza

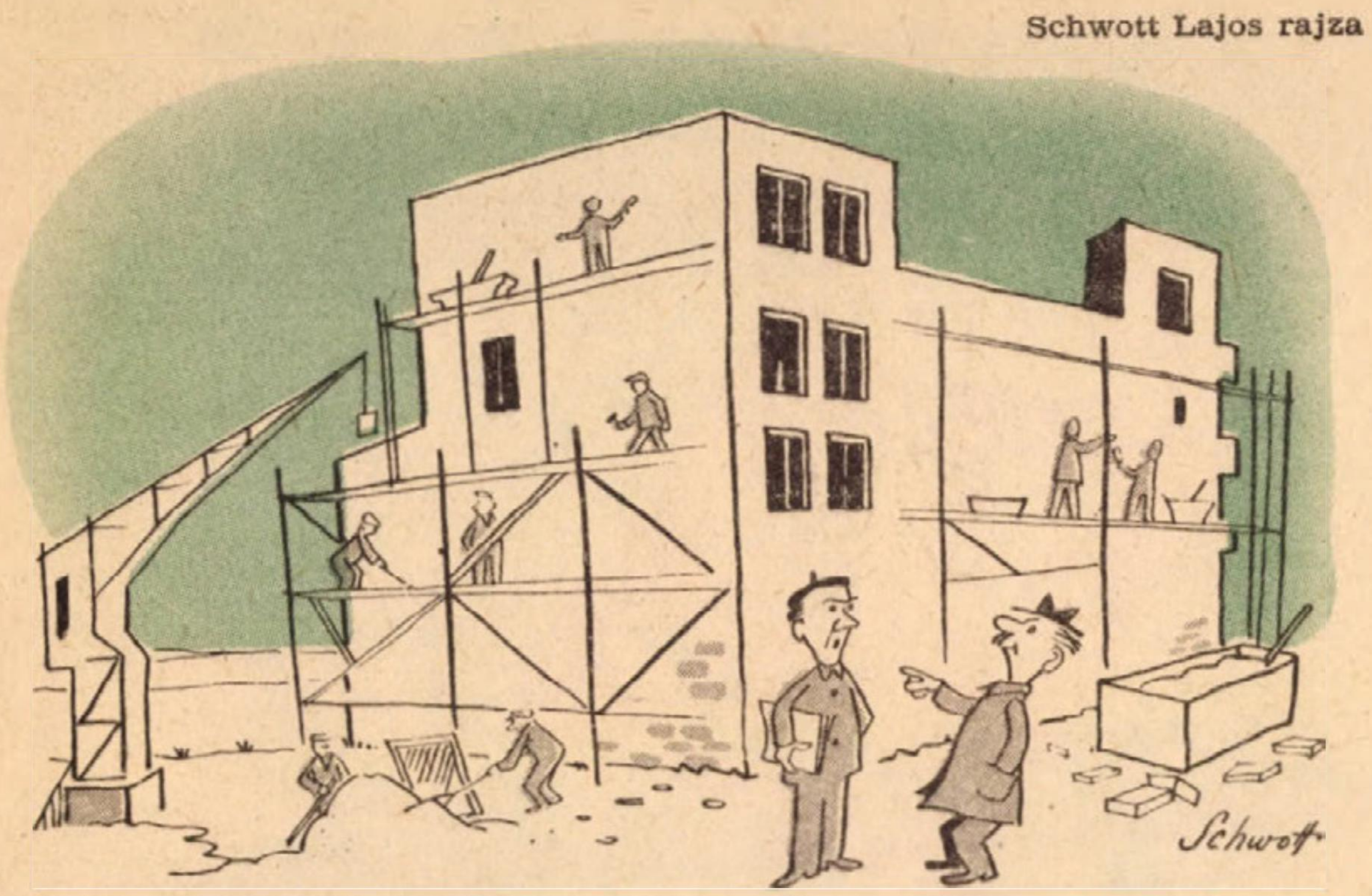

– Mondja, itt építik, vagy bontják ezt az épületet?
– ?
– Mert egy hét óta minden ugyanúgy áll . . .

Határozatlanság

Takács Zoltán rajza

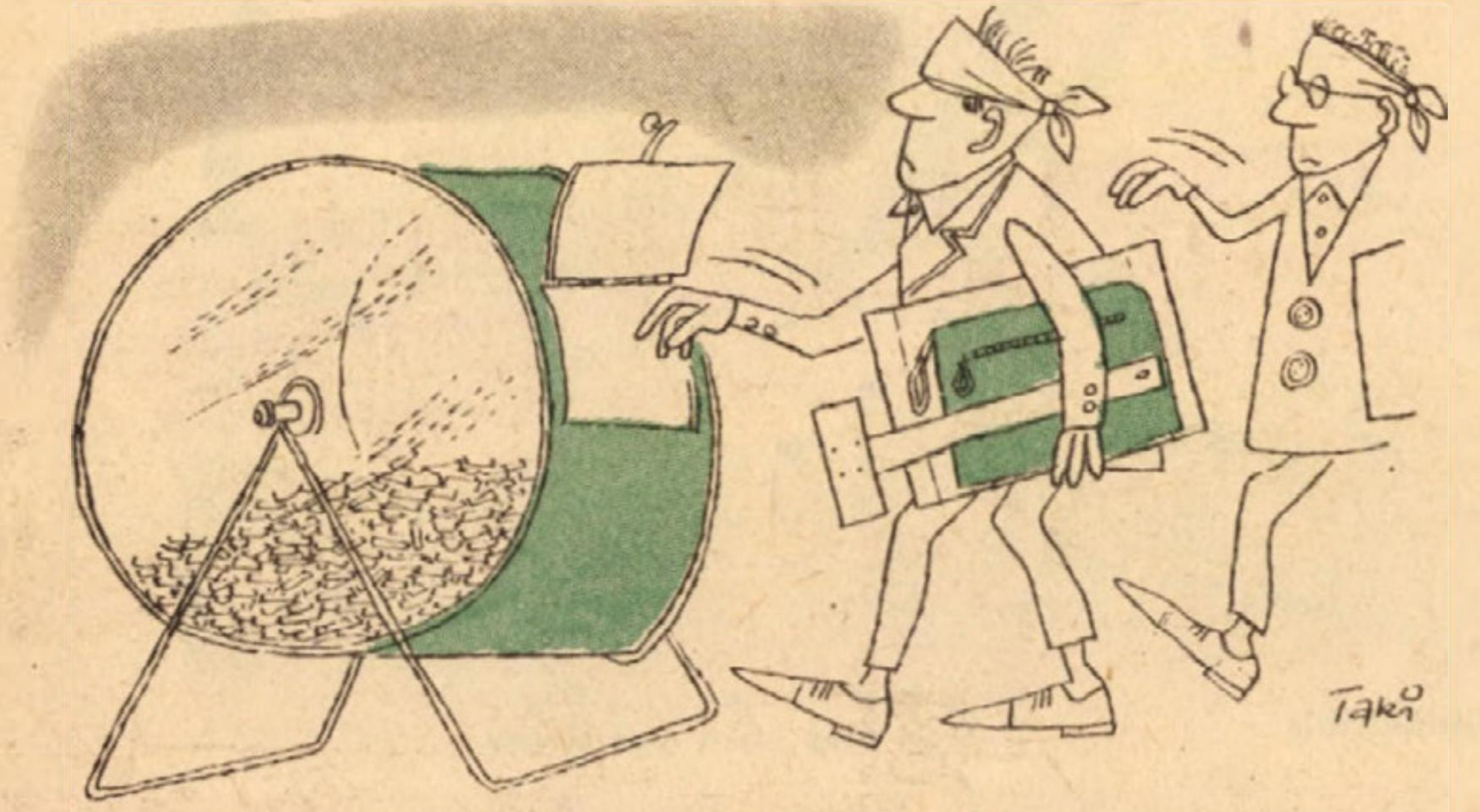

– Milyen pályát válasszak?

Egy kis „háztáji” a fővárosban

Toncz Tibor rajza

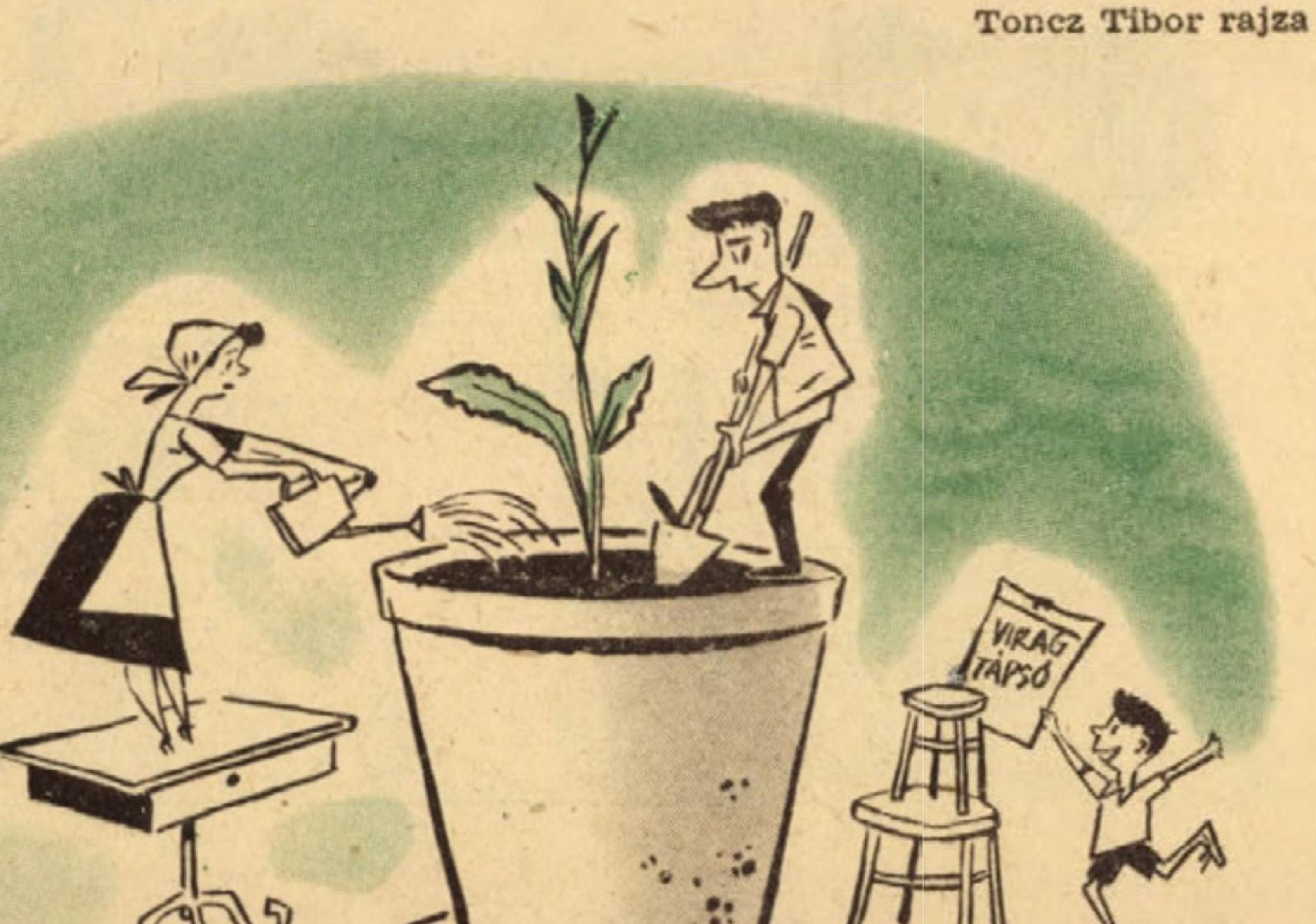

Sok nap a bíróságon

Bevallom őszintén, eddig nem sok bajom akadt a bírósági formaságokkal. Ha elkövettem itt-ott egy-egy bestiális rablógyilkosságot, minden különösebb formalitás nélkül leültem az értejáró tízéveket és vidáman élhettem tovább. De mostanában kezdem megérteni azokat az embereket, akik kámfor módjára párolognak el egy szerencsétlenség, vagy hevesebb utcai szóváltás színhelyéről, nehogy beidézzék őket tanúnak.

Kálváriám a következőképpen kezdődött: egyik ismerősöm, Hanuska Dezső, arról panaszkodott nekem, hogy őt felhívta telefonon bizonyos Gyürő Döme, aki a vita hevében Hanuska szeretett anyósát egy vízilóhoz hasonlította. Igyekeztem résztvevő arcot vágni a közléshez és nyomban napirendre is tértem a dolog fölött, mert ahogy én ismertem Hanuska anyósát, határozottan volt valami Gyürő állításában.

Három hét múlva idézést kaptam a XXX. kerületi ügyészségtől. Dobogó szívvel léptem át küszöbét. Hiába ártatlan az ember, végülis mindig izgalommal tölti el a hatóságokkal való érintkezés, sohasem tudhatja, mikor olvasnak a fejére egy körmönfont utcai átkelést a tilosban.

Tanúnak idéztek be a Hanuska kontra Gyürő becsületsértési perben. A telefonon elkövetett becsületsértést úgylátszik máshogy nem tudták valószínűsíteni, minthogy beidézték azokat az ismerősöket, akiknek Hanuska annakidején, beszámolt a családján esett sérelmekről. Ezt készséggel elismertem, aláírtam a jegyzőkönyvet és távoztam.

Néhány hét múlva a bíróságra idéztek be. Reggel kilencre szólt az idézés – ott várakozott a többi tanú is: egy vállalati igazgató, egy feltaláló és egy főszerkesztő –, mégis csak déli egykor kerültünk sorra. Bosszankodtam a tétlenül eltöltött idő miatt, majd megismételtem előbbi vallomásomat a bíró előtt. A védő még igyekezett kiforgatni, nem karcsú gazellát említett-e nekem Hanuska, de én szilárdan kitartottam a víziló mellett.

Pár hétig nyugton hagytak, de azután ismét vallomást tettem egy felsőbb bíróság előtt, mit mondott nekem Hanuska, Gyürő telefon-ízléstelenségéről. Később mind sűrűbben volt tárgyalás, hol nem jöttek el a tanúk, más alkalommal formai okokból megsemmisítették az eddigi eljárást és újból fel kellett venni a tanúvallomásokat.

Jelenleg már mindenki ismer a bíróságon. A liftes előreköszön, fogasom van már a tárgyalóteremben, zöldfülű jogászok tekintélyes ügyvédnek tartanak. Időnként benyitok egy ajtón, elismétlem, hogy mit mondott nekem Hanuska, hogy neki mit mondott a telefonba Gyürő, aztán kimegyek.

Legközelebb már azt fogom vallani, hogy Hanuska anyósa valóban vízilóhoz hasonlít, hadd pereljen be engem is Hanuska. Most már mindegy, úgyis belejöttem . . .

T. P

Ma is aktuális

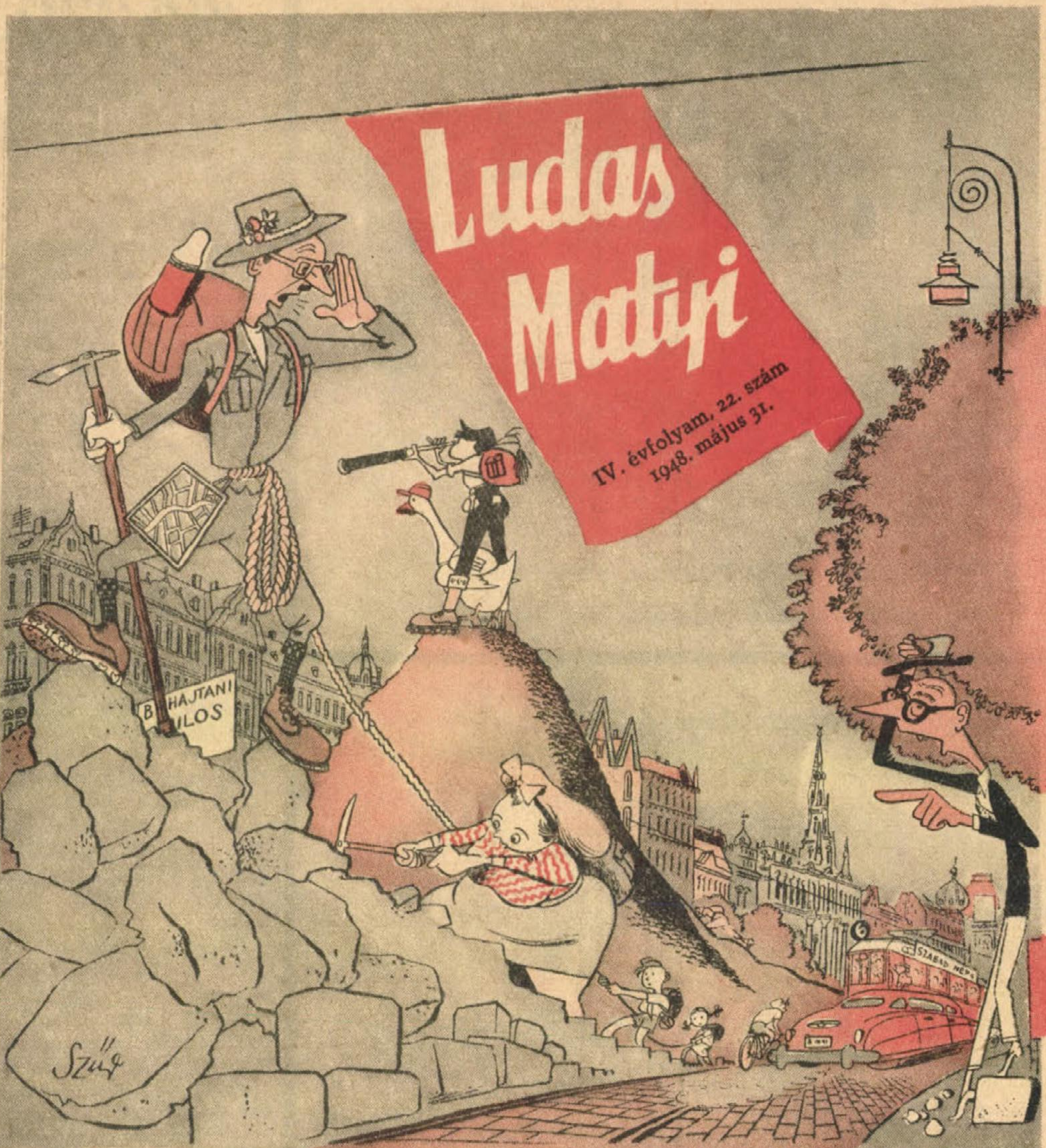
Ludas Matyi
IV. évfolyam, 22. szám
1948. május 31.
B HAJTANI
ILOS
6
SZABAD NÉP

Áthelyezik a síneket a Nagykörúton

— Hova, hova Stimacz úr? A Börzsönybe?
— Dehogy. Csak ide a tulsó oldalra.

Julika gratulál

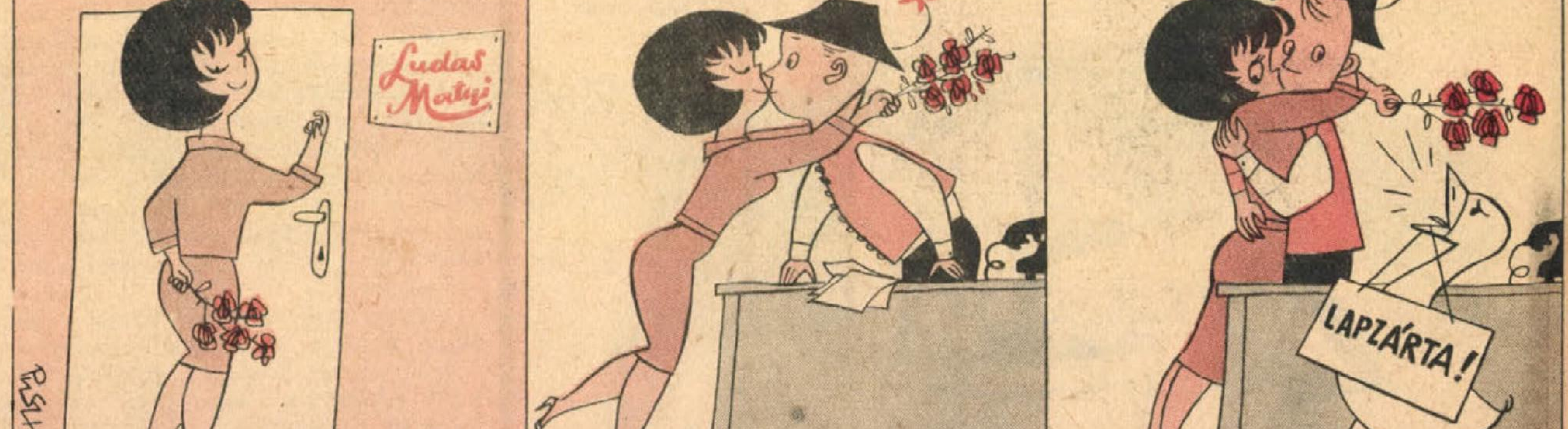
Ludas Matyi
LAPZÁRTA!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.1882. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.